

ÖLÜMSÜZLÜĞE AÇILAN KAPILARI KİM KAPATABİLİR

KANIM SANA AİT

ARTEMIS

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

ÖLÜMSÜZLÜK, SAHİP OLDUĞUN HER ŞEYİ ARDINDA BIRAKMAYI GEREKTİRİYOR

On yedi yaşındaki Alice Bonham'ın sakin hayatı, Jack adındaki gizemli adamla tanıştığı andan itibaren değişir. Converse giyip pembe tişörtlerle gezmekten çekinmeyen bu genç adamın herkesten sakladığı büyük bir sırrı var, üstelik Alice'in o güne dek tanıdığı herkesten farklı ve aynı zamanda oldukça etkileyici. Ancak Alice, Jack'in ağabeyi Peter'la tanıştığında, içine yeni girdiği ışıltılı dünyanın neredeyse başına yıkılacağından habersiz. Peter'ın zümrüt yeşili gözleri hem genç kızı hem de etrafındaki her şeyi paramparça edecek güçte. Alice, karşı koyamadığı bir akıntının içinde son hız sürüklenmeye başlar. Birbirinden tamamen farklı bu iki adamın arasında kalan Alice, yaşamı boyunca karşılaştığı sorunların en zorlusuyla baş edebilecek mi?

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

YAYIN NO: 2105

KANIM SANA AIT

Amanda Hocking

Orijinal Adı: *My Blood Approves*

İngilizceden Çeviren: Selin Gül Seçer

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Merve Güven

1. Basım: Şubat 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 550 - 2

Sertifika No: 43949

AMANDA HOCKING © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhazırlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KANIM SANA AİT

AMANDA HOCKING

İngilizceden Çeviren: Selin Gül SEÇER

ARTEMİS YAYINLARI

1

Jane'in omuzlarındaki tüyler diken diken olmuştu ve soğuktan olsa gerek ayaklarını yere vurup duruyordu. Bu durumun hissettiği hayal kırıklığı yüzünden olduğunu söylüyor, art arda içtiği sigaraların da onu ısıttığı konusunda ısrar ediyordu.

"Gerçekten de çok sinir bozucu," dedi Jane, sigarasını nemli kaldırıma fırlatıp ardından ince topuklu botlarıyla ezerken.

"Belki de başka bir gece gelmeliyiz," diye önerdim.

Sahte kimlik kartlarımız Jane'in bağlantısının söz verdiği gibi etkileyici olmamış gibiydi ve kapıya kadar gelmeyi başarsak bile burası aslında içeri alınmadığımız üçüncü kulüp olacaktı.

Gece dışarı çıkاریya çıkarken giysilerimi Jane'in seçmesine izin vermiştim, bu yüzden hepsi üzerime bol geliyordu, üstelik bir Minnesota gecesi için oldukça açıktı. Çok yoğun bir sis her tarafı kaplamıştı ama Jane, bu havanın onu üşütüp titrettiğini bir türlü kabul etmiyor ve bu kasvetli havanın sinirlerini bozduğunu bir türlü kabullenmiyordu. Onun planı sadece çılgınlar gibi içmek, hiç tanımadığı insanlarla tamamen rastlantısal olarak takılmaktı ve bunu yapmamaya onu ikna edememiştim.

"Hayır!" diyerek başını iki yana salladı. "Bu mekâna girebileceğiz gibi bir his var içimde."

"Gece yarısını çoktan geçti, Jane." Ondan ödünç aldığım topuklu ayakkabılar ayaklarımı ağrıtıyordu, acıyı hafifletmek için ağırlığımı diğer tarafa verdim.

“Ben sadece dans etmek ve biraz aptalca davranmak istiyorum!” Mızımızlanmaya başladı ve bu da onu on yedi yaşından çok daha küçük gösterirken, böylece kulübe girme olasılığımız daha da azaldı. “Hadi ama Alice! Hepsi sadece genç olmamızla ilgili.”

“Umarım değildir,” diye mırıldandım. Saatlerce kuyrukta bekleyip ardından kulüplerin kapısından geri çevrilerek pek de iyi vakit geçirilmiyordu. “Gelecek hafta sonu tekrar deneyebiliriz. Söz veriyorum. Hem daha iyi yapılmış kimlik kartları bulacak zamanımız da olur.”

“Daha bir yudum içki bile içmedim.” Dudaklarını üzgün bir tavırla büzerek karşı çıkmaya çalıştı, ama pes etmeye yaklaştığını biliyordum.

“Daha iyi yerler bulacağımıza eminim,” dedim.

Benim su bulabilmem gibi Jane de aynı rahatlıkla alkol bulabiliyordu. Bu konuda yakınabileceği hiçbir şey yoktu ve nereye gitse, kesinlikle orada bir parti olurdu.

“İyi,” dedi. İçini çekerek sıradan ayrıldı; ardından da sigara içen sarhoşlardan ve kulüplerin parlak ışıklarından uzaklaşarak evime doğru ilerlemeye başladık. “Ama bana borçlusun.”

“Nedenmiş o?”

“Erkenden ayrılmamıza neden olduğun için.”

Kalabalıktan sadece birkaç adım uzaklaşmıştık. Artık dayanamıyordum ve durup ödünç ayakkabılarımı çıkardım; ayaklarımın su toplaması yerine yalınayak kirli betonda yürümeye razıyım. Bir sakıza basmam ya da ayağımın yaralanıp tifo hatta kuduz bile olmam bile olasıydı, ama bana yine de en iyi seçenek buymuş gibi görünüyordu.

Yalnız olduğumuzu hissedecek kadar kulüplerden uzaklaşmıştık ve Minneapolis’in merkezinde bile olsa bu saatte dolanan iki yeni yetme kız, elbette dünyanın en güvende olan insanları sayılmazdı.

“Taksiye binmeliyiz,” diye önerdim.

Başını iki yana sallayarak taksi fikrini reddetti. Çok paramız yoktu, bu yüzden de ne kadar çok yürürsek o kadar kısa mesafe için bir arabaya binebilirdik. Loring Park taraflarında otuyordum, ki orası şu an bulunduğumuz yerden pek uzak değildi, ama yine de yürüme mesafesinde olduğu söylenemezdi.

Yeşil beyaz bir taksi yanımızdan geçerken, ardından baka kaldım.

“Biraz egzersize ihtiyacımız var,” dedi Jane, yüzümün halini fark ederek.

Saçmalıklarına neden boyun eğdiğimi hiç bilmiyorum. Böyle şeyler onun için her zaman eğlenceli olmuştur ama kendim için aynısını söyleyemem. Pek de seksi sayılmayan bir kader arkadaşı olmak, insana çok göz kamaştırıcı bir hayat sunmuyordu.

“Ama ayaklarım çok acıyor,” dedim.

“Güzellik...”

“Acı demektir; evet, evet, anlıyorum,” deyip sözünü kestim.

Jane bir sigara daha yaktı ve hiç konuşmadan yürüdük. Suratının, kulübe girememek yüzünden asık olduğunu ve şimdi beni peşinden sürükleyecek heyecanlı maceralar planlamaya çalıştığını biliyordum.

Hennepin Caddesinden gelen trafik gürültüsü artık duyulmaz olmuştu ama arkamızda yankılanan ayak seslerini işitebiliyordum. Jane durumun farkında bile değildi fakat takip edildiğimiz hissinden kurtulamıyordum.

Sonra arkamızdaki adımlar hızlanmaya ve daha şiddetli olmaya başladı. Düzensiz solumalar, erkek sesleriyle karışıyordu.

Jane dönüp şöyle bir arkasına baktı ve gözlerindeki panik her şeyi açıktıyordu. Aslında ikimiz arasında en cesurumuz oydu ve sonra omuzlarının üzerinden bir kez daha dönüp baktı.

Hızlandığında, ne gördüğünü sormak istedim ama adımla-

rını büyük büyük atması benim için zaten yeterli bir cevaptı. Ona yetişmeye çalıştım ama benim için pek de yavaşlayacakmış gibi görünmüyordu, hâlâ birkaç adım arkasından gidiyordum.

Yolun sonunda bir otopark vardı ve Jane hemen içeri daldı, arkasından ben de girdim. Daha kalabalık başka yerler de vardı ama Jane'in ilk tercihi loş ışıklı bir yeraltı otoparkı olmuştu.

İlk kez dönüp arkama baktım. Karanlığın içinde iri yarı dört adam silüetinin dışında pek bir şey göremedim. Dönüp onlara baktığımı fark ettiklerinde içlerinden biri ısıklı çalmaya başladı.

Anında hızlandım ama Jane'in artık önümde olmadığını fark ettim. İyi bir kavgacı sayılmazdım ayrıca uçma yeteneğim de yoktu; bu yüzden onu göremeyince öylece kalakaldım.

"Buradayım," diye fısıldadı Jane ama garajdaki yankı çok kötüydü. Sesinin nereden geldiğini anlayamamış halde, titreyen sarı ışığın altında öylece durdum, ölümümün çabuk ve acısız olmasını diledim.

"Hey, küçük kız," diye seslendi adamlardan biri, ama ses tonu dostçaydı.

Onlara doğru döndüm. Artık koşmadığım için etrafımda dolanmaya başladılar.

"Her zaman eğlenmeden kaçır mısın?" diye sordu bir tanesi. Diğerleri bu sözü çok komik bulmuş olacaklar ki kaha-hahaları tüm garajı kapladı.

Boynumdaki tüyler bile diken diken olmuştu ve bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bir soğuk su ve yağ havuzunun ortasında duruyordum ve üzerimde yanan ışık da sırf iyilik olsun diye o anda kesilmeye karar verdi.

Gözlerimi kapadım ve bana ne yapacaklarını görmek istemedim. Aralarında konuşup gülüştüler, öleceğimi biliyordum.

Arkamda bir yerlerde acı acı yükselen lastik sesi duydum, ama elimden sadece gözlerimi daha da sıkı kapamak geldi.

2

“Hey, siz ne yapıyorsunuz?” Bu ses tam arkamdan geliyordu. Konuştuğunu duyar duymaz sesin gruptan birine ait olmadığını anladım ve gözlerimi açtım.

“Sana ne oluyor?” diye mırıldandı kocaman dövmesi olan bir adam mırıldandı ama yine de bir adım geri çekildi. Bir araba parlak farlarıyla etrafı aydınlatarak gelip sağ tarafımda biraz ilerimde durdu.

“Şimdi gitmeniz gerekiyor, sanırım,” dedi yeni ses.

Ona doğru gizlice baktım, ama yüzü farların arkasında kalıyordu, ışığın gölgesine gizlenmiş gibiydi sanki. Etraf hiçbir şeyin ayrımını yapamayacağım kadar karanlıktı, pembe tişörtünün dışında tabii.

Öne doğru bir adım daha attığında saldırganlarım olacak adamlar da geri çekilmeye devam ettiler. Aslında pek de hızlı hareket etmiyorlardı, ama pembe tişört birden üstlerine atıldı.

Karanlık ve korku hissi, gördüğüm şeye güvenmemi tamamen engelliyordu aslında. Sanki pembe tişörtlü, normal bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı hareket etmiş gibiydi ve adamları garajdan dışarı çıkarmak için itelerken onlar da bağrışıp çağırıyorlardı.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kırptım ve birden herkes gitmişti.

Aslında tam olarak herkes diyemem. Üzerimdeki ışık tek-

rar titreşmeye başladı ve pembe tişörtlü adam şimdi yanımda duruyordu. Tişörtünün göğüs kısmında da kocaman siyah harflerle “Gerçek erkekler pembe giyer” yazısı vardı.

Yaşça benden büyük görünüyordu; muhtemelen yirmilerinin başlarında falandı ve çok yapılı ya da uzun boylu değildi. Kaslı olmaktan ziyade dayanıklı görünüyordu ve diğer adamları da onun neyin korkuttuğunu anlayamamıştım zaten.

Oldukça dostane bir görüntüsü ve güzel bir gülümsemesi vardı, karşılık vermenin dışında bir şey yapamadım; daha az önce ölümden sadece birkaç dakika uzaklıktayken, başka ne yapabiliirdim ki?

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim, ama kendi sesimi bile zor duyuyordum. “Hayatımı kurtardın.”

“Burada böyle tek başına olmaman lazım,” diye yanıtladı, kahramanca bir şeyler yaptığını görmezden geliyordu.

“Arkadaşım Jane de buralarda bir yerlerdeydi.”

Birden Jane’i hatırlayıp etrafa bakındım. Bir yanımda beni kurtarmak adına hiçbir şey yapmadığı için ona kızgındı; ama ben de hiçbir şey yapmamıştım ve bu yüzden onu kendimden daha üstün bir yere koymam gerektiğini hiç sanmıyordum.

“İki kız mı?” diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

“Sanırım Jane’in bir asası var,” diye de ekledim.

“Peki, bu sözüm ona arkadaşın nerede?” Park halindeki arabaların olduğu yere bakındı ve diğer tarafta duran arabasının yanındaki bir şeyi gösterdi. “Bak, sanırım orada,” dedi.

“Nerede?” diyerek gösterdiği yere döndüm ama hiçbir şey göremedim.

“Orada,” diye tekrarladı ve yanımda duran siyah Jetta’ya bindi. “Hadi gel, şu tarafa gidip onu da alalım. Sonra da sizi eve bırakayım.”

Ön koltuğa doğru yürüdüm ve hayır demek aklıma dahi

gelmedi. Onda, bana güven veren bir şeyler vardı.

Arabasında Weezer çalıyordu ve ışığın altında ona ilk kez baktım; yani gerçek anlamda ilk kez. Cildi son derece mükemmel görünüyordu, üstelik saçlarının dağınıklığı da kusursuzdu.

Arabayı otoparkın diğer tarafına sürdü ve ben de gözlerimi ondan çevirip pencereden dışarı baktım. Jane beyaz bir kamyonetin altına saklanmıştı. O esnada Jane'in polisi veya birilerini arama zahmetine girip girmediğini merak ettim. Pembe tişört arabayı durdurdu ve dışarı uzanabilmesi için pencereyi açtı.

"Jane?" diye seslendi ve Jane de dönüp ona baktı.

Böyle bir olay başımıza geldikten sonra Jane'in korkacağını hatta kaçacağını ummuştum ama bunun yerine bu yabancıya en ilginç bakışıyla baktı. Hayran kaldığını söyleyebilirim.

"Selam," dedi Jane. Bu, normal tutkulu sesi değildi fakat yine de denediğine eminim.

"Jane gel, bizi eve bırakacak," dedim ve o anda arabanın yanında durup adama bakıyordu. "Arabaya bin."

"Elbette," dedi ve binmeden önce de bana gülümsemeyi ihmal etmedi.

Arkamı dönüp "İyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi, hâlâ ağzı bir karış açık kalmış halde bakıyordu. "Arkadaşın da kim?" diye sordu.

"Aslında ben de tanımıyorum," dedim.

"Adım Jack," dedi aradaki boşluğu doldurarak. "Ve sen de Jane'sin." Sonra bana dönüp "Peki, ya sen?" diye sordu.

"Alice."

"Sizi tanımıyorum ama hemen şimdi birer fincan kahve içmeye gidebiliriz." Arabayı vitese alıp bizden hiçbir yanıt beklemeden hemen gaza bastı. Soru sorduğu da söylenemezdi zaten ve ikimiz de hiç karşı çıkmadık bile.

"Güzel arabaymış," dedi Jane, sesinde yine o hasta edici derecede tatlı ton vardı. Jack bir şey söylemedi ve sessizlik başladı.

“Bu çalan Weezer mı?” diye sırf sohbet olsun diye sordum.

“Evet,” diyerek başını salladı.

“Onların Pork’n Beans adlı şarkılarını severim.” Şarkının adını söyler söylemez Jack hemen şarkıyı ayarlamıştı bile.

“Onları *Motion City Soundtrack* albümlerinin turnesine çıktıklarında izlemiştim,” dedi.

“Gerçekten mi?” Jane’in rahatsız edici bir bakış fırlatışını tamamen görmezden gelip konuşmaya devam ettim. “Onları gerçekten severim. Peki, yaşama şekilleri nasıl?”

“İyi,” diyerek omuzlarını silkti. Sonra bütün gece açık olan mekânlardan birinin dışındaki park alanında döndü.

Arabadan indiğimizde Jane hemen Jack’in yanına koşup koluna girdi. Pembe tişört bu durumdan pek hoşlanmamış gibiydi, ama ondan kurtulmaya da çalışmadı.

Dışarıda, sokak lambasının altında bir kez daha baktım. Üzerinde bir Dickies şortu, patenci çorapları ve pembe tişörtü vardı, açık mavi bir Converse giymişti. Jane için âşık olunacak bir adamdan çok pamuk şekere benziyordu.

Arabadan çıkıp çıplak, kirli ayaklarımı görür görmez “Ah, kahretsin!” dedim. Her tarafı kirlenmişti ve ayaklarımı tekrar Jane’in ayakkabısının içine soktuğumu hayal bile edemiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Jack ve bakışlarımı takip edip ayaklarıma baktı. “Ah, sadece ayakkabılarını giymemişsin.”

“Giyemem de zaten.” Çok da bir seçenek göremiyordum ama çıplak ayakla da restorana giremezdim.

“Arabada bekleyebilirsin,” dedi Jane ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle Jack’e daha da sokuldu. Ama Jack kolunu çekip bir adım uzaklaştı. Yenilmiş gibi görünse de Jane’in kolay kolay vazgeçmeyeceğini biliyordum.

“Hayır, gayet iyisin,” dedi Jack. “Eğer sana sıkıntı verirlerse ben icaplarına bakarım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum sormasına ama beni

çoktan ikna etmişti bile. Her şeye rağmen, bir grup azılı adamı kovalayışını görmüştüm. O an mezara girmek bile onlar için bir şans sayılmazdı.

Tahmin edildiği gibi kimse yalınayak olduğumu anlamadı bile. Aslında kimse ne beni ne de Jane'i fark etmişti. Garson kız gözlerini Jack'ten alamıyordu.

İlk başta Jack oturdu; Jane hemen onun yanına sıkışırken Jack de pencereye yapışınca kadar ilerledi. Ben de karşılarına geçtim ve Jack kollarını masanın üzerine koyup bana doğru eğildi.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu bayan garson.

"Sadece kahve," diye yanıtladı Jack. "Siz başka bir şeyler de ister misiniz?"

"Kahve lütfen," dedim. Açtım ama şu an onun ve Jane'in önünde yemek yiyecek kadar rahat hissetmiyordum kendimi.

"Aç olmadığına emin misin?" diye sordu Jane. Parmaklarını Jack'in kollarında dolaştırıyordu fakat bu kez kızın dokunuşundan irkilmişti.

"Hayır," deyip içini çekti Jack, sonra da kendi kendine mırıldandı, "ama keşke olsaydım."

"Efendim?" diye sordu garson kız, duyabilmek için öne doğru eğilmişti.

"Yok bir şey," dedi ve gülümsedi Jack. "Sadece kahve."

Hâlâ masamızda dururken garson kıza "teşekkürler," dedim ve o da siparişlerimizi getirmek üzere ayrıldı.

"Bizi kurtardığın için tekrar teşekkürler." Jane ona doğru iyice yaslanmıştı. "Borcumu ödeyebilmem için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle." Kesinlikle tuhaf bir şeyler dönüyordu ama ne olduğunu bir türlü anlayamadım.

Jack'in ten rengi güneşte yanmış gibi bronzdu ama bu, mart ayında Minnesota'da bulunan biri için pek de doğal değildi. Gözlerinin rengi grimsi maviydi; ama üzerinde çocuksu

ve tuhaf bir hava vardı, yoksa onu böylesine çekici gösteren başka bir şey yoktu.

“Ünlü biri falan mısın?” deyiverdim. Jane zaten ikimiz adına yeteri kadar utandırıcı görünüyordu ve bu yüzden de patavatsızlığım için yüzüm hiç kızarmadı bile.

“Nasıl yani?” Kafası karışmış gibiydi.

“Herkes bize daha doğrusu sana bakıyor,” diye düzelttim konuşmamı.

Jack, sadece omuzlarını silkip gözlerini masaya dikti ama haklı olup olmadığını kontrol bile etmedi.

“Hayır, ünlü değilim,” dedi. Daha fazlasını açıklayacakmış gibi görünüyordu fakat garson elinde üç fincan ve bir sürahi kadar kahveyle belirdi.

“Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Böyle iyiyiz, teşekkürler,” dedi Jane, kızarak konuşmuştu. Garson ayrılınca kadar da elini Jack’in omuzundan çekmedi.

“Hadi ama neler oluyor böyle?” Kollarımı masaya dayadım ve kısık sesle konuştuğum için ona doğru eğildim.

“Soruna verecek bir cevabım yok” dedi Jack. Sürahiyi kaldırıp önce kendine sonra bana biraz kahve doldurdu ve Jane’e de uzattı. “Şeker ya da krema ister misin?”

“İkisinden de.”

Kendi işimi kendim görebilirdim ama sanırım bir şeylerle meşgul olmak istiyordu, böylece onu sorularla boğduğumu fark etmem pek olası değildi.

Kahveme kremayı ve iki poşet şekeri boşalttı sonra da kendi fincanına koydu.

“Ben de krema ve şeker alayım,” dedi Jane. Ama Jack ikisini de Jane’in önüne doğru iteledi.

“Yani ünlü biri değilsin, öyle mi?” Bir cevap almadan bunun peşini bırakmayacaktım.

“Sana garanti ederim ki değilim,” diyerek gülümsedi.

Onun hakkında söyleyeceğim tek şey, insanoğlunun gelmiş geçmiş en güzel gülümsemelerinden birine sahip olduğudur.

“Ama bana çok tanıdık geliyorsun,” dedim.

“Sizi tanıyorum, öyle mi?” Öyle bir baktı ki sanki karşımda kendi yansımamı gördüm.

“Seni bir yerlerden tanıyor muyum?” Bunu söyler söylemez aslında öyle olmadığını anladım. Önceden hiç görmemiştim ama yine de onunla ilgili inkâr edemeyeceğim bir aşinalık hissediyordum.

“Bu mümkün değil,” diyerek başını iki yana salladı.

“Peki, bu nasıl mümkün değil?” diye sordum. “Buraya yeni mi taşındın?”

“Karışık bir durum.” Kahve fincanına dokundu, içecekmiş gibi yaptı ama fincanı masadan kaldırmadı bile.

“Nasıl karışık?”

“Öyle işte.” Jack o ilginç gülümsemesiyle bana bir kez daha baktı.

Nasıl oluyorsa çok genç görünmeyi başarmıştı, benden büyük göstermesine rağmen sanki on beşinde falandı. Gözlerinde anlayamadığım bir şeyler gizliydi; hem çok genç hem de bir o kadar yaşlıydı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum.

Sorum karşısında bir kakhaha attı ve bu kez gülüşünden daha da inanılmaz bir şeyler olduğunu fark ettim. Bu kesinlikle evrendeki en güzel kakhahaydı. Fazlasıyla kusursuzdu.

“Sen kaç yaşındasın?” diye sorarak sırtıttı.

“İlk önce ben sordum.” Sırtımı yaslayıp kollarımı göğsüme çaprazlama bağladım ve bu da onun tekrar gülmesine neden oldu.

“Niçin bu kadar önemli?” diye sordu. “Hep daha fazlasını bilmek istiyorsun.”

“Ben on yedi yaşındayım.” İçimi çektim.

“Yirmi dört,” dedi Jack, sırtıtmaya devam ederek.

“On yedi yaşında iki kızla bu saatte takılmak biraz ilginç gelmiyor mu?”

Aklımın bir köşesinde, yirmi dört yaşında birinin, on yedi yaşlarında iki kız arabasına almasının mantıksal olarak yanlış olduğu düşüncesi vardı. Ama burada otururken, hiçbir şey kendimi bu kadar doğal ya da güvende hissettirmemişti.

“Yaşıma göre çok olgunumdur,” diyerek araya girdi Jane.

“Hatırladığım kadarıyla, ben oralarda olmasaydım, kendinizi çoktan öldürtmüştünüz.” Kollarını masaya koyup bana doğru eğildi. “Ne yapıyordunuz orada?”

“Bir kulübe girmeye çalıştık ama ayaklarım o kadar çok acıyordu ki artık dayanamamıştım ve sadece eve gitmek istemiştim,” dedim.

Bir an bana öylece baktı. Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti ama sonra başını sağa sola sallayıp kahvemi doldurdu.

“Hangi kulübe girmeye çalışıyordunuz?” diye sordu Jack; bu esnada kahvemin içine şeker ve krema da ekledi. Kendi fincanına da dokunması gerekiyordu ama bir şey söylememeye karar verdim.

“Bilmiyorum,” omuzlarımı silktim. Sadece Jane nereye gitmek ve geceyi nerede sonlandırmak isterse beni de peşinden sürüklüyordu. “Peki, sen şehir merkezinde ne yapıyordun? Bara falan mı gidiyordun?”

“Pek sayılmaz,” dedi. “Sadece yiyecek bir şeyler alıyordum.”

“Gece yarısı mı?” Bir kaşımı kaldırıp sormuştum.

“Ben gece kuşuyum.” Zamanı anımsamış olacak ki duvarda asılı olan saate baktı. “Geç oldu, isterseniz sizi eve bırakayım.”

“Ben hâlâ uyanığım,” dedi Jane ama ben pek de aynı şekilde hissetmiyordum.

Kahveye ve biraz önceki yaşadığım adrenalin fıskırmasına rağmen kendimi çok yorgun hissediyordum. Bir yandan Jack

ile takılmaya devam etmek istiyordum ama diğer yandan da tüm vücudum ağrıyordu; özellikle de bacaklarım ve bileklerim.

“Ben artık uzanmaya başlayacağım nerdeyse,” dedim ve konuşurken özellikle de esnedim.

Hesabı ödemeye çalışsam da Jack verdi. Çok da fazla bir şey tutmadı zaten ve öyle yorgundum ki daha fazla uğraşmadım.

Ayağa kalktığımda bacaklarım neredeyse dağılacaktı ama yine de üzerine basmayı başardım. Bir an Jack’in beni alıp arabaya kadar taşıyacağını düşündüm. Jane, kesinlikle aynı fikirde değildi, çünkü ikimizin arasına girmeye çalışıp duruyordu.

Arabaya biner binmez uyuyakaldım. Eve ilk kimi bırakacağı konusunda ufak bir tartışma hatırlıyorum, hepsi bu. Jack, bizim apartmanın önüne geldiğinde uyandım ancak. Jane çoktan gitmişti, belli ki ilk başta onu bırakmıştı. Nerede oturduğumu nasıl biliyordu bilmiyorum, ama o an zaten önemi de yoktu.

Jack’i dışarıda bırakıp eve girdim. Neyse ki annem sabah yedi gibi gelecekti ve küçük kardeşim Milo çoktan uyumuştı.

Jane’in giydirdiği kıyafetleri çıkarıp üstüme büyük beden bir tişört geçirdim. Cep telefonumu kapamak niyetiyle aldım ama hiçbir şey yapamadan elimde telefonla yatağa yığılıverdim.

Tam kendimden geçiyordum ki elimde bir titreme hissettim ve tekrar uyandım.

Tatlı rüyalar :) - Jack

Mesaj Jack’ten gelmişti o an kalbim daha hızlı atmaya başladı. Demek ki ben uyurken Jack, numaramı alıp kendininkini de telefonuma kaydetmişti.

Başka koşullar altında olsaydı bu, biraz tuhaf kaçardı ama böyle, bizimki gibi bir olayda mesajı karşısında mutlu oldum. Telefonu tuş kilidine alıp başucumdaki masaya bıraktım ve uykuya daldım.

3

Uyandığımda ayaklarımın ağrısından sonra fark ettiğim şey Jane'den gelen neredeyse on milyon mesajdı. Hepsi de Jack ile ilgiliydi ve acil cevap verilmesi gereken türden değildi.

Kazağımı giyip bir avuç ağrı kesici almak ve ayaklarıma neosporin sürüp yara bandı yapıştırmak için banyoya girdim.

Mucize eseri olarak saat ikiden önce uyanmıştım ve bu da annemin hâlâ uyuduğu anlamına geliyordu. Saint Paul'da hareket memuru olarak gece vardiyasında çalışıyordu ve bu yüzden de eve çok geç gelip tüm gün uyuyordu.

Erkek kardeşim Milo, ders çalışmayı seven küçük bir ah-maktı, fakat genelde gece yarısından önce uyur ve sabah dokuzdan önce kalkardı.

Oturma odasına girdiğimde, onu bilgisayarın başında buldum. Şu anda bahar tatilinde olsak bile muhtemelen okulla ilgili bir araştırma yapıyordu. Lise ikiye gidiyordu ama ancak yeni yürümeye başlamış bebeğinki kadar sosyal hayatı vardı.

Ailede her yönüyle mükemmel tek kişi olmam üzücüydü.

“Derdin ne senin?” diye sordu Milo, başını kaldırıp bana bir göz atarak.

“Asıl senin derdin ne?” dedim ben de, hazırcevap zekâmı kullanarak.

Küçük mutfağımıza girip kendime bir kâse meyveli gevrek koydum. (Bilim adamları henüz bunu test etmemişlerdi ama

ben bir spor içeği olan Gatorade, bir kâse meyveli gevrek ve Excedrin adlı ağrı kesicinin akşamdan kalmalık haline birebir geldiğini bulmuştum.)

“Akşamdan kalma mısın?” Milo, ilacımı hazırladığımı fark etmişti, zaten kesinlikle de öyle hissediyordum.

“Öyle bir şeyler işte,” dedim.

Bir elimde mısır gevrekli kâse diğesinde limon aromalı enerji içeceğiyle kanepeye oturdum; *Looney Tunes* ya da *Lifetime* kanalından beş para etmez bir film izlemeye kararlıydım (Akşamdan kalmalık tedavimin ikinci kısmını da bu oluşturunuyordu).

“Dün gece saat kaçta geldin?” Milo, soruyu sesinde durumu pek onaylamadığını belli eden hafif bir tonlamayla sormuştu.

Aslında benden bir buçuk yaş küçüktü ama ilişkimizdeki ebeveyn figürü kesinlikle oydu. Annem hep çalıştığı ve babam da ben bildim bileli bu durumun tamamen dışında olduğu için içimizden biri ayakta durmak ve bu işi yapmak zorundaydı.

“Bilmiyorum,” deyip düşünmeye çalıştım, gerçekten de hatırlayamıyordum.

Restorandan ayrılışımızdan sonraki zaman konusunda hiçbir fikrim yoktu, büyük olasılıkla zamanın geri kalanını bilincimi yitirmiş bir halde geçirmiş olmalıydım. Sadece Jack’ten mesaj geldiğini filan hatırlıyorum ve sanırım bu da saat bir ya da iki gibi falandı.

“Peki, dün gece ne yaptın ki sen?” Milo, bilgisayarında bir şeyler yapıyormuş gibi görünmekten vazgeçip sandalyesini bana doğru çevirmişti.

Üstüme diktiği koyu kahverengi gözlerinde merak ve kaygıyla karışık bir ifadeyle bakıyor; sanki uyuşturucu kullandığımı veya para karşılığı seks yaptığımı kabul etmemi bekliyor gibiydi.

“Hiçbir şey,” diyerek omuzlarımı silktim.

“Hiçbir şey mi?” Bir kaşını hafifçe kaldırmıştı ve yüzündeki şüphe, onu gerçekte olduğundan daha da büyük

gösteriyordu. Yanaklarındaki bebeksi tombulluğu bir kenara koyarsak, gerçekten de benden daha olgun olduğu kabul edilebilirdi.

“Hiçbir yere giremedik,” diye açıkladım, bir yandan da meyveli mısır gevreğini yiyordum. “Bu yüzden de ayaklarım tamamen perişan oluncaya kadar, herhangi bir kulübe girmek için dolandık durduk sonra da eve geldik.”

“Jane seni başka partiye götürmedi mi?”

“Hayır.”

“Votka almadan ya da ilişkiye girmeden bir geceyi bitirmek hiç de ona göre değil,” diye yorum yaptı.

“Hayat sürprizlerle dolu.” Tabagımdakilerin hepsini yemiştım, sonra kalan rengârenk sütü de kafama diktım ve Milo’nun artık konuyu değiştireceğini umarak bekledim. “Peki, sen bugün ne yapıyorsun?”

“Gördüğün gibi,” diyerek omuzlarını silkti. “Sen?”

“Aynı.” Kâseyi sehpayaya bırakıp arkama yaslandım. “*Lifetime*’da seks bağımlılığıyla ilgili bir film var. İzlemek ister misin?”

“Olur.” bilgisayarının önündeki mutfak sandalyesinden kalkıp kanepenin diğer ucuna yerleşti.

Hırpalanmış ayaklarımı dinlendirmek için bacaklarımı onun kucağına uzattım. Bir şeyler sormaya başladı ama sonra Jane diyerek sorusunu kendi cevapladı. İkimiz de hayatımdaki sorunların tek kaynağının Jane olduğunu biliyorduk.

Tüm öğleden sonrayı kanepeye yayılıp *Lifetime*’daki filmleri izleme maratonuyla geçirdik. Bu arada annem kalkmış, duşunu almış ve fazla mesai yapmak için dışarı çıkmıştı; ki buna da pek inanmıyordum aslında.

Bazen annemin bir apartman dairesinde yaşamayı sevmediğini düşünüyorum. İşte tam bu noktada da Milo’yla ikimiz burada sanki tek başımıza yaşıyor gibiydik. Market alışverişini, temizliği, yemeği, çamaşırı ve diğer işlerin hepsini biz ya-

pıyorduk. (Aslında 'biz' diyerek Milo'yu kastediyorum. Ama ben de ona yardım ediyordum. Bazen.)

Saat dokuz gibi, artık duş almam gerektiğini düşündüm. Kıyafetlerimi almak için odama girdiğimde masadaki telefonumun ışığının yandığını gördüm. Tüm gün boyunca telefonla ilgilenmemiştim; Jane'e takılıp kalmak istemiyordum ama elbette eninde sonunda onunla uğraşmam gerektiğini biliyordum.

Ondan gelen mesaj yığınının dışında bir de Jack'ten mesaj olduğunu görünce çok şaşırdım:

Motion City Soundtrack yarın. First Caddesinde. Saat yedide. Senin için de bilet alayım mı? Gelir misin?

Geçen gece Motion City Soundtrack grubunu sevdiğimden bahsettiğimi hatırlamıştı ve şimdi de konsere davet ediyordu. First Caddesi, şehrin merkezinde, bizi bulduğu yerin yakınlarında birazcık tarihi bir yerdi.

Bunu duyarsa Milo'nun paranoyasının başlayacağını ve gitmemem için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Buna rağmen ben hiç de böyle hissetmiyordum. Kesinlikle Jack benim için yaşça çok büyüktü ama biz zaten çıkmıyorduk ve gerçekten de ondan farklı manada hoşlanmıyordum.

Derin bir nefes alıp hemen cevap yazdım: Ooo, çok para tutar. Sana zaten borçluyum.

Jack saniyeler içinde cevap verdi: Lütfen böyle söyleme. Para sorun değil. Geliyor musun gelmiyor musun?

Tamam. Ama bana bir şeyler almayı alışkanlık haline getirme, diye yazdım.

Ama sen de sana bir şeyler aldığımda buna karşı çıkmaya alışma :)

Komik, diye yanıtladım ve hissettiğim kadar komik görünmesini ümit ettim.

Saat altı buçukta alacağım. İyi mi?

Aslında bu, gösterinin başlamasına oldukça yakın bir zamandı ama mademki beni davet eden oydu o zaman onun kurallarına göre oynayacaktım.

Tamam, akşam görüşürüz :)

O an Jane'e bundan bahsetmeme kararı aldım. Eğer Jack ile takılmak düzenli bir hal alırsa anlatırdım. Ve tabii Milo'ya da.

Fakat şimdilik olayı kendime saklamak en iyisi olacaktı. Aslında kimsenin sırrını hatta kendiminkini bile pek tutamazdım, bu yüzden neyin bunu kendime saklamaya zorladığını açıklayamıyordum.

Gelecek yirmi dört saati Jane'den ve Milo'nun soru yağmurundan kaçarak geçirecektim. Ama konu ben olduğumda Milo'nun altıncı hissi hemen devreye giriyor ve ondan bir şeyler saklamak da neredeyse imkânsız bir hal alıyordu.

Ben dışarı çıkmak için hazırlanırken Milo da işin içinde bir erkek olduğunu hemen anlayıverdi. Bunu nasıl başardığını da hiç bilmiyorum. Aslında tüm giydiğim, kapüşonlu bir uzun kollu tişört ve kot pantolondur; yani beni neyin ele verdiğini anlayamadım.

Milo'yu gece evde her yalnız bıraktığımda kendimi kötü hissediyordum. On beş yaşındaydı ve hayatımızın çoğunu zaten yalnız geçirmiştik ama yine de bu bana hiçbir zaman doğru gelmedi.

Gerçekten de gitmemi istemiyordu çünkü ne yapacağını bilmiyordu ama bilgisayarda *World of Warcraft* oynayacağına söz verdi, zaten gittiğimi fark etmeyecekti bile.

Jack tam altı otuzda geldi, yüzünde suçluluk hissi ya da korku yoktu. Onu görünce kendimi rahat ve güvende hissettim.

Arabaya bindiğimde, "selam" deyip yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

"Teşekkürler," dedim. "Tüm bunlar için."

“Tüm ne için?” Apartmanın önünden First Caddesine doğru ilerlerken gerçekten de kafası karışmış göründü.

“Eve bıraktığın, konser biletini aldığın ve hayatımı kurtardığın için.”

“Şu mesele,” deyip gülümsedi. “Sorun değil. İnan bana.”

“Senin için sorun olmaması, benim minnettar olmayacağım anlamına gelmiyor,” diye de belirttim.

“Gayet mantıklı,” dedi. “O halde, bir şey değil.”

Şehir merkezinde araba park etmek neredeyse imkânsızdı ama bir blok ötede yer bulmayı başardı. Benden daha hızlı yürüdüğü açıktı fakat adımlarını benimkilere uydurmaya çalışması, onu yavaşlattığım için suçluluk hissine kapılmama yol açtı.

Kapıya ulaştığımızda saat neredeyse yediye geliyordu ve sorunun bir parçasının, bizi yavaşlatmam olduğunu biliyordum. Özür dilemeye başladım ama hiç duymadı bile.

İçerdeki bütün o çocukları gördüğümde kendimi çoktan arkada kalmaya hazırlamıştım, sahnedeki grubu bile göremiyordum. Jack, kalabalığın içinden ilerlemem için elimi tuttu, dokunuşunda çok tuhaf bir şey vardı.

Vücudu ne sıcak ne de soğuktu, sanki ısısı yokmuş gibiydi. Cildi son derece yumuşak olmasına karşın bana bir kertenkeleyi anımsattı. Kertenkeleler ısılarını dengeleyemez, bu yüzden ortamın ısısı ne olursa olsun ya da onlara ne dokunursa dokunsun hep aynıdırlar.

Sahneye yaklaşmıştık ve işte o anda boyumun faydasını gördüm. Grup sahneye çıkıp da kalabalık öne doğru yüklendiğinde, başım neredeyse önümde duran adamın sırtına çarpıyordu.

Jack, yerinde durmayı başardı ve etrafımızda minik bir sakin alan yarattı. Sonra halimi fark etti ve beni kaldırıp omuzlarının üzerine aldı. Bacaklarım göğsüne dokunuyordu.

Elli kilodan ağır olduğumun (gerçek rakam burada konuyu dışı) bilincindeydim. Ama omuzlarında otururken yirmi beş

kilonun bile ağır gelmesi lazımdı.

“Çok ağırsam söyle,” diye bağırdım müziğin arasından.

“Değilsin!” diye bağırarak yanıtladı. Buna inanmıyordum, ama ağır olsam bile bunu söylemeyeceğini de biliyordum.

Böylece bütün konser boyunca ayakları hiç titremeden durdu, hatta beni aşağı indirmeyi ima dahi etmedi. Kalabalık dağılmaya başladığında bile hâlâ onun omuzlarındaydım ve beni bu şekilde dışarı çıkartabileceğini düşündüm. Ama bunun yerine, beni önce yukarı doğru kaldırıp sonra da aşağı indirdi.

“Vay anasını!” dedim yere indikten sonra. “Her gün iki tane eklemek yiyor olmalısın.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” diye sordu Jack, deliymişim gibi bakarak.

“Süper güçlüsün!” Hiç düşünmeden uzanıp pazılarını sıkmaya çalıştım, orada gizlenmiş kaslı bir yapı hissedeceğimi düşünüyordum ama dürüst olmak gerekirse oldukça sıradandı.

“Sen çok hafıfsın, hepsi bu!” Konuşmayı sonlandırmak istercesine yürümeye başladı ve ben de arkasından koştum.

“Senin bakış açın ne?” diye sordum, eğlenceli biri gibi olmaya çalışıyordum.

“İkizkenar,” dedi.

“Ne?” Milo olsaydı muhtemelen ne söylediğini anlardı, ama benim geometrim hiç iyi değildi.

“Bana açımı sordun ben de sana ikizkenar dedim,” diye açıkladı Jack. Kalabalığın içinde kaybetmediğine emin olmak için de bir yandan da gözünün ucuyla bana bakıyordu. “Bu, iki eşit kenarı olan bir üçgen şeklidir. Tam anlamıyla bir üçgen sayılmaz; aslında geniş ya da sivri gibi bir şey söyleyecektim, ama bu kez sana asılıyor ya da aptal diyormuşum gibi görüneceğini düşündüm. Bu yüzden de imalı şekliyle söylemek istedim. Bu iyi oldu. Kahretsin! Bir dahaki sefere hatırlayacağım.”

“Şimdiye kadar tanıdığım en gizemli kişisin,” diyerek derin bir nefes aldım.

Gecenin ayazına çıkınca hemen uzun kollu tişörtüme sıkıca sarıldım, başımı da kapüşonuyla kapattım. Normalde dışarıya çıkıldığında diğer insanların teri ya da tıkiş tıkiş geçirilen saatler yüzünden hava oldukça rahatlatıcı gelirdi. Ancak konser boyunca Jack’in omuzlarında olduğum için çok bunalmamıştım.

Jack de terlemiş görünmüyordu, ayrıca soğuk da pek etkilememiş gibiydi. Vücut ısısının nasıl olduğunu hissetmek için elini tutmak istedim ama bu oldukça saçma bir hareket olurdu.

“Eğlendin mi?” diye sordu arabaya doğru ilerlerken.

“Evet,” deyip gülümsedim. “Ya sen?”

“Kesinlikle.”

İyi bir konserin ardından böyle harika bir telaş her zaman olmuştur, adrenalini dolu, ama panik olmadan hareket ediyormuşsun gibi. Bu hisse kapıldığımda genellikle gösteri, konser, insanlar, kısacası her şey hakkında bir dakika boyunca hiç susmadan konuşturdum.

Ama bu akşam farklıydı ve sessiz kalmayı tercih ettim. Aklımda konuşmak istediğim milyonlarca şey vardı, ama bunun çok azı izlediğim performansla ilgiliydi; bu yüzden de ağzımı kapalı tutmayı tercih ettim.

“Gizemli biri olmak istemiyorum ama...”

Arabaya varmak üzereydik fakat durdu ve gözlerini karşıda bir noktaya dikti. Ellerini şortunun ceplerine sokup içini çekti.

“Belirli bir bakış açım yok. Sadece...” dinleyip dinlemediğime emin olmak için bana baktı. Şapkanın altından hemen gözümü ona çevirdim, sırtıttı. “Üşüyorsun, arabaya binelim.”

“Hayır! İlk önce demin söyleyeceğin şeyi bitireceksin!” dedim. Olmasını istediğimden biraz daha etkileyici çıkmıştı sesim ama Jack sadece bir kahkaha atmakla yetindi. Sonra yine dosdoğru karşıya baktı ve yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü.

“Tamamen kendini beğenmiş biri olduğumu düşünmeni istemiyorum, çünkü öyle değilim. Sadece gerçekçiyim.”

“Tüm kızların sana bakışlarından mı bahsediyorsun?” diye sordum. Jane ve o garson kız, karşılaştığımız gece boyunca aval aval ona bakıp durmuşlardı; hatta konser boyunca da çok sayıda kızın ona baktığını fark etmiştim.

“Evet,” dedi Jack. “Herkes bana belirli bir tarzda *tepki veriyor*. Ve sen vermiyorsun. Bu çok canlandırıcı bir şey. Burada seninle olmamın nedeni de bu.”

“Bekle, bekle,” derken hayal kırıklığıyla ellerimi sallıyordum. “Diğerleri sana nasıl tepki veriyor? Bunun nedeni ne?”

“Bilmiyorum.” Hafifçe yönünü değiştirdi ve yalan söylediğini biliyordum. Tam anlamıyla ne olduğunun farkındaydı aslında ama bana söylemeyecekti.

“Bu hiç adil değil!”

“Bak gördün mü?” Gülümseyerek söylemişti bunu. “Bu çok yenileyici bir şey. Benimle herhangi bir konu hakkında ne kadar az kişinin tartıştığını biliyor musun?”

“Eğer bunun çok güzel olduğunu düşünüyorsan sadece bekle.” Ona ters ters bakmaya çalıştım ama lanet olası gülümseyişi oldukça bulaşıcıydı.

“Haydi,” dedi tekrar arabaya ilerlerken. “Donacaksın.”

“Jack!” diye karşı çıktım ancak ardından hemen koştum. “Bu da neyin nesi şimdi? Benim anlamadığım ama senin kokusunu aldığın bir şey mi?”

Oldukça şaşırmış görünüyordu ve dilini damağına vurarak şaklattı. “Ne?” sonra da “Evet, tam olarak bu,” diye ekledi. Arabayı açtı ve ardından diğer tarafa yürüdü ama hâlâ şaşkın görünüyordu. Arabaya bindim ve konuşmaya devam etti, “Bu, feremon ya da onun gibi bir şey işte.”

“Dur bir dakika. Sağlıkla ilgili tıbbi bir durum mu?”

“Evet, sanırım,” dedi sanki bu cevap yeterliymiş gibi.

“Nasıl bir sağlık durumu?” Onu zorluyordum ve olayın gerçekten kişisel olduğu ortadaydı. Jack konusunda bir şeyler, benim her zamanki resmiyet duygumu kaybetmemi sağlıyordu.

“Nadiren görülen türden,” diyerek arabayı çalıştırdı.

“Peki, neden ben bu duruma tepki veremiyorum?”

Gerçekten de benimle ilgili bir sorun olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Benim dışımda herkes ona bir tepki gösteriyordu. Belki ciddi anlamda koku almada bir bozukluğum vardı, belki de bir beyin tümörüm falan vardı.

“Bu çok güzel bir soru.” Arabayı park ettiğimiz yerden çıkarttı ve kolayca trafiğe karıştırdı.

“Bunun nedenini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?” diye sordum. “Yani benim sana davranışımın neden herkesten farklı olduğunu bilmiyorsun, ha.”

“Bilmiyorum,” dedi, kabullenmişti sonra bana bakıp “Bak Alice, bu şeye takılıp kalmanı istemiyorum. Açıklaması çok zor ... ve amacımız için bir önemi yok.”

“Ne amacı?” gözlerimi kısıp ona bakıyordum.

“Arkadaşlığımızı sürdürmek için diyorum. Sana anlatamayacağım bazı şeylerin olduğunu kabullenmek zorundasın,” dedi sertçe. “Bu konuda bir öküz gibi davranmaya çalışmıyorum ama her şey ortada.”

“Peki, ya bunu kabul etmezsem?”

“O zaman artık birlikte takılamayız.” Bunu gerçekliğin bir parçasıymış gibi göstermeyi denemişti, ancak sesindeki üzüntüyü hissedebiliyordum.

“Hiç de mantıklı değil,” dedim ama ben de çoktan yumuşamıştım bile. “Neden bana anlatamayasın ki?”

“Neden anlatamadığımı da söyleyemem!” Sanki bunu duyunca çekip gidecekmişim gibi bir şeyler ima ediyordu; tabii ya, şimdi anlıyorum.

“Bu işin bir sonunun olmaması beni hayal kırıklığına uğra-

tacak.” Somurtmaya başladım, fakat bu sadece onu gülümsetti.

“Biliyorum,” dedi, hâlâ gülümsüyor olsa bile bir yandan da özür diliyor gibiydi. “Şimdi seni evine bırakacağım, ardından bir şeyleri düşünmen ve ayrıca benimle dolaşıp dolaşmamaya karar vermen için birazcık zaman tanıyacağım. Eğer birlikte takılmaya karar verirsen bana mesaj atarsın. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim ama mümkün olduğu kadar suratı asık ve hüzünlü görünmeye çalışıyordum. Böylece fikrini değiştirip gizlediklerini anlatacağını umuyordum.

Oysa apartmanımın önüne geldiğimizde o sadece bir kahkaha daha attı. Arabadan inerken daha sonra onu arayıp konuşacağımızı söyledim; o sadece el salladı, ben de içeri girdim.

Milo tarafından kısa bir sorguya çekildikten sonra saatlerce yatakta uyanık halde uzandım. Aklımda Jack ile ilgili milyonlarca farklı teori vardı. Saçma sapan bir devlet deneyi falan mı yapıyordu? CIA'den miydi? Kurtadam falan mıydı yoksa? Ama hiç biri de duruma uymuyordu.

En umut verici olay da, şu komik *Hannah Montana* hayat tarzını çeken bir ünlü olmasıydı. Herkesin onu fark etme nedeninin açıklaması da bana göre buydu ayrıca. Eğer gizli bir kimliği filan daha varsa, elbette ki bunu bana söyleyemezdi.

İnsanların beni değil de onu tanımalarının ya da takma bir isimle yaşamasının nedenini açıklamıyordu hiç biri. Yine de en azından bu da bir teoriydi.

Jack'in aslında kim olduğunu anlamaya çalışarak sabahın ilk saatlerine kadar uyanık kaldığım ve de okula gitmeyeceğim için sıcacık, yumuşak battaniyeme sarılıp tüm günü uyuyarak geçirmeye niyetliydim.

Ne yazık ki, Jane tarafından baskına uğramam tüm planımı mahvetti. Daha doğrusu aniden yatak odama dalıp bana uyuma şansı bırakmadı.

“Ne haltlar dönüyor böyle?” Jane yatak odamın kapısını açar açmaz konuşmaya başlamış, hatta öylesine sert açmıştı ki duvara kapı kolunun izi çıkmıştı.

Hemen sıçradım ve battaniyeyi hızla üzerimden atıverdim, ama gözlerimdeki uykulu hal her şeyi karıştırmama neden oldu. Bakışlarımı zar zor odaklayabiliyor, Jane’i bulanık bir halde görüyordum. Kapının ağzında durmuş ve ellerini belini koymuş olarak öfkeyle bakıyordu bana.

Milo, korkudan Jane’in arkasına geçmişti, annemin bu gü-rültüye nasıl sinirleneceği ya da Jane’in zapt edilmesi gerektiği gibisinden bir şeyler mırıldanıyordu. Jane, ne zaman ortalıklarda olsa Milo, altına çişini kaçırın bir kukla gibi davranıyor ve bu da beni çıldırtıyordu.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum ama sersem gibiydim. Jane’in böldüğü rüyayı hatırlamaya çalışarak yatağa yeniden uzanıp iyice yerleştim.

“Ne olduğunu biliyorsun.” Dudaklarını dalga geçer gibi bükmişti ve odama dağılmış kirli kıyafetlerin içinden kendi Jimmy Choos’una doğru yürüdü.

Gözümün bir ucuyla, saatin 11:13 olduğunu gördüm ve yüzümü ekşittim. Daha öğlen bile olmamıştı, Jane ise topuklu ayakkabıları ve rujuyla tam karşımda dikiliyordu.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedim esneyerek sonra da battaniyeyi iyice üzerime çektim.

“Neden sana yolladığım milyonlarca mesaja cevap vermedin ya da telefonumu açmadın?” diye sordu, bir yandan da kendisiyle konuşmam için üzerimdeki battaniyeyi çekiştiriyordu.

“Çünkü çok fazlaydı,” dedim ve doğrulup oturdum.

“Öf!” diye mırıldandı Jane. Huysuzca gelip yanıma oturdu. “Cevap verseydin bu kadar şey olmazdı işte.”

“Kusura bakma.”

“Eee?” Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı, belli ki beni affetmişti aslında, ki bu da oldukça şaşırtıcı bir şeydi. Jane için en büyük suç onun yok sayılmasıydı ve ben de bunu neredeyse iki gündür başarmıştım.

“Ne?” Aslında bana ima etmeye çalıştığı şeyi gerçekten de anlamıyordum. Ona teşekkür falan mı etmeliydim?

“*Onunla* konuştun mu?” diye sordu.

“O kim?” Milo, bir erkekten bahsedildiğini duyduğu için şerefimi korumaya hazırlanarak hemen kabardı.

Milo, okulda dolapların arasında itilip kakılan bir çocuktu, ayrıca benden küçüktü de. Beni tam olarak kimden sakınacağını bilmiyorum ama bu hareketi, bir erkek olduğu için tamamen hoş görülebilirdi.

“Jack!” Jane, sanki onun kim olduğu zaten biliniyormuş gibi yanıtlamıştı kardeşimi. Ama Milo’nun kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrinin olmadığını görünce ağzı bir karış açık kaldı. “Aman Allah’ım, Alice! Jack’ten bahsetmedin mi?”

“Hayır,” diyerek başımı salladım. Aslında bir şeyler iyice ortaya çıkıncaya dek Milo’ya bundan bahsetmemeyi planlamıştım fakat Jane’in sayesinde artık başka bir seçenek kalmamıştı.

“Nasıl bahsetmezsin?” Milo’ya böyle bir şeyi anlatmamam, onu gerçekten şaşırtmıştı. Jack’ten bahsedilmeyen bir dünyayı düşünemiyordu.

“Bilmiyorum, Jane” diye içimi çektim. “Aklıma gelmedi.”

Dürüst olmak gerekirse, sergilediği bu Jack takıntısı, onunla ilgili beni sinirlendiren tek şeydi. Eğer Jack’in Jane’in üzerinde böyle bir etkisi varsa, o zaman diğer insanlarda nasıldı? Ve neden ben aynı tepkiyi veremiyordum?

“Bekleyin bir dakika.” Milo, aklına sanki aniden bir şey dank etmiş gibi konuşmuştu. Düşüncelerini tamamlamasını engellemek için bacağımanın birinin kesilmesi fikrini bile ortaya koyabilirdim. “Jack, dün gece dışarıya çıktığın çocuk değil mi?”

“Onunla dışarıya mı çıktın?” Jane nefesi kesilmiş gibiydi.

“Sadece konsere gittik, çok da önemli değil yani.” Ses tonumu normal ve heyecansız tutmaya çalışıyordum ama onun art arda nefes alışlarını da duyabiliyordum.

“Bu çocuk da kim?” Milo bilmek istiyordu, haklıydı. Jane’in tepkisi onu sinirlendirmiş, en tehditkâr bakışını fırlatmıştı.

“Jack, hayatında tanıyabileceğin en müthiş kişidir,” dedi Jane güçlü ve etkili bir şekilde.

“Altı üstü bir çocuk işte,” diye normal ses tonumla devam ettim ve daha gerçekçi olsun diye omuzlarımı silkmeyi de ihmal etmedim.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye bastırdı Jane. Jane’e göre Jack, tanrılarla bir bütündü ve ondan ancak normalde ayakka-bılar ve çantalar için ayırdığımız tonlamalarla bahsedilebilirdi.

“Onun hakkında ne biliyorsun ki bir türlü anlamıyorum,” dedim Jane’e dönerek, “ondan bu kadar hoşlanmana neden olan şey ne?”

“Dalga geçiyorsun?”

“Hayır.”

“Ama onunla buluştun!”

“Bunu biliyorum, ama anlayamıyorum. Onun için çıldırıyorsun. Seni çeken şeyin ne olduğu konusunda açık olsana.”

“O sadece ...” Bir yandan da el hareketiyle uygun kelimeyi arıyordu. Jack, aklındaki tek şey olmalıydı, yoksa neden anlatamasın ki? “Tıpkı şey gibi. ... Onunla ilgili bir şeyler var. Tamamen tarif edilemez türden. Sadece onu istiyorum. Ve şu hayatta istediğim her şeyden çok hem de.”

“Ha,” tüm söyleyebildiğim buydu.

“Bana, onu istemediğini mi ima ediyorsun?” Bu soruyu yüzünde bana inanmadığını gösteren bir ifadeyle sormuştu.

“Hayır, öyle söylemiyorum,” dedim dürüstçe.

Jack’ten gerçekten hoşlanmıştım, ama Jane gibi değil. Daha sıradandı benim hislerim ve aynı zamanda cinsellik de

içermiyordu. Ya da en azından Jane'in konuşma tarzından onunkinin öyle olduğunu anlıyordum.

"Benimle ilgili bir şey söyledi mi?" Yine konuyu kendine getirmişti.

"Hayır." Ayağa kalkıp giysilerimi almak için çekmecemi açtım. Bir duş alıp güne öyle başlayacaktım.

"Tek bir kelime bile mi?" Sesi çok üzgündü, ama hiç umursamadım.

"Hayır," diye tekrarladım. "Bak, şimdi duşa gireceğim. Ve muhtemelen burada öylece beni beklemekten daha önemli işlerin vardır."

"Sanırım," diye mırıldandı.

Morali oldukça bozulmuş gibiydi; ama birkaç saat içinde içki içeceğini ve zavallı bir adamın masasında üstsüz dans edeceğini biliyordum. Onun adına insanın kendini üzgün hissetmesi bir hayli zordu.

Sonunda duyularına hâkim olup evden gittikten sonra Milo, hemen Jack konusunda beni sorgulamaya başladı. Çok fazla sürmeden her şeyin yolunda olduğuna dair onu ikna etmeyi başardım. Neticede istemeden de olsa konuyu değiştirdi ve duş almama müsaade etti.

Sıcak su iyi geldi, düşüncelerim geçen gece kaldığı yerden devam etti. Jane'in, nedenini hiç düşünmeden Jack'e nasıl da âşık olduğuyla ilgili söylediği bir şey aklıma takılmıştı.

O anda, Jack'in gerçekte kim olduğunu anladım: O sadece yakışıklı oğlan çekiciliğine sahip biriydi. Onu gören herkes, Jane ve restorandaki garson kız gibileriye herkesin gördüğü şeye, yani aslında gerçek olmayan bir şeye kapılıyorlardı. Feromon ya da illüzyon gibi bir şey onları etkiliyor olmalıydı.

Belki ben duyarsız değildim, belki de Jack'in hiçbir özelliği yoktu ama daha küçük bir şekilde tepki veriyordum. Belki de Jane'in düştüğü tuzağa düşüyordum.

4

Televizyondaki *TNT* kanalında tüm gün boyunca, her zamanki değişmez akıllığıyla John Hughes serisi vardı. Molly Ringwald'ın cazibesini bir türlü anlayamayan Milo bile oturup benimle birlikte izledi. Başka bir şeyler izlemek için beni ikna etmeye çalışsa da ondan daha güçlüydüm, kumanda elimdeydi.

Cep telefonum titremeye başladığında *Pretty in Pink*'i izliyorduk. Gece yarısı olmuştu ve mesajın Jane'den geldiğini düşündüm, arabam olmasa da gidip onu taksiyle eve götürmemi falan istiyordu sanırım; ama yine de telefonu elime aldım.

Jane'in yerine mesajın Jack'ten geldiğini gördüm.

Bana hâlâ mesaj atmadın.

Çok dikkatlisin, diye yazdım.

Amacım kayıtsızmış gibi görünmeye çalışmaktı. Hormonları çalıştıran türden bir büyü'nün kurbanı olma fikrini hiç onaylamamıştım.

Bu, arkadaş olmamızı istemediğin anlamına mı geliyor?

Birinci sınıfta aldığım bir not gibi yazmıştı. Onu çekici kılan bir şeyler vardı ve şu anda onu koklayamadığım ya da göremediğim için de ondan gerçekten hoşlandığım anlamına geldiğine karar verdim.

Hayır, istiyorum. Kesinlikle.

“O kim?” diye sordu Milo. Kanepenin diğer ucunda oturuyordu ve telefonumu görebilmek için üzerine doğru eğildi ama ben de hemen geri çekildim. “Yazan, Jack denen çocuk, değil mi?”

“Karşı cinsten birileriyle mesajlaşmanın benim için tamamen yasal olduğunun farkına varsan iyi olur.” Sertçe baktım, o da sadece başını salladı.

“Aman, neyse,” dedi Milo ve filmi izlemeye devam etti. Telefonum tekrar titreşti ve Milo, titreşimi duyunca saçma sapan bir ses çıkarttı.

Harika. Bir şeyler yapmak ister misin? diye yazmıştı Jack.

Aklında ne var?

Bir sürü şey. Şehir bizim nasılsa.

Çok iddialı görünüyor, diye yazdım

Öyle zaten. On beş dakika içinde hazır olabilir misin?

Elbette. Dışarıda görüşürüz.

Hızla makyajımı yapıp ayakkabılarımı giydim. Çıkmadan önce Milo'ya çok geç olmadan eve döneceğimi ve eğer bana ihtiyacı olursa telefonumun yanımda olduğunu söyledim. Homurdanıp duruyordu, ama Jack ile buluşmak için çoktan fırlamıştım.

Dışarıda bekliyordu, bu kez evden bile pahalı görünen parlak kırmızı renkli bir spor arabası vardı. Kapıyı açıp içeri geçtiğimde hemen sırtıttı.

“Bu, çok güzelmiş,” dedim, parlak kırmızı arabasından bahsederek.

“Güzelden de öte bir şey. Bu bir Lamborghini Gallardo,” yüzündeki o aptalca sırıtişla açıklamasını da yaptı. “Bu arabadan sadece altı bin tane var.”

“Yeni mi?”

“Hayır, kardeşimin,” dedi.

Ben daha fazla bir şey söylemeden önce arabayı vitesle alıp hızla caddeye fırladı. Jetta’da hızlı gittiğimizi düşünmüştüm, ama bunun yanında o hiçbir şeymiş.

“Kardeşin zengin olmalı.” Araba köşeyi dönüp diğer araçların arasında zarifçe ilerlemeye başladı. I-35’e girdik, ki böylece açık yolda en yüksek hıza ulaşabilecektik.

“Öyle sayılır,” dedi Jack omuzlarını silkerek. “Para konusunda hiç endişelenmiyorum, sanırım.” Konuşma tarzı, bir şeyler için asla mücadele etmemiş insanların kullandığı şekildeydi ayrıca Jack’in zengin olup olmadığını ve nereli olduğunu merak etmeye başlıyordum.

“Güzel bir şey olmalı,” diye mırıldandım.

Durumumuz çok iyi değildi ama kendi ihtiyaçlarımı gidermek için de bir işe girecek kadar kötü sayılmazdı. Bize yetecek kadardı, işte.

“Hayatta onun dışında endişelenecek çok şey var,” dedi ciddi bir şekilde. “İnan bana.”

“Ne gibi mesela?” deyip ona baktım, etrafımızda akıp giden manzara yerine. Gülümseyip başını iki yana salladı. Demek ki bu da benimle konuşmayacağı başka bir konuydu. “Peki, bir kardeşin mi var?”

“İki tane, aslında,” dedi. “Bir de kız kardeşim var. Aslında yengem, ama kız kardeşim gibidir.”

“Erkek kardeşinle mi evli, sen de evli misin?”

“Hayır, ben evli değilim.” Kahkaha attı. “Ağabeyimin eşi.”

“İsimleri ne?” Hakkında öğrenmek istediğim sayısız şeyle sadece güvenilir sorular soruyordum.

“Peter ve Ezra. Ezra, Mae ile evli. En büyüğümüz o.”

“Peki, ya annen baban?” ona doğru döndüm ve başımı da koltuğa yasladım. Etrafımızda kalabalığın telaşı, başımı döndürmeye başlamıştı.

“Öldüler,” dedi. Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu ama gözlerinde sert bir ifade vardı.

“Üzıldüm,” dedim pek de ikna edici olmayan bir tonda.

“Ah, on beş yıl önceydi,” deyip başını salladı, beni başından savarcasına. Ama sonra bana döndüğünde yüzü tekrar aydınlandı. “Peki, ya sen? Senin ailen var mı?”

“Annemle bir de erkek kardeşim var,” dedim. “Ama kardeşim, bazen benden büyük gibi davranıyor.” Jack, bu kez yüksek sesle güldü. O muhteşem gülüşü, arabanın içine yayıldı ve üzerime ılık bir hava estirdi.

“Evet, anlayabiliyorum,” derken sırtıyordu.

“Gerçekten mi?” Milo’yu her zaman garip biri olarak düşünüyordum ama dışarıda da onun gibi birilerinin olduğunu bilmek güzeldi.

“Evet, ama Peter daha farklı,” dedi. “Gerçekten, onun gibi biriyle daha hiç tanışmamışsındır.”

“O halde, ilk onunla tanışmam gerekiyor,” dedim.

“Belki bir gün olur.” Biraz tuhaf görünüyordu hatta kaygılı bile denilebilirdi.

“Evli değilsin ama bu yalnız olduğun anlamına mı geliyor?” diye sordum.

“Ah, evet.” Daha fazla soru sormadan önce hemen konuyu bana çevirdi. “Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?”

“Pek sayılmaz,” dedim. Birkaç sarhoşla, bir iki partide buluşmaya aşk hayatı denmezdi.

“Neden yok peki?” diye sordu Jack, oldukça ısrarcıydı.

“Arkadaşım Jane’i gördün,” dedim aptalca. “Odadaki tüm ışıkları çalan bir tip.”

“Ah, öyle değildir.”

“Senin neden bir kız arkadaşın yok? Kızların senden hoşlandığı çok açık.” Konuyu hemen ona çevirdim ben de.

“Bu, aslında nedenin de bir parçası. Herkes beni tanıma-

dan benden hoşlanıyor. Birisiyle gerçek bir ilişki yaşamak zor.”

“Peki, diğer parçası ne?” diye sordum. O da tabi, cevap vermedi. “Bana anlatmayacaksın.”

“Bu gece Lakeville’de *Rocky Horror Picture Show* var, sanırım,” dedi. “Gitmek ister misin?”

“Olur,” dedim. Pencereden dışarı bakıp yanımızdan geçen arabaları izledim. “Neden kendi arabanla gelmedin bugün?”

“Aslında o da benim arabam sayılmaz,” soruma cevap vermemişti her zamanki gibi, ama artık buna alışmaya başlıyordum. “Mae’nin arabasıydı o.”

Ona kız kardeşim diyordu, yengem demiyordu ve bunun tamamen bir unutkanlıktan olup olmadığını merak ettim. Bir şeyler üzerindeki ısrarı öyle gizemliydi ki, beni her konuda aşırı dikkatli hale getirmişti.

“Kendi araban da mı var?”

“Evet, bir cipim var. Ama bu aralar onu kullanmayı canım istemiyor,” dedi ve yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. Sonra bana dönüp “Hem bu daha hızlı,” dedi.

Bir dakika kadar sessizce ilerledikten sonra, “Pek de adil değil,” dedim. Beynim, Jack’in anlatmadıklarını düşünerek bulmaya çalışıyordu. “Bana, kendinle ilgili bir şeyler anlatmayacaksın, sanırım.”

“Hey, sana neredeyse her şeyi anlattım.” Ses tonunda biraz umursamazlık vardı ama kendisi incinmiş gibi görünüyordu. İlk kez, anlatmadıklarının benim kadar onu da rahatsız ettiğini fark ettim.

“En sevdiğim renk, uçuk yeşil. Ramones ve Cure gruplarını çok severim. Yatak odamın duvarı koyu maviye boyalı. İlk kez, on dört yaşında, *Rock Lobster*’ı dinlerken öpüştüm. Kız, gerçekten de B-52’leri seviyordu. Aslında bunu bir uyarı işareti olarak algılamalıydım, ama anlamayacak kadar küçük ve aptaldım.”

“Uçuk yeşil mi?” diye sordum, bu itirafının üzerine pek durmadım. “Bunun nasıl bir renk olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Bu, parlak zeytin renginde,” diye açıkladı. “Işık spektrumunda bulunduğu için insan gözüne en görünebilir renktir.”

“Aklına estiği gibi yaşıyorsun, sanırım.” Çok katlı otoparka döndük ve gerçekten de bana bir şeyleri anlatmaktan kaçınmayı başardığının farkına vardım. “Peki, neden bana söylemiyorsun?”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Tanık koruma.” Gerçekten de düşündüğüm ama pek bir şey açıklamadığı için üstünde durmadığım fikir buydu. Ben şüphe içindeyken Jack, gülmeye başladı.

“Tamam, ama tam olarak öyle değil,” bir yandan gülüyor bir yandan başını sallıyordu. Arabadan indi, ben de onu izledim.

“Doğru tahmin edip etmediğimi bana söyleyeceğin anlamına mı geliyor?” Film muhtemelen başlamıştı bu yüzden de Jack, hızla yürümeye başladı ben de kısa bacaklarımın el verdiği ölçüde peşinden koşturdum.

“Neden hâlâ anlamadığını bilmiyorum,” dedi Jack ve bu sözü, beni daha da şaşkına çevirdi.

“Madem tahmin edebilir bir şeyse o zaman neden sen hemen anlatmıyorsun?”

“Öyle olması gerekiyor.” İçeriye girmem için binanın büyük cam kapısını açtı ve ben de kaşlarımı çatarak girdim.

Biletleri almak için gişeye ilerlerken kendi paramı vereyim diye ceplerimi karıştırmaya başladım ama Jack, hiç oralı bile olmayıp benim biletimi de aldı. Eğer bu yeni gelişmeyle bu kadar meşgul olmasaydım muhtemelen ona karşı çıkardım.

“Sen, Rumpelstiltskin misin?” diye sordum, o biletleri alırken kasaya doğru yaslanmıştım ben de.

Kahkaha attı ve gişedeki kız da çıkan sestten utanmışa

benziyordu. Jack bundan bihaberdi ve umarım ben de elimi çabuk tutup aynı şekilde hissederim. Gerçekten de Jack'e karşı bir menfaatim söz konusu değildi ama özellikle de onunlayken, etrafta kızların salyalarının aktığını görmek çok sinir bozucuydu.

"Harika!" dedi bileti bana uzatırken, bu küçük iltifatı karşısında kendimi mutlu hissetsem de yine de hayal kırıklığının yüzümde belli olmasını sağladım. Ona yetişebilmem için yavaş yürüyordu. "Rumpelstiltskin, ha? Harikası. Bunu mutlaka Ezra'ya da söyleyeceğim."

"Neden? Siz ailece cin falan mısınız?"

Başını iki yana sallayarak gülmeye başladı sonra daha fazla soru sormadan hemen salonun kapısını açtı.

Film, çoktan başlamıştı ama pek bir şey kaçırmışa benzermiyorduk. Çoğu insan, filmde kostümler giymiş ve birbirlerine patlamış mısır atıyordu, bu yüzden de kimse gizlice arkaya sıraya geçtiğimizi fark etmedi bile.

Rocky Horror Movie, oldukça güzeldi, hoşuma gitti, ama Jack'in ya hiperaktivitesi vardı ya da sanatla pek ilgilenmiyordu.

Ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya karar vererek onun gibi filmi izledim. Jack tam bir fanatik gibiydi. Siyah bir korse ya da onun gibi bir şey giymemişti ama tüm cümlelerde bağırıyordu.

"Time Warp" sahnesinde kalkıp dans edeceğini, hatta koridorda yer olmasa bile yine de bunu yapacağını düşündüm.

Filmin sonuna doğru koltuğuma iyice yerleştim ve Jack'in yüzündeki istek de biraz azalmıştı. Koluna kasten dokundum ve yine o ilginç ısını hissettim. Cildi yumuşak ve ılıktı, ama insandan ziyade sanki bir bez parçasına dokunuyormuşum gibiydi.

Öyle ilginç bir duyguydu ki daha fazlasını almam gerektiğini sezdim. Kolumu, kol desteğine koydum ve bu kez bilerek

çıplak tenimle dokundum. Elinin üstü hiç olmayacak şekilde yumuşaktı.

Kolunu çekmedi ama bana baktığını hissettim bu yüzden ben de ona döndüm ve yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördüm.

“Elimi tutmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu, sanki çok da yabancı bir fıkırmış gibi.

Elini falan tutmaya çalışmıyordum, ama ona bu kadar itici gelmesini de hiç onaylamadım. Sorun ne olabilirdi ki?

“Ya öyle yapıyorsam?” Aslında risk alıyordum, durumumu korumaya ve başıma gelecek kötü şeyi anlamaya hazırdım.

Jack, bir an bile tereddüt etmeden blöfüne meydan okuyup elimi tuttu. Bu, bir insanın değil de sanki bir oyuncağın ya da başka bir şeyin elini tutuyormuş gibi bir histi ama sonra cildi doğal olmayan bir şekilde ısınmaya başladı, ben de hemen elimi çektim.

“Tamam, yeter. Bu çok tuhaf gerçekten de,” diye fısıldadım.

Karşılığında sadece omuzlarını silkti, belli ki ani değişen vücut ısınıpı açıklamayacaktı.

Filmin gerisini hiç konuşmadan izledik. Ya da en azından sadece ben yaptım, o yine şarkı söylemeye replikleri tekrarlamaya devam etti. Film bittiğinde artık esniyor ve ayrıca çok güzel bir gece olduğunu söylemem gerektiğini de biliyordum.

Ama istediğim bu değildi, acayip bir el ele tutuşma ve bilgileri bir tarafa koyarsak gerçekten de Jack ile zaman geçirmekten keyif alıyordum ve bitmesini de istemiyordum. Hiçbir zaman hem de.

“Umarım bu akşam eğlenmişsinizdir,” dedi Jack, önümde dururken.

“Evet, eğlendim,” deyip başımı salladım. Öyle ya, hayal kırıklığına uğratması oldukça eğlenceliydi. “Peki, biz yine birlikte mi takılacağız?”

“Elbette,” diyerek gülümsedi. Elini bana doğru uzatıp “Telefonuna bakabilir miyim?” diye sordu.

“Neden?” dedim ama zaten telefonumu cebimden çıkarmış ona doğru uzatıyordum.

“Bir saniye.” Telefonumu alıp göremediğim bir şeyler yapmaya ve tuşlamaya başladı. Bir dakika sonra bana geri verdi ve yüzünde muzip bir hal vardı.

“Ne yaptın?” Telefonu açıp içine bakmaya başladım, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Görürsün,” gülümsedi.

“Ah, çok kötüsün.” Başımı iki yana sallayıp telefonumu tekrar cebime koydum, kahkaha atıyordu.

“Hiç fikrin yok, değil mi?”

Arabadan indiğimde hâlâ gülüyordu. Onunla birlikte olmak, gerçekten çok eğlenceli ama bir o kadar da yorucuydu. Hiç hareket etmediğinde bile çok enerjisi vardı ve yanındayken bu enerjiden mutlaka alıyordunuz.

Milo pencereden bana bakarken, apartmandan içeri girdim ve bir sorun olduğunu anladım. Mutfak tezgâhına yaslanmış dikiliyordu ve yatma vakti geçtiği için üstünde pijamaları vardı.

Tam ne olduğunu soracaktım ki annemin sesini duydum ve oturma odasındaki eski püskü sandalyesinde oturduğunu gördüm.

“Sonunda eve geldiğini görmek ne güzel,” dedi annem.

Topuzundan gri saçları dağılmıştı. Gözleri kocamandı, Milo ile bana geçen bir özellikti ve bizi olduğumuzdan daha küçük gösteriyordu. Bana soğuk soğuk bakmaya devam ederken sigarasını yaktı.

“Neden işte değilsin?” diye sordum.

“Binada bomba ihbarı vardı, bu yüzden gece binayı boşalttılar,” dedi. “Çağrılar Edina merkezine yönlendirdiler.”

“Ah,” dedim mutfakla oturma odasının arasında dikilirken bir yandan da birilerinin bana neler olduğunu açıklamasını bekliyordum.

“Sen bu saatte dışarıda ne yapıyordun?” Beni azarlar gibi sesi bir inip bir çıkıyordu.

“Okulum ve sokağa çıkma yasağım da yok,” dedim dikkatle.

Teorik olarak, sokağa çıkma yasağım olabilirdi ama hiçbir zaman bundan bahsetmemiştik ve annem de zaten her gece çalışıyordu. Hafta içi geceleri, çoğunlukla Milo beni çıldırttığı için evde oluyordum.

Annemin gerçekten de dikkat ettiği tek şey, okula gidip gitmediğimiz ve sınıfımızı geçip geçmediğimizdi, bu istediklerini yaptığım sürece ona göre hava hoştu.

“Bir adamla birlikte değildin, değil mi?” diye anlamlı anlamlı sordu ve gözümün ucuyla Milo’nun utandığını gördüm.

“Şey, evet bir erkekle birlikteydim,” dedim. Annemin kızgın bakışı ne anlatırsa anlatsın kendi kendime yanlış bir şey yapmadığımı söyleyerek omuzlarımı hafifçe geri çektim. “Sorun mu bu?”

“Kim peki?” deyip yere bakarak oturduğu sandalyeden sigarasının külünü silkeledi.

“Adı Jack,” dedim ve Milo’ya baktım.

Onun için üzül müştüm. Annemle burada durmaya ne kadar süredir zorlandığına dair hiçbir fikrim yoktu, ayrıca onu nasıl bir konuşmanın içine çektiğini hayal dahi edemiyordum.

Açık olayım, aslında kötü bir anne değildi. Sadece yorğun ve bir haftada yetmiş saat çalışan, ayrıca çocuklarını doğru düzgün bile görmeye fırsatı olmayan yalnız bir kadındı. Kendinin yaptığı hataları yapmamamız konusunda bizi ikna etmeye çalışarak zor zamanlar geçirmişti.

“Anlıyorum.” Sigarasını söndürüp dumanını üfledi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi öyle şirin çıkıyordu ki tüylerim

diken diken oldu. “Sanırım bu çocukla tanışmam gerekiyor.”

“Nasıl? Ne zaman? Ama sen tüm gün çalışıyorsun.”

“Belli ki o da senin gibi bir gece kuşu,” deyip bana baktı, gözlerinde de abartılı bir ifade vardı. “Eminim, bir iki gün içinde zaman ayarlayabilirsiniz.”

Aklımdan milyonlarca farklı düşünce dolanıp duruyordu, ama annemin daha ileri gitmesini de istemiyordum. Bunun yerine sadece başımla onayladım.

“Tamam, halledeceğim.”

“Ayarlasan iyi olur.” Bu kadar kolay boyun eğmeme şaşırdı ve sırf tartışmış olmak için onunla çok zaman harcamayacağımı düşündüm. Muhtemelen çok kötü bir kızdım. Belki de kötü bir insandım. “Eğer bu çocukla artık görüşmemen gerektiğine karar verirsem o zaman dediğimi yaparsın. Anlıyor musun?”

“Anladım,” deyip yine başımı salladım. Elbette ki onunla görüşecektim ama bu, ona söyleyebileceğim bir şey değildi.

“Tamam, o halde.” Ayağa kalkıp sehpanın üzerindeki cüzdanını aldı. “Ben şimdi oyuna gideceğim. Yarın görüşürüz.”

Belli ki konuşmadan memnun kalmıştı ve gerçekten de bana hiç bağırmamıştı. Aslında olabildiği kadar iyi bir konuşmaydı ara sıra azarlamalarını saymazsak tabii.

Sigara kokusuyla yanımdan geçip kapıya gitti. Ama kapının önünde durup hafifçe bana döndü. “Evde güvende olduğun için çok memnunum.”

“Teşekkürler,” dedim, başka nasıl cevap verileceğini bilmiyordum. Sonra bir kez daha başını sallayıp çıktı.

Annem gider gitmez Milo, hemen özür diledi, ama özür dileycek bir şey yapmadığını söyledim. Her zaman benim çıkarımı gözetirdi, bunu biliyordum. Ayrıca şimdi başka şeyler düşünemeyecek kadar yorgundum.

Hemen bu durumdan kurtulmaya ve annemle tanışıp ta-

nışmayacağını sormak için Jack'e mesaj atmaya karar verdim. Birkaç saniye sonra mesaja cevap verdiğinde telefonuma ne yaptığını anladım. "Time Warp" şarkısını alıp kendi melodisi olarak ayarlamıştı, böylece ondan mesaj aldığımda ya da beni aradığında artık bu şarkıyı duyacaktım.

Neyse ki ertesi gün saat sekizde akşam yemeğine gelmeye karar verdi ve ne kadar kötü bir durum olduğunu düşünmeye çalıştım.

*

Kalktığımda ilk yaptığım şey, Milo'ya Jack'in geleceğini söylemek oldu, anneme söyleyemedim, hâlâ uyuyordu. Milo, nedense ailedeki en iyi aşçıydı ve evle ilgili her şey onda vardı. Akşam yemeğini yapmasına müsaade ettim ama bir yandan da ona yardım etmeye ve evi toparlamaya çalıştım.

Gerçekten de güzel bir dairemiz vardı, sadece biraz küçüktü. Yaşadığımız yerle Jack'i etkilememiz benim için önemliydi ama nedenini bilmiyordum.

Onun hakkında neden bir şeyler hissettiğimi bilmiyordum, ama bu akşamın problemi değildi, o yüzden de şimdilik aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Daha sonrasında hiç umulmadık bir şey oldu: Jack, *erken* geldi.

5

Kapıyı açtığımda nefesimi tutup “Jack!” dedim. Daire numaramı daha söylemeden bulmuştu ama Milo’nun önünde hiç bahsetmedim bile.

“Selam,” diyerek gülümsedi. Sıradan bir tişört giymişti, ayrıca onu kumaş pantolonla ilk kez görüyordum. Daha düzgün giyinmeye çalışmıştı belli ki, güldüm.

“Çok erkencisin,” dedim. Kapıyı açmış ama henüz içeri almamıştım bu yüzden koridorda öylece ayakta duruyor ve bana garip garip bakıyordu. Milo da mutfakta, arkamdaydı, gürültülü şekilde bir şeyler hazırlıyordu ama kapının çalındığını duyduğumuzda artık ses yapmayı bırakmıştı.

“Bu, kötü bir şey mi peki?” diye sordu.

“Hayır, tabii ki değil,” dedim. Sonunda bir adım geri çekildim o da böylece içeri girebildi. “Annem, henüz uyanmadı.”

“Ah,” deyip duvardaki saate baktı, yediye geçiyordu. “Ne zaman kalkar?”

“Şimdi uyandırırım,” dedi Milo, ellerini kot pantolonuna silip ocağın üzerindeki pankekinden uzaklaşarak.

“Ah, kusura bakma,” diye araya girdim hemen, ikisini tanıştırmadığımı fark ederek. “Jack, bu kardeşim Milo. Milo, bu da Jack.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Milo hafifçe elini uzatıp başını sallayarak sonra da annemi kaldırmaya gitti.

“Sanırım onu biraz kızdırdım,” dedi sessizce.

“Herkes onu kızdırır.”

Öylece mutfakta duruyorduk ama o gelince kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Üzerimde sakinleştirici bir etkisi vardı da iyi mi yoksa kötü mü bilmiyordum.

Annem yüksek sesle Milo’ya bağıırıyordu, ben de sesini bastırmak için hemen bir sohbet konusu açmaya karar verdim.

“Pekâlâ, aç mısın?” Milo’nun ocağın üzerinde yaptığı İtalyan pankekleri gösterdim. “Milo lezzetli şeyler hazırladı. Gerçekten de iyi bir aşçıdır.”

“Aslında biraz önce yedim,” deyip gülümsedi ve elini midesinin üzerine koydu. “Üzgünüm. Geç buluşacağımızı ve senin de muhtemelen yemiş olacağını düşünmüştüm. Mae de yemem için çok ısrar etti.”

“Tamam. Sorun değil,” dedim fakat biraz sinirlenmiştim.

Aç değildim ve gerçekten de yiyip yememesini gerçekten çok da fazla önemsemiyordum. Yemek yeme gibi dikkat dağıtıcı bir şey olmadan annemle konuşmak pek hoş olmayacaktı.

Sonra birden aklıma harika bir fikir geldi. Belki de bu tanışma toplantısını, Jack’in anneme bir merhaba deyip sonra da dışarı çıkabileceğimiz bir ortama dönüştürebilirdik.

“Peki, sen bir yerlere falan gidecek misin?”

“Annenle buluşacağımı düşünmüştüm.” Kafası karışmış gibi görünüyordu ve konuşurken de Milo’nun annemi, Jack’in karşısına düzgün giysilerle çıkması için ikna etmeye çalıştığı yatak odasının kapalı kapısını göstermişti.

“Yani, tanıştıktan sonra demek istiyorum,” diye düzelttim. “Yemek yemeyeceğin için burada oturup onların yemesini izlemek çok saçma olur.”

“Sen aç değil misin?”

“Hayatta kalacak kadar tokum.” Şehirde yemek yiyecek milyonlarca yer vardı ve annemle gergin bir akşam yemeği sohbeti de bunlara dahil bir yerd.

“Haklısın,” deyip omuzlarını silkti ve mutfak tezgâhına yaslandı. “Aklında ne var?”

“Burada olmadığı sürece çok şey var.”

“Kalktım!” annem bağıırıyordu ve birkaç saniye sonra Milo bitkin halde annemin odasından çıktı.

“Birazdan hazır olacak,” dedi Milo.

Ocağın başına tekrar geçip annemle olmak yerine burada yemek pişirerek daha rahatlamış görünüyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” dedim.

Yeni yıkanmış sebzeleri lavabonun içine attı ve ocağın üzerinde pişen iki pankeki daha vardı ayrıca ısıttığı diğer şeylerden bahsetmiyordum bile.

Kendi adıma, ona bu kadar çok yemek yaptırdığım için suçluluk duyuyordum üstelik yemeyecektim bile. Belki gece ilerledikçe kalanları yer, bir yandan da çizgi film izlerdim, ama şu an oturup yemekle aynı şey değildi elbet.

“İstersen sebzeleri doğrayabilirsin,” dedi Milo tekrar bana bakarak.

“Onlar ne için?” tahtayı ve bıçağı çıkartıp Jack’in yaslandığı tezgâhın üzerine koydum. Lavabodan bir domates ve bir yeşil biber çıkarttım. Tüm dikkatini kızaran pankekini kırmızı bir sosla tatlandırmaya veren Milo’ya tekrar sordum. “Bu sebzeleri ne için doğruyorum?”

“Salata için.” Sosun tadına baktı ve memnun kalmış olacak ki ocağın altını kapattı.

Sanırım, her şeyi ev yapımı malzemelerle özel bir lazanya yapıyordu ama bana bir şeyleri açıklarken genelde anlamadığım ifadeler kullandığından tam da emin olamıyordum.

“Her şey harika kokuyor,” dedi Jack.

Milo'nun sırtı bize dönüktü ama yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Belki Milo da Jack'in çekiciliğine kapılmıştı.

"Kötü haberlerim var," dedim sesimi biraz alçaltarak, annemin duymasından korkuyordum. Odasından sonunda çıkmıştı, harika bir şeydi bu. Yeşil biberi dikkatle doğrarken Milo'nun omuzlarının gerildiğini ve tereddütle bana baktığını gördüm. "Aslında burada yemeyeceğiz," dedim. Birdenbire suratı asıldı ama bunu gizlemek için hemen başka tarafa döndü.

"Aslında benim hatamdı," dedi Jack. Konuşurken Milo'nun üzerinde bir büyü etkisi yaratmış olacak ki biraz rahatlamış görünüyordu. "Burada yiyeceğimi hiç düşünmemiştim bu yüzden de evde atıştırdım. Sonra da bizim için küçük bir plan yaptım. Gerçekten çok üzgünüm. Ama harika bir yemek kaçırdığımı söyleyebilirim."

"İyi," dedi Milo.

Paneki ocağın üzerine koydu, masayı çoktan hazırlamıştı ve Jack ile tabaklarımızı kaldırmak için masaya geçti.

"Milo," özür dilemek için döndüm.

Üzüldüğünde küçük bir çocuk gibi görünüyordu ve bu her zaman kalbimi kırmıştır. Ne yazık ki arkamı dönerken bile yeşil biberi doğramaya devam ediyordum ki zaten çok da akıllıca bir hareket değilmiş. Bıçak, sol işaretparmağımı kesti ve acıyla bağırdım.

"Ne oldu?" Milo hemen yaptığı işi bırakıp yanıma gelmişti. Genelde sonunda kesik ya da yanıklarla bitirdiğimi bilecek kadar mutfakta birlikte zaman geçirmiştik. "Nereni kestin?"

"Parmağımı," kanamasını durdurmak için sıkıyordum. Milo her zamanki gibi en akıllımız olarak, hemen küçük bir havlu doladı.

"Belki de suyun altına tutmalısın," diye araya girdi Jack, yüksek sesle konuşmuştu.

Milo musluğu açıp elimi altına tuttu, ama ben de Jack'e dönüp baktım. Sanırım, kan görmekten hoşlanmıyordu.

Milo suyun altındaki parmağıma bakıyordu, ben ise gözlerimi Jack'e dikmiştim. O da bana bakıyordu ama bir adım geri çekilmişti. Çok az miktar kan görmek bile onu etkilemişti, bu yüzden hemen etraftaki kanı temizledim.

"O kadar da kötü sayılmaz," dedi Milo. "Bir yara bandı getireyim."

Ecza dolabından yara bandı getirmek için banyoya gitti. Parmağımyı hâlâ suyun altında tutuyor ama artık kanamadığını da biliyordum.

"Ne oluyor?" Annem yine iyi bir zamanlama yapıp odasından çıkmıştı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı, eskimiş bir kot pantolonla bol bir tişört giymişti.

"Parmağımyı kestim," diyerek yaralı parmağımyı uzattım.

Milo da banyodan geldi. Sanki bir şey yapamaz bir haldeymişim gibi bandı yapıştırmadan önce parmağımyı kâğıt havluyla kuruladı.

"Milo, mutfakta yardım etmen için sana izin vermesi gerektiğini bilmeliydi," dedi annem.

Sonra kül tablasını almak için sehpa'ya yöneldi ve mutfığa gelirken sigarasını yaktı. Jack'i inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine kül tablasını mutfak masasının üzerine koyup oturdu.

Parmağımyı sarılır sarılmaz Jack, "Üzıldüm," dedi. Nasıl bir ruh haline girdiyse, biraz dağılmış görünüyordu ve yanakları da kızarmıştı.

"Sadece parmağımyı kestim, üzülmen için bir neden yok," dedim. Dönüp Jack'e baktım o da bana gülümsedi ama her zamanki gülümsemesi değildi bu.

"Aslında salataya ihtiyacımız yok," dedi Milo.

Yanımdan geçip, doğradığım sebzeleri alarak çöp kutusu-

na attı. Kanım hepsine bulaşmamıştı ama pek de işe yarayacak halde değillerdi.

“Peki,” dedi annem sigarasından dumanı daire şeklinde üfleyip Jack’e baktı. Yüz ifadesi her zamanki gibiydi ama ses tonunda fazladan bir şey vardı. “Sen, Jack olmalısın.”

İsmi söyleyken ne olduğunu anladım. Jane’inki kadar çok belirli değildi ama bakışı ve ses tonu kesinlikle çekiciydi. Midem bulanmaya başladı.

“Ve siz de Alice’in annesi olmalısınız,” derken gülümsüyordu Jack. Tezgâha yaslandı bir ayağını bileğine doladı.

“Anna.” Bu kez annem gerçekten de ona bakarken dudaklarını yaladı.

Gözlerimi kocaman açtım ve Milo’nun da annemin bu komik halini fark edip etmediğini görmek için dönüp ona baktım, ama o tamamen çaresiz bir haldeydi. Mutfağın ortasında durmuş ve kollarını göğsüne kenetlemiş halde Jack’e bakıyordu.

“Anna,” diye tekrarladı Jack. Annem de sigarasını söndürmek için kül tablasına bakıyordu.

“Peki, biraz kendinden bahsetsene.” Gözleri tekrar Jack’in üzerindeydi ve daha önceden hiç bu kadar genç görünmemişti.

Annem sadece otuz dört yaşındaydı ama yaşından daha büyük gösteriyordu. Fakat Jack’e bakarken genç kız gibi göründü. Ben daha doğmadan, gençken, ne kadar güzel ve göz alıcı olduğunu hissedebiliyordum.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” Jack başını ona doğru çevirmişti.

“Her şeyi,” dedi.

“Anlatacak çok şey var. Nereden başlamamı istersiniz?”

“Tek başınayken ne yaparsın?” Gözleri çok ihtiraslı bakıyordu ve birden kusmak ya da Jack’in elini tutmak gibi bir dürtü belirdi içimde.

Milo annemin yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ama ta-

vırlarından pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Milo da Jack'ten çok etkilenmiş görünüyordu ve sadece vereceği cevabı dinliyordu.

"Aslında çok fazla şey yapmam," dedi Jack.

"Çalışmıyor musun?" diye sordu annem.

"Hayır," diyerek omuzlarını silkti Jack ve çalışmak zorunda olmamasına, ayrıca bunu daha önce hiç düşünmediğime gerçekten sinirlenmiştim. "Yani yıllarca çok ilginç işler yaptım. Bir süre barmenlik yapmayı denedim, Niagara için tur rehberliği yaptım ama çok uzaktı o yüzden de bıraktım. Bilmiyorum işte. Bağlı kaldığım pek bir şey yok sanırım."

"Nasıl geçiniyorsun peki?" Bu oldukça mantıklı bir soruydu, annemin böyle bir soru sorması beni bile şaşırttı.

"Aslında," deyip gülümsedi Jack, hem Milo hem de annem çok hoş bir söz duyacaklarmış gibi gözlerini kapamışlardı. "Sanırım geçinemiyorum. Kardeşlerimle birlikte yaşıyorum ve onlar bana bakıyor."

"Ama yirmi dört yaşındasın," diyerek araya girdim.

Aslında ailesi zengin ve ona bakmak istiyorlarsa o zaman güçlü olduğunu söyleyebilirdim. Ama annem böyle zor bir soru sormayacaksa o halde ben sorardım.

"Biliyorum." Jack hiç de utanmış görünmüyordu, sanki başkası benim yirmili yaşlarda, işsiz olduğumu söylemiş gibiydi, hiç üstüne alınmadı. "Bizim için sorun yok. Bunu açıklayacak daha iyi bir yol bilmiyorum."

"Peki, ailenle birlikte mi yaşıyorsun?" Annem bir sigara daha çıkarttı ama gözlerini Jack'in üzerinden hiç çekmedi bile.

"Hayır, öldüler," dedi Jack. Öncekiyle aynı düz tonda söylemişti ve bu konuda ilginç bir şeyler vardı ortada. "Kardeşim ve bir de kardeşimin eşi var."

"Öyle mi?" Annem bir kaşını kaldırmış ve onun gibi insanların varlıklı olma'larına şaşırmıştı. "Kaç yaşındalar?"

“Ezra yirmi altı ve Mae de yirmi sekiz falan ve Peter da on dokuz,” dedi Jack.

“Hımm,” diye mırıldandı annem. Bu çok rahatsız ediciydi ve daha önce çıktığım kişileri annemin görmemesinden oldukça memnundum. “Peki, ya üniversite falan?”

“Bir süre gittim, ama sonra bıraktım.” Jack tekrar omuzlarını silkti. “Bana göre değildi.”

“Tam olarak sana göre olan ne?” diye sordum ben de.

Söyleyebildiğim kadarıyla çalışmak, okula gitmek, ilişki kurmak, kısacası sorumluluk gerektiren hiçbir şey ona göre değildi. O halde onu çeken neydi?

Daha sonra gülümsedi ve o anda onu neyin çekici kıldığını anladım.

“Hâlâ arıyorum.”

“Çok gençsin,” diye ekledi annem, dikkatini tekrar kendine çekmeye çalışıyordu. “Bunları öğrenecek çok zamanın var daha.”

“Ben de böyle düşünüyorum,” dedi Jack. Tekrar anneme baktığında kendi kendine mırıldandı, sanırım bu benim içindi. Artık Jack’e bakmasına yeteri kadar müsaade etmiştim.

“Aslında, çıkmamız gerekiyor,” dedim.

“Ne?” Annem sertçe bana baktı ve bu sertlik tüm yüzüne yayıldı. “Akşam yemeğine kalmıyor musunuz?”

“Alice’nin söylediğini ben yanlış anladım,” diye açıkladı Jack. Ses tonu biraz fazla öfkeli gibiydi, ama buradan annemle kavga etmeden beni çıkaracak her şey bana uyardı. “Ben çoktan yedim ve bizim için bir plan yaptım. Gitmemiz gerekiyor.”

Annem, Jack’i evde tutacak tuzaklar düşünmeye çalıştı ancak bu kez ben harekete geçtim. Daha birbirlerine hoşça kal demelerini bitirmeden koridora kaçtım ama Jack’e hâlâ bir şeyler söylerken ses tonundaki olağandışı sevimliliği duyabiliyordum.

Sonunda Jack, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapar kapa-

maz şahit olduğum şeyden kurtulmaya çalışır gibi tüm vücudum görülebilir şekilde ürperdi.

“Ne oldu?” Jack güldü, asansörün düğmesine basarken bana bakıyordu.

“Ah, aman Tanrım! Çok iğrençti!”

“Aslında her şeyin çok yolunda gittiğini düşünmüştüm,” dedi Jack. “Annen benden hoşlandı sanırım.”

“Neredeyse üstüne atlayacaktı,” diye mırıldandım asansörün kapıları açılırken ve bindik. Sırtımı duvara yaslayıp başımı iki yana salladım. “Bu çok rahatsız ediciydi!”

“İnsanların beni istemesi, benim hatam değil.” Tekrar güldü ve giriş katının düğmesine bastı. Dalga geçtiğini biliyordum.

“Ama ben seni istemiyorum,” dedim, kollarımı göğsümde sertçe kavuşturarak.

“Evet, biliyorum.” Jack sessizleşti ve asansör inerken düşünceliydi, ama onu istemeyişimden dolayı hayal kırıklığına uğradığı için mi yoksa bunu anlamadığından mı böyle oldu emin değildim. Kapılar açılırken konuyu değiştirmeye çalıştı. “Peki, kardeşin eşcinsel mi?”

“Hayır, değil,” dedim ve asansörden indim.

Milo’nun eşcinsel olması beni gerçekten hiç rahatsız etmezdi ama yine de değildi. Yani, ben öyle olmadığını biliyorum.

“Ah, hadi ama sadece daha sana söylememiş.” Ben aceleyle gecenin soğuşuna çıkarken elleri cebinde arımdan geliyordu.

Dışarı çıktığımızda arabasını nereye park ettiğini, hatta arabayla gelip gelmediğini bile bilmiyordum, bu yüzden durup bekledim.

“Anlatacak bir şey yok,” dedim ısrarla. Sola döndü, birkaç blok ileri gitti ve o esnada Jetta’sını gördüm.

“Hadi ama,” deyip dudaklarını büktü. “Bana nasıl baktığını fark etmiş olmalısın.”

“Herkes sana zaten böyle bakıyor,” dedim öncekileri de

düşünerek, fakat erkeklerin de bu şekilde bakıp bakmadığını hatırlayamadım.

Herkes çok dostça davranıyordu ancak erkeklerin ona özel bir anlamda bakmadığından emindim, annem ya da Jane gibi değildi bakışları.

“Hayır, herkes değil,” dedi anahtarıyla oynadı ve Jetta’dan kilidin açıldığını bildiren ses çıktı.

“Peki, bu nasıl oluyor?” diye sordum arabanın kapısını açarken. “Feromonun sana cinsel anlamda çekici gelen insanlara mı tepki veriyor? Peki, bunu nasıl biliyorlar?”

Ben sorumu bitirinceye kadar Jack dışarıda durdu, sonra arabaya bindi ve buna bir cevabı olduğunu biliyordum.

“Kardeşine bir şey söylememelisin,” dedi. Bir an için motoru çalıştırdı ve sonrasında el frenini indirdi. “Eğer hâlâ sana söylememişse, o zaman demek ki bilmen konusunda henüz hazır değil.”

“O, eşcinsel değil,” dedim sertçe. “Daha on beş yaşında.”

“Ah, öyle ya, doğru. Sen on beş yaşındayken heteroseksüel olduğunu bilmiyordun.” Gözlerini kocaman açmıştı.

“Heteroseksüel olduğumu nerden biliyorsun ki?” diye karşılık verdim. Yani, heteroyum tamam, ama bunu o bilmiyordu. “Bu da sana neden çekici gelmediğimi açıklıyor işte.”

“Bana göre çekicisin.” Karşıya bakıyordu ve radyosunu ayarladı, Joy Division çalmaya başladı. “Yoksa şu an benimle bu arabada olamazdın. Sadece diğerleriyle aynı şekilde değil.”

“Her neyse,” diyerek kollarımı kavuşturdum tekrar. Sonra Milo’yu ve yaptığı tüm o küçük saçma sapan şeyleri düşününce yumuşadım. Benden daha küçük ve daha sorumluluk sahibi olduğu için ona sadece engel olmuştum. “Peki, sen şimdi Milo’nun eşcinsel olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet, öyle,” dedi tam olarak. “Ayrıca sen daha sormadan önce de bildiğim bir şeydi bu. Nasıl olduğunu açıklayamam,

sadece biliyorum işte. Tıpkı aslanın, sürüdeki en zayıf zebra'yı bilmesi gibi.”

“Şimdi, zayıf olmakla eşcinsel olmayı mı karşılaştırıyorsun?”

Kardeşimin eşcinsel olduğunu kabullenmeye çalışıyordum, ama bu konuda çoktan savunmaya geçtiğimin farkındaydım. Milo, benim küçük kardeşimdi ve muhtemelen de bu dünyada beni önemseyen tek kişiydi.

“Hayır, aslanın bir şeyleri belirlemesiyle kendi kabiliyetimi kıyaslıyorum sadece,” dedi.

Hem annemin hem de eşcinsel olduğunu yeni keşfettiğim kardeşimin Jack'i arzulamaları gerçeğiyle sersemlemiştim ama Jack insanın üzülmesini bile zorlaştırıyordu.

“Hey, seni ne güldürür biliyor musun?”

“Sadece düşünüyorum,” dedim.

“Oyun salonunda *Dance Dance Revolution* oynayalım.” Hiç sinyal bile vermeden trafik ışıklarının olduğu yerde U dönüşü yaptı.

“Bu kulağa pek hoş gelmiyor.” Gerçekten de hoşuma gitmemişti ama Jack bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu ve nasıl olduysa beni ikna etmeyi başardı.

Onu taklit etmeye başladığımı fark ettim ve bu beni dehşete düşürdü, ama Jack hiç telaşlı değildi, bu yüzden böyle bir konuda pek yetenekli sayılmazdım.

Alışıldığı gibi Jack ile buluştuktan sonra eve yine geç gittim. Oyun salonu kapandıktan sonra ikimiz de bir şeyler kiralamak istemediğimize karar vermeden önce öylesine aylak aylak dolaştığımızın farkına vardık ve sonunda beni eve bırakmadan önce bir süre arabayla gezindik.

Annem işe gitmiş ve Milo da yatmıştı, bu yüzden Jack'in ziyaretiyle ilgili konuşacak bir şey yoktu.

Ertesi gün uyandığımda Jack hakkında konuşmak için hemen Milo'ya gittim. Çok fazla açıklama yapacağını ummuyordum zaten ama onun "Hoş birine benziyor," diye kestirip atması o gece için pek de adil değildi.

Milo'nun benden bir şeyler gizlediği gerçeği, oldukça rahatsız ediciydi. Bir yanım, konuyu açıp bana her şeyi anlatmasını istememi söylüyordu ama bu aslında tamamen onunla ilgili bir şeydi ve kendi kendine durumu kabullenmek zorundaydı.

İçimdeki bu huzursuzluktan dolayı tüm gün yatakta kalıp kitap okumaya ve Death Cab for Cutie dinlemeye karar verdim. Annem geldiğinde bir soda almaya ve Jack ile ilgili düşüncelerini öğrenmeye çıktım ama onunki de üzücü şekilde sadece Milo'nun duygularını yansıtıyordu.

Amacım onu yaralamak değildi ancak altı üstü bir akşam ziyareti hakkında konuşmak da bu kadar zor olmamalıydı, çok rahatsız olmuşum. Belli ki davranışlarından utanmışlardı, biliyordum.

Annem, Jack ile görüşmeye devam etmemin uygun olabileceğini söyledikten sonra vazgeçtim. Annem ondan hoşlanmıştı ve ben de ne istersem yapabilirdim.

Jack ile görüşmemin neden önemli olduğunu düşünecektim. Diğer insanlar gibi onun büyüüne kapılmamıştım ama kapılmayacağım anlamına da gelmiyordu. Jack'in de söylediği, ona göre ben çekiciydim yoksa yanında olamazdım.

Yataktan kalktım ve Sandra Bullock'un filmi *Aşk İksiri*'ndeki gibi bir şeyler olup olmadığını düşünmeye başladım. Filmde bu iksiri içmişlerdi ve herkes birden onları deli gibi istemeye başlamıştı. Belki Jack de saçma bir hükümet deneyiyle böyle bir şey yapmıştır, kim bilir?

Ama biz Minnesota'da yaşıyoruz. Burada hükümet deneyi neden yapılsın ki? CIA veya FBI gibi karargâhlar mı vardı?

Bu gerçekten de aptalca bir test olurdu. Böyle bir iksirin

pratik uygulamaları ne olurdu? Ve de iksir yapan kişiler var mı hâlâ acaba?

Milo, bütün gün boyunca bilgisayarın başında oturdu ve benimle tek bir kelime bile konuşmadı. Geçen gece onu zor durumda bıraktığım için mi yoksa cinsel tercihlerini araştırdığım için mi bana kızgın, bilmiyordum.

Her iki şekilde de onu acele ettirmemiştim, bu yüzden çabucak yemeğimi yedim ve günün geri kalanını odamda geçirdim. Gece yatmaya hazırlanırken birden Jack'in bugün benimle hiç konuşmadığını fark ettim, şaşırdım.

Bahar tatilimin son günü olduğu için tüm günümü uyuyarak geçirmek istemiştim. Erken bir saatte yatmaya çalıştığım da, sabah okul için erken kalkmakta zorlanacağımı biliyordum ama yine de hiç umursamadım.

Sonunda yataktan fırladım, duş aldım ve günün geri kalanı için hazırlandım. Hâlâ Milo'dan kaçmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum ve bu yüzden de Jack'e mesaj attım.

Bugün ne yapıyorsun? Bir yandan da yerde oturmuş tırnaklarımı koyu maviye boyuyordum

Yeni uyandım, diye yazdı hemen.

Kusura bakma, uyandırdım mı? Saat altıyı geçmişti ama Jack ile zaman geçirdikten sonra şafak sökmeden hiç yatmamıştım.

Öyle sayılabilir, ama sorun değil. Kalkmam gerekiyordu zaten.

Peki, bugün bir şeyler yapmak istiyor musun? Çabucak kuru-maları için fön makinesini tırnaklarıma tutuyor ve bir yandan da sabırsızca telefonuma bakıyordum.

Evet, ne zaman? diye yazdı Jack.

Çok geç olmasın. Yarın okulum var.

Çok kötü! :(Tamam, şimdi duşa gireyim ve bir saat sonra da seni alırım. Anlaştık? Jack'in cevabı beni güldürdü. Okula gitmem, bir şekilde de olsa onun hayatına engel oluyordu ve bu da kendimi özel hissetti:di.

Anlaştık, görüşürüz.

Tırnaklarım kuruduktan sonra hazırlığımı da bitirdim. Biraz önce parlattığım ayakkabılarımı giydim ama hâlâ açık burunlu ayakkabı için hava soğuktu.

Ben oturma odasına çıktığımda Milo hâlâ bilgisayarının başındaydı. Bir tişört ve kot pantolon giymiş, üzerine de beyaz renkli kapüşonlu Famous Stars ve Straps'imi almıştım. Bununla bile muhtemelen dışarıda donacaktım ama ceketin dışarıda çok kötü olacağını düşündüm, bu yüzden de bu daha iyi bir seçenektir.

“Dışarı mı çıkıyorsun?” Bilgisayar ekranından yüzünü bile çevirmedi ve sesi de oldukça donuktu.

“Evet,” diyerek başımı salladım. Aramızdaki iletişim kopukluğunu gerçekten de onaylamıyordum ancak bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum. “Jack ile. Çok geç kalmam. Yarın sabah okul var, biliyorsun.”

“Her neyse,” dedi belirsiz biçimde. Aslında sesinin tonunda ne bir ders verme ne de onaylamama havası vardı. Hafifçe iç çektim.

“Tamam, neyse sonra görüşürüz.” Kapıya yürümeye başladım ama o hiçbir şey söylemedi bu yüzden de cevap verinceye kadar bekledim. Belli belirsiz bir “güle güle” dediğini duyar gibi oldum, ama alabileceğimin en iyisinin bu olduğunu anladım, sonra da çıktım.

Jack yine Jettâ'sıyla gelmişti ve hangi arabayı alacağına nasıl karar verdiğini merak ediyordum doğrusu. Kanye West ile birlikte oldukça neşeli bir şekilde “Stronger” adlı şarkıyı mırıldanıyordu ve arabaya bindiğimi bile neredeyse fark etmeyecekti. Şarkı bitinceye kadar apartmanın önünde durduk ve ardından da radyoyu kapatıp gülümsedi.

“Bu akşam biraz yürürüz diye düşünmüştüm,” dedi neşeyle.

“Olur, nerede?” diye sordum. Dışarıdaki gece havası biraz serindi ama dayanılmayacak şekilde de değildi aslında. O da bugün kapüşonlu bir kazak ve kumaş pantolon giymişti; görünüşe göre normal tişörtü ve kapri pantolonu mart ayında giymeye pek uygun olmayacağı için bunlardan feragat etmişti.

“Loring Park” der demez de hemen hareket etti.

Park bizim evden sadece beş yüz metre uzaktaydı ve arabayla gitmeye hiç gerek yoktu. I-94 parkı ikiye ayırıyordu ama hayali heykellerin yanında büyük kaşık köprüyle kirazın da olduğu Minneapolis Heykel Parkı’yla birleşiyordu.

Heykellerin olmadığı ama ağaçlar ve patika yollarla dolu gerçek Loring Park’a geldik.

Arabayı park ettikten sonra indim ve üzerimizde parıltıyan yıldızlara hayranlıkla baktım. Şehrin parlak ışıklarından pek görünmüyorlardı ama serin bir bahar havası, göze çarpmalarını sağlıyordu.

Avcı takımıyıldızlarına baktım, aslında tek bildiğim takım-yıldız da bunlardı ama Jack yürümeye başlamıştı bile, bu yüzden ben de hemen peşinden koştum.

Yanına yetişir yetişmez, “Yarın gerçekten okulun mu var?” diye somurarak sordu. Ellerini cebine sokmuş yürürken de Converse’lerine bakıyordu; bense yıldızlara ve bu muhteşem görüntüye hayran kalmıştım.

“Evet,” dedim ben de, suratımı buruşturarak.

1812 Savaşlarıyla ilgili bir ödevim vardı ama ben hiçbir şey yapmamıştım. Aslında savaşla ilgili bildiğim tek şey, 1812 yılında olmasıydı. Eğer Milo ile konuşuyor olsaydık muhtemelen eve gider ve benim için ödevi bitirinceye kadar başının etini yerdim.

“Peki, ne zaman evde olman gerekiyor?” Önündeki bir taşa vurdu, bu da bana yaramaz olduğu için erken yatması gerektiği söylenen küçük bir çocuğu anımsattı.

“Bilmem, gece yarısından önce sanırım.” Aslında bu, normal zamanda eve gittiğimden daha erken bir zaman değildi, ama Jack içini çekip pek de anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. “Ne oldu?”

“Yok bir şey,” dedi, hâlâ yere bakıyordu.

“Bu akşam için önemli planların mı vardı?” diye sordum. Onu neyin bu kadar üzdüğünü anlamaya çalışıyordum. Sabah yedide kalkması gereken bendim, o değil.

“Hayır, sadece bir şeylerin bitmesini sevmiyorum,” diyerek tekrar içini çekti ve sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Bu çok tuhaf,” dedim. Milo’nun da ıslak kum gibi bir fobisi vardı ve Jane de kumkat kelimesinden nefret ediyordu. (Onun için bile çok sapkın bir kelimeydi.) Ama sonu olan şeyleri sevmemek oldukça ilginçti. “Her şeyin bir sonu var.”

“Biliyorum, yani artık birlikte takılamayacağız diyorum. Bu tıpkı,” başını iki yana salladı ve sonra Azize Mary Kilisesine baktı. Kocaman, güzel bir katedraldi ve sadece çatısını görebiliyordunuz. “Mae burada evlenmek istemişti.”

“Ne?” diye sordum, birden konunun değişmesiyle kafam karışmıştı.

“Kardeşimin eşi,” dedi başıyla da kiliseyi işaret ediyordu. “Ama Ezra istemedi.”

“Neden istemedi peki?” Harika bir mimari yapıydı, sadece bu yüzden bile burada evlenmeyi istemesini anlayabilirim. Ama şahsen ben istemezdim, aslında çoğu zaman evlenmeyi isteyip istemediğimden bile emin değildim.

“Katolik değiller, bu birincisi.” Demek ki daha fazlası da vardı ama Jack, anlatma konusunda biraz tereddütte kalmış gibiydi. Sonunda konuşmaya devam etti, “Bu pek doğru gelmedi. Mae’nin ikinci evliliği, bu yüzden de başka bir şey buldular ve daha iyi oldu.”

“Ne kadar süre evli kalmışlar?”

“Gerçekten de bilmiyorum,” diyerek omuzlarını silkti.

Kapüşonluma sıkıca sarılırken titredim. Jack, bana baktı, soğuktan pek etkilenmiş gibi durmuyordu. Aslında onu yatma zamanının dışında hiçbir şey rahatsız etmiyordu.

“Kazağımı ister misin?” Kolunun düğmelerini açmaya başlamıştı, çıkaracak gibiydi, durdurmak için elimi uzattım.

“Hayır, iyiyim böyle.” Bugün daha ılık tutacak bir şey giyme zahmetine girdiği için kazağını alamazdım, çünkü ceketi-min çok çirkin olduğunu düşünüyordum.

“Emin misin?”

“Evet, iyiyim,” dedim, ısrarcıydım. Şapkamı başıma geçirdikten sonra gülümsedim, “gördün mü? İyi oldu şimdi.”

“Sen öyle diyorsan.” Jack de kolunu düzeltti. “Fikrini değiştirirsen söyle.”

“Olur.”

“Biliyorum,” dedi Jack, biraz bezgin görünüyordu. “Hiçbir konuda fikrini değiştirmezsin.”

“Beni uzun süredir tanıımıyorsun ki, böyle konuşuyorsun,” dedim. “Nasıl emin olabilirsin ki?”

“Bazı şeyleri bilirim,” dedi basitçe.

Bu oldukça doğrudu. Her şey için her zaman bir cevabı yoktu, ama bildiği şeyleri gerçekten biliyordu. Altıncı hissinin ne kadar kuvvetli olduğunu söyleyecektim, ama başıyla bir yeri işaret etti.

“İzle.”

“Neyi?” Sesimi yükseltmeye çalıştım ama o an öyle bir sirlendi ki gerçekten çok korktum.

Beni bir şeylerden korumak için önüme geçti ancak karanlığın içinde gizlenmiş bir tehlike aranarak ona baktım.

6

İlk başta, kocaman bir boz ayının bize doğru geldiğini sandım. Sonra o yaratık patikanın hemen altına doğru kaçtı ve aslında kocaman kahverengi bir köpek olduğunu gördüm. Parkın diğer tarafında bir köpek parkı vardı bu yüzden de Jack bu kadar telaşlanmasaydı ben de bir şey düşünmeyecektim.

“Altı üstü bir köpek,” dedim ve bunun onu rahatlatacağını umuyordum.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedi. Koşması mı yoksa orada durması mı gerektiğine karar verememiş gibi görünüyor, fakat köpek kendi kararını vermişçesine hızla yaklaşıyordu. “Kahretsin!”

Köpek bize hırlamaya başladı ve hiç de yavaşlayacakmış gibi görünmüyordu. Ağzından salyaları akıyordu ve gözlerinde de şimdiye kadar hiçbir hayvanda görmediğim deliye dönmüş bir bakış vardı.

Hiçbir kışkırtma olmaksızın köpek aniden Jack’in üzerine atladı. Jack, beni köpekten korumaya çalışarak bir elini arkasında, diğer kolunu da köpeğin saldırmasını önlemeye çalışarak kendi önünde tutuyordu.

Köpek kanımı donduran bir çıtırtıyla Jack’in koluna yapıştı ve anında çığılı bastım. Çevik bir hareketle Jack, köpeği boynundan yakalamak için diğer koluyla harekete geçti.

“Arabaya git,” diye bağırdı bir yandan da.

Dizlerinin üstüne çöktü ve köpeği sırtından yakalayıp yere yapıştırarak kıpırdayamaz bir hale getirdi, elleriyle de boynunu tutuyordu. Jack'in bir kolundan kan akıyor, köpekse hâlâ onu ağızıyla kapmaya çalışıyor ve acımasızca hırlıyordu.

Ama olduğum yerde donup kalmıştım; öylece durmuş Jack ile köpeğe bakıyordum.

"Alice! Arabaya git hemen!"

"Neden?" Midem bulanıyordu, ama Jack'i orada bırakmak istemedim. Eğer gidersem kötü bir şeyler olacağını biliyordum ama aslında bunun ne demek olduğuna bile emin değildim.

"Alice! Dediğimi yap!" diye bağırdı Jack.

Tüm vücudumu bir adrenalın dalgası kaplamıştı. Arabaya dönüp koşmaya başladığımda ayaklarım da duruma uyum sağladı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden çıkarıp atmak istedim.

Arabaya gittim ama hâlâ koşmak istiyordum. Arabanın yanındaki kaldırıma oturmayı başardım, zorla nefes alıyordum.

Jack'in bana doğru yürüdüğünü gördüğümde ayağa kalkıp ona doğru koştum ama yanına ulaştığımda öylece kalakaldım.

Bir yanımla ona sarılmak istiyor, diğer yanımsa onun orada ne yaptığını biliyordu ve yaptığı şey de beni çok korkutmuştu. Sinirlerim bozulmuştu, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ama umursamamaya çalıştım.

"Jack, sen ne yaptın?" Gözyaşlarımı sildim. "Köpeğe ne yaptın?"

"Alice..." Sanki tepkimi izlemek onu çok üzecekmiş gibi gözlerini kapadı. "Başka şansım yoktu, sen de gördün. Birilerini öldürecekti. Peki, ya tek başına ya da Milo ile olsaydın?"

Söyledikleri doğrudu. Köpek çıldırmış gibi bakıyordu ve muhtemelen de kudurmuştu. Aslında yanlarından ayrılmadan önce Jack'in köpeği öldüreceğini biliyordum. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmede.

Hangi nedenle olursa olsun bir hayvanı incitmek, gözyaşlarımı tutamama neden oluyordu, özellikle ben de bunun bir parçasıysam. Aslında beni korumak için köpeği öldürmüştü.

“Umurumda bile değil!” diye bağırdım, keşke durdurabilseydim.

Jack’e hayatımı kurtardığı için kızgın olmam hiç de adil değildi ama yine de kendimi alamıyordum. Sanki bana sarılacakmış gibi davrandı, ama eğer böyle bir şeyi deneseydi bile onu iteceğimi biliyordu.

“Alice,” dedi derin bir nefes alarak, başka tarafa bakıyordu. Yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade vardı ve benden bir adım uzaklaştı. “Her şey öylesine karmaşık ki.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

Deminki tepkimle bir şeyleri değiştirdiğimi hissediyordum, ama zihnimi bu kez başka bir korku dalgası sardı. Köpek için olabildiğim kadar üzgündüm ve Jack’ten nefret etmiyordum, hatta aslında onun için deli olduğum bile söylenebilirdi.

“Bu!” Başını iki yana sallayarak yanımdan geçti. “Her şey! Bu çok aptalca. Ben çok aptalım.”

“Ne diyorsun?” Ardından koştum, gerçekten de bu kadar kötü ne yaptığımı merak ediyordum. Ona yetiştim ama daha yaklaşımadan oturup kollarını kendine çekti.

“Seni eve bırakayım,” dedi. Arabaya geldik ama hâlâ dışarda duruyor ve binmem için beni bekliyordu. Arabanın önünde durdum ve bir adım daha ileri gitmeyecektim, çok kararlıydım.

“Hayır!” dedim, ısrarcı bir sesle. “Neden?”

“Neden mi?” Küçük bir kahkaha attı ama oldukça keyifsizdi ve tüylerimi diken diken etti. Sonra yanıma yaklaştı, yüzü buz kesmişti ve sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha sertti. “Hayatını kurtarmak için bir köpek öldürdüm ve şimdi

bana sanki bir canavarmışım gibi bakıyorsun!”

Şakaklarını ovuşturdu, elinin üzerindeki kanı gördüm. Nasıl olduysa köpeğin onu ısırıldığını unutmuştum.

“Jack, senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Sadece canlıların ölmesini seviyorum.”

“Kimse sevmez, Alice,” dedi buz gibi bir sesle. Dudaklarını ısırp başını salladı; ardından da “Bu kahrolası şey, muhtemelen kuduzdu ve zaten bir şekilde ölüp gidecekti,” diye mırıldandı.

“Bunu biliyorum,” dedim, zorla yutkunarak. “Seni bu kadar üzecek ne yaptım, bilmiyorum, ama gerçekten üzgünüm. Seni gücendirmek istemedim. Bir köpeğe ağladığımı için beni hayatından çıkarıp atman hiç de adil değil.”

“Ağladığın için değil,” dedi, sesi yumuşamıştı biraz, ama hâlâ bana bakmıyordu. “Bana bakış şeklinden.”

“Üzgünüm!” diye bağırdım. “Şoktaydım! Köpek üzerimize atladı, sonra da sana saldırdı. Bilmiyorum, gerçekten çok üzgünüm. Sadece bir köpek olduğu içindi. Otoparktaki şu adamları dövdüğün zamanı hatırlasana. O zaman ağlamamıştım.”

“Evet, ağlamamıştın.” Jack de aynı fikirdeydi ve sonunda beni bağışlıyordu sanırım. Bir adım yaklaşıp kazağındaki büyük deliklere ve elindeki kana baktım.

“Hastaneye gitmeliyiz,” dedim.

“Neden ki?” diye sordu, gözlerindeki korku görülebiliyordum. “Seni yaraladı mı? Aslında onu engellediğimi düşünüyordum ama...”

“Hayır, ben iyiyim,” dedim sözünü keserek ve rahatladığını hissedebiliyordum. “Senden bahsediyorum, seni ısırmış.”

“Yo, ben iyiyim.” Kolunu salladı ve arabaya yaklaştı, sanki yalvaran gözlerimden uzaklaşmak için arabaya kaçacakmış gibiydi. “Çok önemli değil.”

“Evet, önemli,” dedim ona doğru yürüyerek. “Tişörtünün her tarafı yırtık ve kanı da görebiliyorum. Artı, senin de söylediğin gibi köpek muhtemelen kuduzdu. Kuduz iğnesine ihtiyacın olacak.”

“Yarın giderim, o kadar da kötü değil.” Öyle geriye çekilmişti ki artık arabanın kapısına yaslanmıştı. Kolunu yakaladım ama geri çekti.

“Jack!” dedim sertçe, derin bir nefes aldı.

“Gerçekten de o kadar kötü değil,” dedi ve kolunu uzattı.

Başındaki kapüşonu da eli gibi kanla kaplıydı bu yüzden de söylediklerinden şüpheliydim. Çok dikkatli şekilde kolunu yavaşça sıyırdım ve gördüğüm şey yüzünden şaşkınlıktan soluğum kesildi.

Kolunda sadece üç minik diş izi vardı. Hepsi buydu. Hafifçe kızarıp kabarmışlardı, ama bir kalem ucundan daha küçük görünüyordu. Üstelik kanamıyorlardı bile.

Kolu kanla kaplıydı ama sanki bu kan izleri, diş izlerinin olduğu yerin dışından gelmiş gibiydi. Muhtemelen bir yara bandına ihtiyacı bile yoktu.

“Ah, aman Tanrım,” diye fısıldadım, yarasının olmamasına çok şaşırmıştım.

“O kadar da kötü olmadığını sana söylemiştim,” dedi kolunu benden çekip kazağını indirerek.

“Nasıl ya?” dedim ona bakıp. “Her yerde kan var.”

“Kanım çok kolay akar. Hemofili hastasıyım,” diye cevapladı ve bu cevabı her nedense sırtmasına neden oldu.

“Hayır, mümkün değil,” deyip başımı salladım. “Köpeğin senin kemiğini ısırıldığını duydum. Kemiğe değen bir ısırığın da geride hiçbir yara bırakmamasına imkân yok.”

“Her şey çok hızlı oldu. Ne duyduğuna emin olamazsın,” diye açıklamaya çalışıyordu hâlâ.

“Ne duyduğumu biliyorum!” Bunu gerçekten inandığım-

dan daha ikna edici bir ses tonunda söylemiştim. “Büyük ısı-
rık izleri olmalı ve belki kolun bile kırılmıştır. Ayrıca köpeği
nasıl yere indirebildin sen?”

“Nasıl yaptığımı gördün.” Bana şüpheyle bakıyordu ancak
gözlerinde anlayamadığım bir şeyler vardı.

“Köpek çok iriydi ve çıldırmış gibiydi!” Jack’in köpeği yere
fırlatmadan önce bir eliyle onu durdurduğunu hatırladım.
Köpek neredeyse elli kilodan fazlaydı ve Jack’in koluna yapış-
mıştı. “Böyle kocaman bir köpeği yoğun mücadele etmeden
durdurabilmen imkânsız. Üstelik büyük bir ısırık bile yok ko-
lunda! Eğer kolaylıkla yere devirdiysen o zaman...”

“Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?” Gözlerini ko-
caman açmış bir halde bana bakıyordu, fakat gözlerinde tu-
haf bir ışıltı vardı. Sanki onun ne olduğunu anlayabildiğimi
umuyor gibiydi.

“Isırıldın ama doğru dürüst bir yaran bile yok ve insanüs-
tü bir gücün var sanki ... ve dünyadaki her şey seninle seks
yapmak istiyor gibi ... ayrıca vücudun sıcak bile değil!” diye
boşalttım içimdekileri.

Dudaklarımı ısırıp Jack’e baktım. Tüm bu olanları anla-
maya çalışıyordum ama hiç biri mantıklı gelmiyordu. Onun
da bana baktığını hissedebiliyor, fakat bulmacanın parçalarını
bir türlü birleştiremiyordum.

“Eee?” diye sordu Jack, beni daha fazla konuşmaya teşvik
ediyordu aslında.

Tamamen çileden çıkmış bir haldeydim, durmadan kol-
larımı havaya kaldırıp sallamaya, bağırırmaya başlamıştım.
“Bilmiyorum! Kurtadam falansın sanırım!”

Suratı asıldı ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Kurt adam diye bir şey yok,” dedi gözlerini devirerek ve
arabasının kapısına yöneldi.

“Peki, o halde başka ne var?” dedim; ama bana cevap ver-

mek yerine arabaya binip kapısını kapadı. Ben de diğer tarafa geçip arabaya bindim. “Neler oluyor Jack?”

“Çok kan kaybediyorum, senin de kafan karışmış belli ki. İçimdeki enerji köpeği yere devirmemi sağladı ve ayrıca şaşırtıcı şekilde çekiciyim,” diye açıkladı, ama ses tonunda da bir alaycılık vardı. “Bunun yanı sıra elbette bir vücut ısım da var. Her şeyin bir ısısı var.”

“Tamam, evet ama sen normal bir insanın vücut ısısına sahip değilsin.”

“Nesin sen, yürüyen bir termometre mi?” Arabayı çalıştırırken bir yandan da gözünün ucuyla bana bakıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, sorusunu pek de umursamadan.

“Seni eve bırakıyorum,” dedi ve devam etti, “sadece bu gecelik. Yarın yine görüşürüz. Şimdilik yeteri kadar uzun bir gece geçirdin ve yarın sabah okulun var.”

“Senin hastaneye gitmen gerekiyor,” diye belirttim. “Isırık etinin altına kadar geçip derine işlemiş olmalı. Kuduz aşısına ihtiyacın var.”

“Yok,” dedi otoparktan çıkarken. Radyoyu açtı ama konuşabilelim diye sesini kısıtı.

“Bak, yaralarının çok büyük olmadığını biliyorum ama salyası kanına geçmiş olabilir, kuduz aşısı yaptırmalısın,” dedim. “Kuduzla ilgili Chuck Palahniuk’un kitabını okudum, bu konuda uzman sayılırım. Cinsel yolla bile geçebilir.”

“Şey, o halde şanslısın...” Durup göz kırptı fakat bense gözlerimi kocaman açmıştım. “Kuduz değilim,” dedi.

“Bunu biliyorsun,” dedim. “Gidip salak bir iğne vurulman meseleyi tamamen halledebilir.”

“Hayır, Alice! İğneye falan ihtiyacım yok.” Oldukça ciddi bir tavırla gözlerini dikti ve sonunda ben de ısrarımdan vazgeçtim tabii.

“Kuduz olmayabilirsin.” İçimi çekip arkama yaslandım. “Bu gerçekten de kurtadam teorimi doğruluyor.”

“Sana öyle bir şeyin gerçek olmadığını söyledim.”

“Peki, bu sadece kuduz mu yoksa bulaşıcı bir hastalık mı?” diye cevap vereceğine emin olmasam da yine sordum. “Ah, aman Tanrım. Bu bir hastalık, değil mi? Bir hastalık türü?”

“Çok uzun bir gece geçirdin,” dedi sessizce. “Belki bu akşamlık artık bu konudan bahsetmeyi bırakmalıyız.”

“Ama...” diye karşı çıkmaya çalıştım, fakat söyleyecek tek bir kelime bile aklıma gelmedi. Tüm olanlar, iyice canımı sıkıyordu ama gerçek neden ne olursa olsun, ne olduğunu bana söylemezdi. Bu yüzden de tüm yapabildiğim hayal kırıklığına uğramak ve şaşırıyordu. “İyisin değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey ... bu akşam benim için yaralandın ve sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum.” Alabileceğim bir bilgiydi bu aslında ve cevabı da anlamaya varmamız için yeterliydi.

“Evet, iyiyim,” diyerek gülümsedi. Apartmanımızın önünde durduk ama arabadan inmeyi hiç istemiyordum.

“Of, ama bu haksızlık!” diye mırıldandım, inmek için karpıyı açarken.

“Probleminin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Jack ve bu esnada gerçekten çok ilginç bakıyordu. “Çok fazla endişeleniyorsun.”

“Evet, işte sorunum bu,” dedim arabadan inerken.

Jack arabasını hareket ettirirken hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Bense bir an orada öylece durdum, bir yandan da her şeyi anlayabileceğim bir hale getirmeye çalışıyordum. Kesinlikle kuduz bir köpek öldürmüş ve sonra mucizevi bir şekilde yaralarından kurtulup birden iyileşivermişti; fakat hayatımı kurtarmıştı hem de bir kez daha.

*

Dünyada uyandırmak için saat alarminın çalmasından daha berbat hiçbir ses yoktur. Jack, dün gece beni eve bıraktıktan sonra uyumak neredeyse imkânsızdı. Ölüme çok yakın bir an yaşamıştım, bunun verdiği heyecanın üstüne bir de Jack'in tuhaf cevaplar vermesi ve tuhaf tuhaf davranması iyice aklımı karıştırmıştı.

Sabah duşta ılık suyun yüzüme çarpmasının ardından her şey daha garip görünmeye başladı. Minneapolis'te yaşıyordum, Gotham şehrinde ya da böyle garip şeylerin olduğu başka bir yerde değil.

Burada, gerçek dünyada üstün güçler, kurtadamlar yahut tek boynuzlu atlar yoktu. Hayattaki her şeyin bir açıklaması vardı ve belki Jack de dün geceki büyüleyici gösterisini yapabilmek için kokain, meskalin gibi bir şeyleri kullanıyor olabilirdi.

Amfetamin bağımlısı insanların, üstün güçlerini gösterdikleri bilinir ve Jack de bunu, kadınlara karşı çekici bir koku yayan kimyasal bir maddeyle birleştirmişti kesin. İşte problem çözülmüştü. Ayrıca tam bir ahmaktı ve uyuşturucu problemi olduğunu bilmemi de istemiyordu.

Duşta uzun süre kaldım ve neredeyse otobüsü kaçıracaktım. Yolda giderken Milo yanımda oturdu, ama pek de konuşacak ruh halindeymiş gibi görünmüyordu; bu yüzden kulaklıklarımı takıp *iPod*'umda Rogue Wave'i dinleyerek zaman geçirmeye karar verdim. Cama alnımı dayadım ve nefesimin onu buharlaştırmasını izledim.

Yanlış bir şey yapmamış olsam da Milo, omuzuyla bana hafifçe dayanmıştı. Sonuç olarak aslında pek tanımadığım, fakat gerçekten de hoşlandığım bir adam dün gece benim için kuduz bir köpekle mücadele etmişti. Okulun kısacık bahar tatilinde hayatıma ne olmuştu böyle?

Okuldaki saatler öncekinden de yavaş geçti bu kez. İlk iki ders boyunca uyudum ama neyse ki diğer derslere girerken *iPod* umu gizlice kulağıma takmayı başarmıştım. Pencereden dışarı bakmaya başladım, hafif hafif yağmur çiseliyordu ve Jack'i düşünmemeye çalıştım. Fakat beşinci dersin sonuna doğru artık düşünmemeye çalışmaktan yorgun düşmüş haldeydim.

Bir tenefüs sırasında dolabıma gittiğimde tarih kitabımı yere düşürdüm. Almak için eğildim ve tekrar doğrulduğumda Milo'nun hemen yanımda durduğunu fark ettim. Dolabın iç kısmına yapıştırdığım dergi kupürlerinden oluşan karmaşaya hayran hayran bakıyordu.

"Tanrım, beni korkuttun, Milo," dedim, bir yanda da tarih kitabımı çantama koyuyordum.

"Bu akşam evde olacak mısın, olmayacak mısın?" Bir elini dolabıma koymuştu ve diğerini de ileri geri sallıyordu.

"Elbette ki evde olacağım, orada yaşıyorum, bunu biliyorsun." Çantama eşyalarımı yerleştirmeye devam ettim ama daha çok meşgul görünmeye çalışıyordum.

"Yani, Jack ile takılacak mısın demek istedim." Sesi buz gibiydi ve Jack konusunda onu neyin bu kadar gücendirdiğini anlamıyordum. Kıskanıyor bile olsa bunu göstermemeye çalışması gerekmez miydi?

"Evet, muhtemelen," diyerek omuzlarımı silktim.

Aslında daha konuşmamıştık; ama Jack dün, bugün beni göreceğini söylemişti ve bu yüzden de onu şüphede bırakmam için bir neden yoktu. Tabii, önemli bir şey saklıyor olmasının dışında.

"Siz çıkıyor falan mısınız?" diye sordu Milo; sorusu kızgınlıkla karıştı.

"Hayır," dedim. Çantamı omuzuma attım, o da gözlerini kısıp bana baktı.

Birden ona açıklama yapmak zorunda kalışıma uyuz ol-

*

Dünyada uyandırmak için saat alarminın çalmasından daha berbat hiçbir ses yoktur. Jack, dün gece beni eve bıraktıktan sonra uyumak neredeyse imkânsızdı. Ölüme çok yakın bir an yaşamıştım, bunun verdiği heyecanın üstüne bir de Jack'in tuhaf cevaplar vermesi ve tuhaf tuhaf davranması iyice aklımı karıştırmıştı.

Sabah duşta ılık suyun yüzüme çarpmasının ardından her şey daha garip görünmeye başladı. Minneapolis'te yaşıyordum, Gotham şehrinde ya da böyle garip şeylerin olduğu başka bir yerde değil.

Burada, gerçek dünyada üstün güçler, kurtadamlar yahut tek boynuzlu atlar yoktu. Hayattaki her şeyin bir açıklaması vardı ve belki Jack de dün geceki büyüleyici gösterisini yapabilmek için kokain, meskalin gibi bir şeyleri kullanıyor olabilirdi.

Amfetamin bağımlısı insanların, üstün güçlerini gösterdikleri bilinir ve Jack de bunu, kadınlara karşı çekici bir koku yayan kimyasal bir maddeyle birleştirmişti kesin. İşte problem çözülmüştü. Ayrıca tam bir ahmaktı ve uyuşturucu problemi olduğunu bilmemi de istemiyordu.

Duşta uzun süre kaldım ve neredeyse otobüsü kaçıracaktım. Yolda giderken Milo yanımda oturdu, ama pek de konuşacak ruh halindeymiş gibi görünmüyordu; bu yüzden kulaklıklarımı takıp *iPod*'umda Rogue Wave'i dinleyerek zaman geçirmeye karar verdim. Cama alnımı dayadım ve nefesimin onu buharlaştırmasını izledim.

Yanlış bir şey yapmamış olsam da Milo, omuzuyla bana hafifçe dayanmıştı. Sonuç olarak aslında pek tanımadığım, fakat gerçekten de hoşlandığım bir adam dün gece benim için kuduz bir köpekle mücadele etmişti. Okulun kısacık bahar tatilinde hayatıma ne olmuştu böyle?

Okuldaki saatler öncekinden de yavaş geçti bu kez. İlk iki ders boyunca uyudum ama neyse ki diğer derslere girerken *iPod* umu gizlice kulağıma takmayı başarmıştım. Pencereden dışarı bakmaya başladım, hafif hafif yağmur çiseliyordu ve Jack'i düşünmemeye çalıştım. Fakat beşinci dersin sonuna doğru artık düşünmemeye çalışmaktan yorgun düşmüş haldeydim.

Bir tenefüs sırasında dolabıma gittiğimde tarih kitabımı yere düşürdüm. Almak için eğildim ve tekrar doğrulduğumda Milo'nun hemen yanımda durduğunu fark ettim. Dolabın iç kısmına yapıştırdığım dergi kupürlerinden oluşan karmaşaya hayran hayran bakıyordu.

"Tanrım, beni korkuttun, Milo," dedim, bir yanda da tarih kitabımı çantama koyuyordum.

"Bu akşam evde olacak mısın, olmayacak mısın?" Bir elini dolabıma koymuştu ve diğerini de ileri geri sallıyordu.

"Elbette ki evde olacağım, orada yaşıyorum, bunu biliyorsun." Çantama eşyalarımı yerleştirmeye devam ettim ama daha çok meşgul görünmeye çalışıyordum.

"Yani, Jack ile takılacak mısın demek istedim." Sesi buz gibiydi ve Jack konusunda onu neyin bu kadar gücendirdiğini anlamıyordum. Kıskanıyor bile olsa bunu göstermemeye çalışması gerekmez miydi?

"Evet, muhtemelen," diyerek omuzlarımı silktim.

Aslında daha konuşmamıştık; ama Jack dün, bugün beni göreceğini söylemişti ve bu yüzden de onu şüphede bırakmam için bir neden yoktu. Tabii, önemli bir şey saklıyor olmasının dışında.

"Siz çıkıyor falan mısınız?" diye sordu Milo; sorusu kızgınlıkla karıştı.

"Hayır," dedim. Çantamı omuzuma attım, o da gözlerini kısıp bana baktı.

Birden ona açıklama yapmak zorunda kalışıma uyuz ol-

dum ama Milo için önemli değildi. Jack'in anormal çekiciliğinin onu cinsel anlamda farklı kılması benim hatam değildi. Bana bu konuda sorunları olduğunu söyleseydi Jack'i hiçbir zaman onun yakınlarına bile yaklaştırmazdım.

"Her neyse," diye mırıldandı Milo.

"Beni tam olarak neyle suçluyorsun?" Dolabın kapısını çarparak kapattım. Elini kenara çekti, şaşırmış görünüyordu. "Jack ile çıkıyorsa bile sorun ne? Bunu yapabilirim. Onunla arkadaş olma ya da çıkma veya ne istersem onu yapma konusunda bir yanlış yok ortada. Oldukça hoş biri ve onunla bir şeyler yapmak da oldukça mantıklı."

"Ne diyorsan işte," dedi, ama ses tonuna bakılırsa kırgın veya kızgın falan değildi.

"Milo, bu çok aptalca." Omzumdaki çantayı tekrar düzelttim ve baktım. "Anlıyorum, tamam mı? Jack'e nasıl baktığını gördüm."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Yüzü kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Okulda, koridorun ortasında onu bozmak iyi bir fikir sayılmazdı ama artık kayıtsız kalışına dayanamıyordum. Normalde bana her şeyini hemen anlatırdı, ama bu kez topu ona atmadıkça aklını kurcalayan şeyden bahsedecek gibi görünmüyordu.

"Tamam." Biraz daha sessiz konuştum böylece başkaları duyamazdı. "Eğer homoseksüelsen bunu anlarım. Tamam. Anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye bağırdı.

Bana baktığında gözleri yaşla doluydu, korkunç bir hata yaptığımı fark ettim. Onu böyle bir şeyi söylemeye zorlamalıydım ve eğer benimle konuşmaya hazır değilse buna saygı duymam gerekirdi.

"Milo..." Bir şeyler söylemeye çalıştım, ama bunun ardın-

dan daha başka ne söylenebilirdi bilmiyordum, başka hiçbir sözüm yoktu ki.

Bunu hiç beklemiyordu. Nasıl bir ahmak olduğumu anlamam için arkasını dönüp hızla çekip gitti.

*

Okuldan sonra otobüse bindiğimde, Milo farklı bir yerde oturuyordu. Otobüsten inip eve giderken önümde yürüdü, hızlanıp yetişmeye çalıştım ama içeriye girdiğimde odasının kapısını çarparak kapattı.

Ne kadar kızgın olduğunu bana göstermek için annemin gazabına uğramayı bile göze aldıysa demek ki gerçekten üzgündü. İçimi çekip kanepeye oturdum, bu kadar uzun süredir bana katlanmayı nasıl başardığını düşündüm.

Jack ya da Milo'dan hiç haber almadan kanepeye uzanıp iki bölüm *Judje Judy* izledim ve bir yandan da tüm dünyanın beni dışlayabileceğini düşünmeye başladım. Bütün gün boyunca Jane, benimle sadece öğle yemeğinde konuşmuş ve o zaman da ne kadar çok içtiğini ve kimlerle seks yaptığını anlatmıştı.

Sadece kanepeye kıvrılıp tüm hayattan tamamen vazgeçmeyi istiyordum ama o anda "Time Warp"ın çok tanıdık bir melodisini duydum ve telefonumu hemen elime aldım.

Derslerin bitti mi? Jack, mesaj göndermişti ve bu soruyu sorduğuna göre onun da okula gittiği günlerden bu yana ne kadar süre geçtiğini merak ettim.

Evet. İki saat kadar oldu. Neden?

İyi. Dışarı çıkmaya hazır mısın? Yine soruma cevap vermemişti ama bu zaten pek de yeni bir şey sayılmazdı değil mi?

Evet, olur. Planın ne? diye yazdım ben de.

On beş dakika içinde seni alırım.

Şu anki kıyafetim iyiydi; kot pantolon, uzun bir tişört ve

siyah kısa bir yelek giymiştim ama makyajımın çoğu silinmişti. Bu yüzden aceleyle makyajımı tazelemek ve saçlarımı taramak için banyoya koştum.

Tam kapıdan çıkacaktım ki birden vazgeçtim. Sinirle nefesimi verip Milo'nun kapısını çaldım.

"Milo," diye seslendim. Hiç cevap vermedi ama ben yine de devam ettim. "Bana çok kızdığını biliyorum ve bunun için seni suçlayamam. Aptalca bir şey yaptım. Ama..." Derin bir nefes alıp ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. "Eğer istersen benimle konuşabilirsin. Fakat Jack ile dışarı çıkacağımı bilmen gerektiğini düşündüm. İstedğin zaman arayabilirsin. Tamam mı?"

Hâlâ bir karşılık vermiyordu, emin olmak için bir dakika kadar bekledim. Sonra hazırlanarak çok zaman harcadığım için hemen aşağı indim.

Dışarı çıktım çıkmasına ama kendimi dünyadaki en kötü abla gibi hissediyordum. Kırmızı Lamborghini'ye yavaşça yürüyüp koltuğa oturdum.

Radyoda Ramones çalıyordu, hemen sesini kısıtı ve o muzip gülümsemesiyle baktı. Ruh halimin nasıl olduğu belli olmasına rağmen Jack buna dikkat bile etmedi, ki bu dabenim rahatlamamı sağladı.

"Ne?" diye sordum. Bana söyleyip söylememeye karar vermemişçesine dudaklarını ısırdı. "Ne oluyor?"

"Ailemle tanışmanın zamanı geldi sanırım." Ne kadar heyecanlı görünse de yine de üzerinde bir gerginlik vardı. Buna neden olan her neyse beni de korkutmuştu, bu yüzden yutkundum. "Hayır, bu iyi bir şey. Evet." Sonra başını sallayarak kendi söylediklerini onayladı. "Evet, iyi."

A rabayı vitesle aldı, sokak boyunca hızla gitmeye başladı ve ben daha karşı bile çıkamadan ana caddeye girdi. Ailelerle tanışmak, hayatta en sevmediğim şeylerden biriydi ama bunun Jack'in ailesi olması ilgimi çekmişti.

“Geçen gece olanlardan sonra tanışmanın artık zamanının geldiğine karar verdim,” diye açıklamasını da yaptı, ama ailesinin kuduz bir köpekle ne yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tabii köpek falan beslemiyorlarsa.

O anda dün gece neler olduğunu hatırladım ve hemen Jack'in koluna baktım, direksiyonu çevirirken tişörtünün kolu açılmıştı böylece görebiliyordum. (Bugün ‘Frankie der ki, Rahat Ol’ yazılı bir tişört giymişti.)

Yanlış koluna baktığımı düşünüp iki kolunu da incelemek için biraz daha öne eğildim. Ama ikisinde de en ufak bir yaranın izi dahi yoktu.

Baktığımı fark etti ve hemen azarladı. “Hayır, aklından bile geçirme.”

“Ne?” Koltuğuma yaslandım fakat hâlâ onun kollarına bakmayı sürdürüyordum. “Köpeğin ısırık izlerinden nasıl bu kadar çabuk kurtulduğunu sormamdan mı bahsediyorsun?”

“Aynen, artık böyle sorular sorma, benim hakkımda da başkalarının hakkında da,” diye uyardı.

“Ailen de senin gibi, değil mi?” Şimdiye kadar hiçbir şey

bende böyle bir şok etkisi yaratmamıştı ve hâlâ ona kuşkuy-la bakıyordum. Bir şeylerin artık tuhaflaşmadığını ne zaman düşünsem, her şey daha da garip bir hal alıyordu.

“Onlarla tanışmanı istiyorum ama bu şekilde davranmamalısın. Her konuda bu kadar dikkatli olmamalısın.” Ses tonu yumuşak gibiydi ama kendisi oldukça sertti. “Yani şunu diyorum Alice ... benim ailem, benim kurallarım.”

“Peki, tamam. Anladım.” Gözlerimi yuvarladım ve ardından tüm dikkatimi yanımdan geçen arabalara verdim. “Nerede oturuyorsun?”

“St. Louis Park’ta, gölün yanında,” dedi. “Çok uzak değil.”

O bölgeyi pek fazla bilmiyordum ama orada çok güzel ve pahalı evlerin olduğunu duymuştum. Işıl ışıl kırmızı bir Lamborghini ile dolaştığımız için Jack’in burada yaşıyor olması gayet mantıklıydı.

“Endişelenme,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. “Seni seveceklerini düşünüyorum. Ezra evde değil. Sadece Mae ve Peter var. Daha kolay olacak.”

“Ezra nerede?”

Nedense kardeşlerinden birinin olmadığını bilmek beni biraz germişti. Belki Jack, Ezra’nın benden hoşlanmayacağını düşünmüştü ve beni o evde yokken getirmesinin nedeni buydu.

“İş yolculuğu gibi bir şey,” dedi omuzlarını silkerek. “Bir sürü şeyle uğraşmaya gitti.”

“Lamborghini bedava değil tabii.”

“Evet, sanırım bu doğru.” Bana baktı ve ardından sinirlerimi bozacak şekilde güldü. Tırnaklarımı yemeye başladım, ki bu vazgeçmeye çalıştığım çok kötü bir alışkanlığımı. “Cidden, rahat ol. Seni sevecekler. Yani, ben senden hoşlanıyorum ve eminim onlar da hoşlanacaktır.”

“Doğru, hayattaki her şeyin nedeni bu kadar basit zaten,” diyerek iç çektim.

“Aslında olabilecek bir şey bu,” diyerek gülümsedi.

Araba yavaşlamaya başlayıp ana yoldan çıktı, demek oluyor ki gittikçe yaklaşıyorduk ve kalbim hızla çarpıyordu. Evin önünde durduğunda neredeyse heyecandan iki büklümdüm.

İnanılmaz derecede büyük ve güzeldi, bir ev gibi değil de daha çok kocaman bir köşk gibi görünüyordu. Kıvrımlı ve kısa bir yolun sonunda beş park yeri vardı. Tüm zemine uçuk renkte kumtaşı döşenmişti.

Ön kapı doğruca yuvarlak kule gibi bir yere çıkıyordu. Üzerinde dikdörtgen şeklinde ve önünde de çubuk demirlerin olduğu büyük bir pencere vardı. Kule, sonra kare bir ev şekline dönüşüyor olmalıydı, çünkü söğüt ağacının altında ikinci katın penceresinden muhteşem bir siyah balkon çıkıyordu.

“Aman Tanrım,” dedim garajdan çıkarken. “Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Evet.” Sesimdeki korkunç tonu duydu ve sessizce kıkırdadı. “Sıradan bir ev işte.”

“Seninle ilgili hiçbir şey ‘sıradan’ değil ki,” dedim içimden.

Daha yüksek sesle gülmeye başlayıp arabadan çıktı. Ben de yavaşça peşi sıra gittim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar gözü korkmuş hissetmemiştim. Benimle ilgili her şey birdenbire sade ve korkunç görünmüştü gözüme ve iğrenç, minicik dairemize girmesine izin verdiğim için çok utanıyordum.

“Burayı benim satın almadığımı biliyorsun, değil mi?” Jack, garajdaki diğer dört aracın (Mae’nin siyah Jetta’sı, üstünde brandası olan yeşil bir Jeep Wrangler, siyah bir Lexus LS ve parlak gümüş rengine Auidi TT Roadster) yanından geçerken dönüp bana baktı. “Hiçbirini ben almadım ve aslında hiçbirisi benim değil.”

“Kim satın aldı o zaman?”

“Genellikle Ezra. Bir de Peter.” Muhtemelen eve açılan büyük ahşap kapıya yaklaşmıştık ve arkasını dönüp gülümsedi.

“Mae ve ben, sadece göz hakkımızı alıyoruz.”

Jack kapıyı açıp merhaba diye bağırdı. Karşısına kocaman beyaz bir kürk yığını çıktığında hemen arkasına saklandım.

Bu olay bir gece öncesini hatırlamama neden oldu ve neredeyse bağıracaktım ama neyse ki Jack, köpeği okşayarak ne kadar güzel olduğunu söyledi ve onun devasa bir Büyük Pyrenees olduğunu anladım.

“Matilda!” Evin içini İngiliz aksanlı yumuşak, sıcacık bir ses kapladı ve bu sesin sahibinin bize doğru geldiğini gördüm.

Çok güzel bir kadındı, hem de alışılmadık bir güzelliği vardı ve tarzı kendisine daha da müthiş bir hava katmıştı. Uzun, açık kahverengi saçlarının buklelerini, bal rengi gözlerinden uzak tutmak için arkaya bağlamıştı. Cildi tıpkı bir porselen gibi görünüyor ama bir yandan da etrafına rahatlatıcı bir hava dalgası saçıyordu.

Köpeğe doğru ilerleyip Jack’in üzerinden çekti ve yumuşak bir tonla köpeği azarladı: “Ah Matilda, iyi bir kız ol şimdi, lütfen.”

“Öyle zaten,” dedi Jack köpeği okşamaya devam ederken. Jack’in köpekle oynayışını izlerken dün geceki köpeği öldürmenin onun için ne kadar zor olduğunu ilk kez anladım.

“Çok üzgünüm,” dedi genç kadın ve ne kadar samimi olduğunu göstermek için de bir elini kalbinin üzerine koydu. Bana ilk kez bakmıştı ve gülümsedi. “Matilda hâlâ yavru bir köpek.”

“Matilda her zaman iyi bir kız olmuştur, değil mi Matilda?” Jack birden bebedeksi konuşmaya başlamıştı ve Matilda hâlâ onun yüzünü yalıyordu.

“Hey, kendine bir baksana,” dedi genç kadın bana dönerek, bir yandan da kocaman gülümsüyordu ve şimdi daha da samimiydi. “Çok güzelsin.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, utancımdan yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissetmiştim. Beklediğimden çok

daha güzeldi ve iltifatına nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Ah, pardon,” dedi Jack ve ayağa kalkmadan önce köpeği son bir kez hafifçe okşadı. “Sizi tanıştırmadım. Alice, bu Mae. Mae, bu da Alice.”

“Sizinle tanışmak büyük bir zevk,” demeye çalıştım bocalayarak.

Onda bana güven veren bir şeyler vardı, fakat bu öyle beklenmedik bir şeydi ki düşüncelerimi toparlayıp cevap verecek zamanım yoktu.

Mae, elini tekrar kalbinin üzerine koyarak “Bu zevk bana ait!” dedi. “Gerçekten hiç bilmiyorsun.”

“Benimle ilgili ne söyledin?” Jack’e dönüp bakmıştım ve insanları bu kadar heyecanlandıracak ne söylediğini merak ediyordum. Üstün güçleri olan oydu, bense sadece onunla tartışıp kendimi sık sık komik duruma düşüren sıradan biriydim.

“Çok fazla bir şey değil,” diyerek omuzlarını silkti Jack, ama utanmış ya da Mae kadar şaşırılmış görünmüyordu.

“Sana evi gezdireyim mi?” diye sordu Mae, koluma girerken. Sonra da Jack’e baktı. “Senin için de uygun mu?”

“Şey, evet. Gezin siz.” Jack çoktan tekrar köpekle oynamaya başlamıştı bile, hatta Mae’nin beni kaçırmasına memnun olmuş gibiydi.

“Burası giriş, gördüğün gibi” dedi Mae, altımızdaki mermer zemini ve kubbeli tavanı göstererek ve o esnada parmaklarındaki yüzükler ışıktaki parıldamıştı.

Sonra çok geniş bir oturma odasına benzeyen yan odaya aldı beni. Evin geri kalan bölümünde zeminde koyu sarı meşe ağacı döşemeler vardı, duvarlar krem rengine boyanmıştı. Her nasılsa, köşkün görünüşüyle buradaki sıcak modern motifler uyum içindeydi. Güzel ve gerçekten mükemmel bir yerdi.

“Burası oturma odası. Pencereler, şömine falan.” Daha içeriye girmeden mutfığa ilerlemeye başladık. Tezgâhlar doğal

renkte granitten yapılmıştı ve mutfak dolapları da parkelerle gayet uyumluydu.

Mutfağın arkasında çok güzel bir göl manzarasına açılan büyük pencereler ve cam Fransız kapılar vardı. Dışarıya, göle inen büyük bir beton avlu açılıyordu.

“Burası mutfak ve manzara.”

“Gerçekten de nefes kesici!” Ondan biraz uzaklaştım, ki böylece pencereden bakabilecektim. Dışarısı karanlıktı, bu yüzden de çok fazla bir şey göremedim, ama arka bahçede birkaç kocaman lamba yanıyordu ve gözlerimi almıştı.

“Ezra’nın burayı seçme nedeni işte bu.” Bana döndüğünde elini kolumun üzerine koydu ve onun cildinin de tıpkı Jack’in teni gibi ipeksi bir yumuşaklıkta olduğunu fark ettim, ama tıpkı oyuncak bir bebeğe dokunuyor gibiydim, hiçbir ısı yoktu. “Burayı Ezra inşa etti.”

“Evi ve her şeyi o mu tasarladı?” Biraz şaşırmış göründüğümün farkındaydım, aslında utandım da.

Elbette ki eşi, böylesine şaşırtıcı bir mimari yapı inşa etmişti. Her yönden, herkesten üstün oldukları aşikârdı ve artık ben de buna alışmaya başlıyordum.

“Şey, ben de biraz yardım ettim.” Alçakgönüllülükle gülümsedi ve o anda bu kadına gerçekten hayran olduğumu anladım. Cinsel olarak ya da lezbiyenlik anlamında bir hayranlık değildi, sadece çok çekici ve karizmatikti, kendimi alamıyordum.

Derken Jack’e de birazcık âşık olduğumu fark ettim. O da yine mümkün olmayacak şekilde muhteşemdi ve ondan uzakta durmaya dayanamıyordum. Mae beni yandaki odaya çekerken ona bakınmak için hızlıca etrafa göz gezdirdim.

“Gerçekten de çok hızlı bir tur sundun,” dedim mutfakla birleşik durumdaki kocaman yemek odasına doğru ilerlerken. Koridorun ortasına gelmiştik ki Mae birden durup söylediğim bu cümleye gülmeye başladı.

“Şey, evi yeteri kadar gördüğüne eminim.” Gözlerinin içi parılıyordu ve burada biraz daha oyalanacağımı vurguladığını biliyordum, ama benim için hava hoştu. “Gerçekten de seninle tanışmayı çok istemiştin ve bu da güzel bir fırsat oldu.”

“Evet,” dedim ve sanki anlamışım gibi de başımı sallayarak onayladım.

“İhtiyacın olursa lavabo burada.” Mae, muhteşem bir banyo gösterdi ve ardından koridorun sonundaki iki odayı işaret etti. “Şurası, sondaki Ezra’nın çalışma odası ve yanındaki de bizim yatak odamız. Bakmamıza gerek yok, gerçekten de öyle çok heyecan verici bir yer değil.”

“Bundan şüpheliyim,” dedim, ama bir yandan da beni öne doğru çekip yukarı kata çıkarmasına izin verdim. Benimle tanışmak istediğini söylemişti fakat bana evi gezdirirken bunu nasıl yapacağını anlamamıştım.

“Burası da Jack’in odası.” Mae, merdivenlerin başında açık bir kapıyı gösterdi ve bir an içine bakıverdim.

Duvarlar, daha önce bana söylediği gibi koyu maviydi ve yatağı dağınıktı, üzerinde siyah ipek bir battaniye vardı. Duvarda kocaman bir düz ekran televizyon asılıydı, duvarda tonlarca oyun vitesi ve video oyunları vardı. Kıyafetlerin bir kısmı odaya dağılmıştı ancak gerçekten de tam da beklediğim gibiydi.

“Burada da, koridorun sonunda banyosuyla başka bir misafir odası var,” diye açıkladı sonra biraz şaşırmış gibi baktı. “Burada, yukarıda neden başka bir banyo daha olduğunu bilmiyorum. Her yatak odasının kendine ait banyosu var ve şöminesi de. Sanırım birileri Ezra’ya evi satarken iyi olacağını söylemiş olmalı.”

“Bu ev, banyo ve şöminelerle dolu!” Kulağıma gelen yumuşacık bir sestir ve duyduğum anda kalbim duracak gibi oldu. Jack’in odasının karşısında bulunan başka bir yatak odasından geliyordu ses ve hiç utanmadan o tarafa doğru bir adım attım.

Burası, evin diğer bölümlerine daha yakın bir tarzda tasarlanmıştı, ahşap döşemeler ve beyaz perdeli sayvanlı bir karyola vardı. Odanın ortasına büyük, beyaz bir halı serilmişti ve balkona inen Fransız kapılardan kalın perdeleri dalgalandıran soğuk bir hava geliyordu.

Kitaplar duvara sıralanmıştı ve köşedeki beyaz sandalyede de birisi oturuyordu. Okuduğu eski, yıpranmış Almanca bir kitap, yüzünü görmemi engelliyordu ama sadece sesi bile beni çoktan büyülemişti. Rengi solmuş bir kot pantolon giymişti ve ona uygun bir kazak.

İnce uzun parmakları bronzlaşmıştı, fakat pek de doğal görünmeyen şekilde tutuyordu kitabı. Onu sinirlendirip sinirlendirmediğimi merak ettim, bu yüzden odasına çaktırmadan bakmayı ihmal etmeden geri çekildim ki Mae'ye çarptım.

"Alice, bu Peter. Peter, bu da Alice," diye tanıştırdı Mae. Belki sadece hayal ediyordum, ama kadının sesi o an özgüven doluydu. Peter bir şeyler mırıldandı, fakat kitabını indirmede.

"Jack, bu akşam Alice'nin geleceğini sana söylemişti," diye belirtti Mae.

"Hatırlıyorum." Peter, oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. Bu yüzden odadan çıkmaya çalıştım ama Mae, ya onun bu sinirli halini görmezden gelmeyi seçiyordu ya da gerçekten fark etmemişti.

"En azından misafirimize hoş geldin diyebilirsin," diyerek azarladı, ama ses tonundan şaka yaptığı anlaşılabilirdi. "Bu, yapılması gereken bir şeydir."

"Merhaba," dedi Peter, derin bir nefes aldı ve sonunda kitabını indirdi.

İlk başta sadece gözlerini görebildim. İnsanı sarhoş eden bir yeşildi ve beni benden aldı. Kalın, kestane rengi saçları omuzlarının üzerine düşmüş ve birazını da kulağının arkasına almıştı. Çenesi gerilmişti.

Keskince bir nefes alıp dudaklarını ayırdı. Aslında niyeti bu değildi fakat çok baştan çıkartıcıydı. Bu hareketi öylesine şaşırtıcı bir şekilde kusursuzca yapmıştı ki bakmak neredeyse imkânsız gibiydi.

“Hah, şöyle!” diye bağırdı Mae arkamdan, ama ne demek istediğini anlamayacak kadar Peter ile meşguldüm.

“Küçük turunuza devam etmeyecek misiniz?” diye sordu Peter buz gibi bir sesle ve gözlerini benden kaçırdı.

Birden nefes almam gerektiğini hatırladım ve havayı ciğerlerimin istediği şekilde bastırmamaya çalıştım. Kalbim hızla çarpıyordu ve kanın yanaklarımı yaktığını hissettim.

“Sanırım gerekli yerleri gördük.” Mae koluma girmişti ve yumuşak sesiyle dokunuşu birleşince, sakinleştiğimi hissettim. “Sen de bize katılmak ister misin, Peter?”

“Evi zaten görmüştüm.” O mükemmel yüzünü benden gizleyerek kitabını tekrar yukarı kaldırmıştı.

“Peter her zaman böyle huysuzdur,” diye açıkladı, Mae ama beni Peter’in odasından uzaklaştırmaya başladığında birazcık hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Gel, tatlım. Görmeni istediğim başka şeyler var.”

“Ee?” En alt kattan Jack görünmüştü ve başını kaldırmış, bir tür beklenti içinde bize bakıyordu. Tavırlarında neredeyse koruyucu ve kaygılı diye tanımlanabilecek bir şey vardı. Mae ile birlikte yavaşça ona doğru yürüdük ve kardeşinin karşısında kendimi ne kadar aptal duruma düşürdüğümü anlar korkusuyla göz göze gelmemeye çalıştım.

“Ee, ne?” diye sordum, kendimi sersemlemiş hissederek.

Merdivenlerden ininceye kadar bekleyip “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Köpek tekrar gelip ellerimi yaladı ve ben de onu sevmeye başladım.

“Ev harika!” dedim ve her şeyle ne kadar ilgilendiğimi kanıtlamak için kendimi gülümsemek için zorladım; aslında

da kardeşiyle böyle aniden karşılaşmamız, diğer güzel şeylere karşı dikkatimi dağıtmıştı.

“Peter yukarıda tam bir mızımız çocuk gibiydi,” diye belirtti Mae.

“Ya,” dedi Jack ve anlayamadığım bir şekilde Mae ile birbirlerine baktılar. “Peter böyle bir ahmaktır, işte.”

“Hayır, değil,” dedi Mae ve saçlarını kibarca okşadı, bu hareketi gerginliğimi ve utancımı alıp götürdü.

“Peter!” diye seslendi Jack, merdivenlerden yukarıya.

“Kitap okuyorum!” diye homurdandı Peter da.

“Peter!” diye tekrar bağırdı Jack, bu kez daha da sinirlenmiş gibiydi.

“Kitap okuyorum Jack!” diye cevapladı Peter ve sesindeki öfkeden irkilmiştim.

“Jack,” Mae, sertçe Jack’e baktı. “Rahat bırak onu.”

“Her neyse.” Jack de yumuşamıştı, ama pek mutlu görünmüyordu. Sonra dikkatini yeniden bana verip gülümsedi. “Peki, Alice. Eğlenmek ister misin?”

“Elbette,” dedim tereddütle. Gözlerinde haylaz bir bakış vardı ve buna güvenip güvenmeyeceğime karar veremiyordum.

“Jakuzi!”

“Uygun kıyafetim yok ama.” Bu doğruydu, fakat bir çözümleri olduğuından emindim. Mae ve Jack’in hemen hemen her şey için uygun bir çözümleri vardı.

“Ah, bende tam sana uygun bir mayo var!” Mae gülümsüyordu ve ilk baştaki heyecanı geri gelmişti.

Beni hemen büyük salondan geçirip odasına soktu. Sonra Jack’in kabarık yatakta zıplamaya başladığı Mae’nin odasına gittik. Dolabının kapılarını açtı, ki dolabı benim bütün yatak odamdan çok daha büyüktü. Banyo için uygun mayoyu arayışı beni biraz gerdi.

İstediği gibi bir tane bulunca banyoya girip onu denemem

konusunda ısrar etti. Tam üzerime göreydi ve umduğumdan daha iyiydi fakat biraz açıktı.

Dışarı çıktığımda ne kadar harika göründüğümü söyledi. Eğer o da bikinisini giymemiş olsaydı inanırdım ama onun yanında ben pek de bir şeye benzemiyordum. Jack, bir şey söylemedi ama onaylayan bakışı, yüzümün kızarmasına neden oldu.

Jack tipik bir erkekti ve sonuç olarak siyah bir şort giymenin yeterli olacağına karar verdi. Bir an Jack'i tişörtü olmadan hayal ettim fakat bunu yaparken mümkün olduğunca dikkatliydim.

Sürgülü kapıdan dışarı çıktık ve tüm soğuk vücuduma iğne gibi battı. Mae ile Jack, soğuğun pek de farkına varmış gibi görünmüyorlardı, ama bu beni elbette hiç şaşırtmadı.

Jakuziye girdim ve tüm bedenimin birden ısınmasıyla birlikte Peter'a baktığım anda ne hissettiğimi yeniden hatırlayiverdim. Sonra buz gibi sesini düşündüm ve onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Jakuzide biraz zaman geçirdikten sonra nihayet kendimi rahat bırakıp suyun keyfini çıkardım. Matilda hemen yanımda yayılarak oturmuştu ve Jack, Mae onu durduruncaya kadar Matilda'ya su sıçratmaya başladı.

Jack konusunda mantıksız gelen her şeyi, küçük kardeşimin benden nefret ettiğini ve Peter'ın insanın içini delen gözlerini unutmaya çalışarak iyice suyun içine girdini.

"Geç oluyor," dedi Mae ve üzülerek bana baktı. "Gerçekten de seninle tanıştığıma çok memnun oldum, umarım yine gelirsin. Fakat saat çok geç olmadan evine gitmen gerekiyordur."

"Hiçbir zaman çok geç değildir," diye mırıldandı Jack. Sanki Mae'nin söylediklerinin doğru olmasını engelleyecekmiş gibi başını suya soktu.

"Hayır, haklı," dedim. Tüm gücümü kullanarak kendimi o sıcak ve rahat jakuziden çıkardım ama birden soğuk havayı bedenimde hissettim. "Ah, aman Tanrım. Çok soğuk!"

“Havluları getirdim,” dedi Mae, yan taraftaki sandalyenin üzerine koyulmuş beyaz havluları işaret ederek.

Bir tane havlu aldığımda başımı kaldırdım ve o esnada mutfakta Peter’in durup bana baktığını gördüm. Havlular hâlâ önümde açılmamış haldeydi, bense öylece ayakta duruyordum. Daha kurulanmaya bile başlamamıştım. Soğuk çok acı veriyordu ama Peter beni tekrar büyülemişti.

Bir elini çenesine koymuş ve bir kolunu da göğsüne dolamıştı. Parlak yeşil gözleriyle insanı neredeyse öldürebilecek bir bakış attı. Kalbim öylesine coşkuluydu ki neredeyse duracaktı. Şayet Mae bölmeyip Peter’in içine soktuğu transtan beni çekip çıkarmasaydı sonsuza kadar atmayı bırakırdı kalbim.

“Peter! Bize katılmak ister misin?” diye seslendi Mae. Peter benden gözünü ayırmadan hayır anlamında başını salladı ve arkasını dönüp gitti. “Ona aldırma, Alice. Gerçekten kötü biri değil.”

“Sorun değil,” dedim ama yalandı bu. Derken yine soğuğu tüm bedenimde hissettim ve hızla kurulanmaya başladım.

“Onu sinirlendiriyorsun,” diye fısıldadı Jack, tam arkamda dikiliyordu.

“Neden?” dedim.

Peter gibi kendi halinde ve kusursuz olan birini sinirlendirebileceğim olasılığı hiç mantıklı gelmiyordu. Her açıdan önemsiz biriydim. Doğal olarak Jack, cevap vermedi. Omuzlarını silkip eve girdi.

“Donacaksın, acele et!” diye de bağırdı ve ben de onun arkasından koşturdum.

Giyindiğimde Jack kapının önünde beni bekliyordu. Arabanın anahtarını elinde sallıyor ve “Walking on the Sunshine” şarkısına benzer bir melodiyle ılık çalıyordu.

Evin dış kapısında Mae bana sıkı sıkı sarıldı ve onu en yakın zamanda tekrar ziyaret etmem gerektiğini hatırlattı. Biraz

üzgün görünüyordu ve Peter'in davranışından dolayı özür diledi, ama onları bu kadar gücendirecek ne yaptığını gerçekten merak ediyordum.

"Hangi arabaya biniyoruz?" diye sordum garajdan dışarı çıkarken Jack'in peşinden gidiyordum. Ama yolun diğer tarafına gidiyor gibiydi bu yüzden hangi arabayı alacağını anladım.

"Lamborghini, elbette."

"Hangi arabayı alacağına nasıl karar veriyorsun?" Aklımdaki milyonlarca sorunun içinde bu, sormaya korkmadığım tek soruydu.

Sürücü koltuğuna otururken "Ezra yokken sadece bunu alırım," diye açıkladı. Ben de koltuğa oturduğumda arabayı çalıştırıp radyoyu ayarladı. "Bunun çok gösterişli olduğunu düşünüyor. Benim cip de güzel ama bunun kadar hızlı değil. Bu yüzden de genelde Mae'nin Jetta'sını alırım. Lexus da Ezra'nın 'günlük' arabası ve Audi de Peter'ın."

"Madem arabaları bu kadar seviyorsun, neden kendine bir tane almıyorsun?" diye sordum garajdan geri geri çıkarken.

"Ezra, bu kadar dikkat çekmememiz gerektiğini söylüyor."

"O halde neden kendine bu arabayı alma zahmetine girmiş? Köşk gibi bir evde yaşıyorsunuz ve Lexus kullanıyor. Bunlar nasıl fark edilmez ki?" Şüpheyle yüzüne baktım ve o da gülümsedi.

"Aynen öyle!" Sokağa açılan yere çıktı ve anayola girdi. Koltuğuma yaslanıp olanları anlamaya çalışarak gözlerimi kapadım. Jack tekrar konuştuğunda ses tonu daha ciddiydi. "Pekâlâ, ailem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok sevdim. Mae çok hoş biri ve eviniz de çok güzel." Gözlerimi tekrar kapadım ve radyoda çalan Joy Division yorumunu dinlemeye başladım. Bana Gary Jules'i anımsattı ama o olmadığını da biliyordum. "Bu kim?"

"Honeyroot'un 'Love Will Tear Us Apart' yorumu," dedi

ve ritmi bozmadan konuya döndü. “O halde iyi zaman geçirdin diyebiliriz, değil mi?”

“Evet.” Peter’ın ciğerlerimdeki tüm havayı çekip ölmek istediğim kısmı hariç tabi.

“Çok sessizsin, oysa senden milyonlarca soru bekliyordum.”

“Ah, evet soracak sorularım var,” dedim. “Mae İngiliz mi?” Jack birden kahkaha attı ve ben de başımı çevirip ona baktım. “Ne? Söylediğimin nesi saçma?”

“Hayır, ama sadece ... soracağın soru bu mu şimdi?” Başını iki yana salladı, gülümsüyordu. “Şimdiye kadar sorduğun en normal soruydu aslında, şaşırdım. Sadece beklemiyordum.”

“Ne bekliyordun ki?” Bir kaşımı kaldırdım ve gece olanlardan neyi ilginç bulduğumu düşünüyordu belli ki. Kendi kendime bir fikir yürütmeye çalıştım ama pek de başarılı olduğumu söyleyemem.

“Evet, Mae İngiliz.” Bir kez daha sorumu atlamıştı.

“Onlar da senin gibiler, değil mi?” Sorumu sorarken bir yandan da onun yüzüne dikkatle baktım.

“Kimse benim gibi değildir,” dedi. “Ben milyonda tekim, bebeğim!”

“Jack, ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum,” diyerek iç çekti. Yüz ifadesi yine üzgün bir hal aldı ve beni bunaltmaya başladı. “Onlardan hoşlandın ve iyi zaman geçirdin. Bu konuyu artık burada kapatamaz mıyız mıyız?”

“Onlarla tanışmamı neden istedin?”

Ailesiyle tanışmam, Jack’i sorularıma karşı daha hassas ve şüpheli hale getirmişti. Bunun ona nasıl bir faydası olduğunu bilmiyorum. Mae, benimle tanışmak istemişti, buna eminim; ama Jack de bu isteği rahatlıkla geçiştirebilirdi.

“Mesele şimdi cevaplayamayacağım kadar karışık,” dedi sadece.

“Bir şeyler ne zaman karmaşık bir hal almayı bırakacak?” Hafiften mızımızlanmaya başlamıştım ama gerçekten uzun bir gün geçirmiştım ve sadece birazcık naz yapma hakkım olduğunu düşündüm.

“Muhtemelen bana sorduğun en iyi soru bu.” Birden gözleri uzaklara daldı ve üzgün görünüyordu; bu yüzden de cevabın duymak istediğim şey olmadığını biliyordum. İlk kez sessiz kaldığı için mutluydum. Kısa bir aradan sonra derin bir nefes aldı. “Senden etkileniyorum.”

“Bir şeylerin karışık olmasının nedeni bu mu?” Mantıklı bir cevap duymak isteyerek koltukta doğruldum.

“Hayır, aslında az çok evet, ama söylemek istediğim bu değil.” Bir an bana baktı ve ardından gözünü tekrar yola çevirdi. “Ailemle tanışmanı bu yüzden istedim.”

“Ailenle tanışmamın nedeni bu yani?” Kaşlarımı çattım. “Çıkıyor falan mıyız?”

“Hayır, böyle değil. Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen de hissediyorsun, değil mi?” Gözlerini bir an üzerime dikti. “Yani bana kapıldığını hissediyorsun. Benden ve her şeyden hoşlanıyorsun, ayrıca etrafımda olmaya da mecbur hissediyorsun kendini.”

“Sanırım,” dedim belirsiz bir biçimde. Aslında tam on iki den vurmuştu, sadece kabullenmek istemiyordum.

“Şey, tam olarak bu şekilde hissediyorum.” Bir süre elinden geleni yapmıştı ve sonra rahatsızca konuyu değiştirdi. Ona karşı daha fazla dürüst olmadığım için kendimi kötü hissettim.

“Fakat ailenin yapması gereken bu mu?”

“İşte ... işin karışık kısmı da bu,” diyerek sırtıttı.

“Tabii yine bana her şeyi anlatamazsın, değil mi?” diye sordum. Daha zeki biri olsaydım muhtemelen şimdiye kadar tüm parçaları birleştirmiştım. Ayrıca küçük ipuçlarını bulamadığım için Jack’in hayal kırıklığına uğramış olması da olasıydı.

“Onlar da seni sevdiler,” dedi.

“Evet, özellikle Peter’in gerçekten büyük bir hayranım olduğunu söyleyebilirim.” Dalga geçiyordum, ama Jack sadece dudaklarını bükmeyle yetindi.

“Aslında çok karmaşık, Alice. Ancak ...” Tekrar içini çekti. “Tamam, söyleyebileceklerim bu kadar.”

“Neden?” diye ısrar ettim, aklıdakileri bilmek istiyordum. Oysa çoktan evimizin önüne gelmiştik ve yüzünü çevirip bana baktı bakışları ciddi ama sevgi doluydu. “Neden bana daha fazlasını anlatmıyorsun?”

“Dürüst olayım mı?” Dudaklarını ısırdı ve içten içe öfkelenildiğini görebiliyordum. “Senden çok hoşlanıyorum.”

“Bu mantıklı değil! Madem benden hoşlanıyorsun o zaman bana dürüst ve açık olmalısın. Herkes böyle yapar. Bu şekilde olur,” dedim. Kafasının karıştığı gözlerinden belliydi ve üzgündü de; neredeyse kazandığımı düşündüm, ama ellerine bakıp hayır dercesine başını iki yana salladı.

“Dün gece yüzünü gördüm.” Sesi acıyla titriyordu. “Bana bir daha o şekilde baktığını görmek istemiyorum.”

“Bakmayacağım!” Israrcıydım, ama ikimiz de buna emin olamayacağımızı biliyorduk. Bana ne söyleyeceğini bilmiyor, bu yüzden de nasıl bir tepki vereceğimi ben bile kestiremiyordum.

“Geç oldu.”

“İyi, öyle olsun.” Kapıyı açtım. “Çok güzel bir akşam geçirdim, umarım bir kez daha gerçekleştirebiliriz.”

“Tatlı rüyalar,” dedi ve ardından gülümsedi. Hayal kırıklığına uğramış olsam bile yine de gülümseyerek karşılık vermeyi ihmal etmedim.

“Sana da.”

*

Eve girdiğimde ağlamamaya çalıştım. Peter’in tüm yaptığı, sa-

dece bana bakmaktı ve nasıl olduysa çok etkileyiciydi. İçimde onunla olmayı isteyen bitmek bilmeyen bir his vardı, ama onu dinlemeyecektim, istemiyordum.

Jack ve Mae beni sevmişlerdi, muhtemelen olması gerekenden daha çok sevmişlerdi ve ben de onları sevmiştim, ama yeteri kadar. Aslında normalden biraz daha fazlaydı bu! Neden bu kadar açgözlü olmak zorundayım ki?

"Alice?" Milo ürkekçe seslenmişti ve bu da aklımdaki düşünceleri bir kenara bırakmama neden oldu. Ev oldukça karanlıktı, bu yüzden de kanepede oturup beni beklediğini görmemiştim. Ön kapıya yaslandım. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Zorla yutkundum ve kanepeye geçtim.

Milo benimle konuşuyordu, ki bu çok heyecan verici bir gelişmeydi. Peter ve Jack'i aklımdan çıkartıp yanına oturdum.

"Bu akşam iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Milo ve ben de hızla başımı sallayarak onayladım.

"Evet, geçirdim. Peki ya sen?"

"İyiymiş," diyerek omuzlarını silkti.

"Üzgünüm. Bugün söylediklerim için." Bunun söyleyecek doğru şey olup olmadığına ya da onun homoseksüel olmasına üzülmüş gibi gösterip göstermediğine emin değildim. Ama artık böyle düşünceler için çok geçti ve vereceği tepkiyle baş edebilirdim.

"Hayır, üzülme." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini benden çekmişti. "Bu akşam evde kalıp kalmayacağını sorduğumda üzülmüştüm. Ama son zamanlarda çok dışarı çıkıyordun ve ertesi gece evde kalıp yemeği benimle yiyeceğini düşündüğüm zaman da gittin. Çok fazla göremiyorum seni, çok özleyorum."

"Ah, Milo, çok üzgünüm." Gözlerim yaşla dolmuştu.

Beni sadece özlemişti, bense ona çok kötü davranmıştım. Son günlerde çok sık dışarı çıkıyordum bu doğrudu ve

Milo'nun kendisini nasıl hissedeceğini aslında hiç düşünmemiştim. Hayır, öyle değil. Düşündüm ama sadece önemsemedim. Dünyadaki en kötü kız kardeşim sanırım. Gerçekten de.

"Bırak da bitireyim," diye araya girdi. "Ama ... haklıydın. Jack'ten etkilendim. Ve genelde erkeklerden etkileniyorum. Ama sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, sanırım. Bu da son zamanlarda uzaklaşmamın nedeniydi."

"Seni ne olursa olsun çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Kollarımı ona doladım. Biraz beni iter gibi oldu ama yine de sarılmama izin verdi. "Yanında olmadığım için çok üzgünüm! Seninle daha çok zaman geçireceğim, söz veriyorum!"

"Yapmak zorunda değilsin." Kendini geri çekti, ama hâlâ yakınımdaydı.

"Bunu biliyorum! Ama sadece istiyorum! Ben de seni çok özledim. Her şey için üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak artık," dedi Milo ama pek de kibar sayılmazdı. "Gerçekten de yanlış bir şey yapmadın."

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Evet, farkındayım," deyip gülümsedi, ben de güldüm.

"Yarın birlikte takılacağız, söz veriyorum."

"Tamam." Milo, esniyordu. "Ama şimdi uyumam lazım. Yatma vaktimi çoktan geçirdim." Kalkıp yatak odasına yöneldi.

"Tamam," diyerek başımı salladım. "Hey, Milo? Seni seviyorum."

"Biliyorum." Sonra odasının karanlığına gömüldü. Ben de odama geçip pijamalarımı giydim.

Yorganımın altına kıvrılıp yattım ve uzun zamandan beri ilk kez ağlayarak uyudum.

8

Jane okulda beni sürekli dürtüp durdu ve kötü göründüğümü sürekli tekrarladı. Çok zor bir gece geçirmiştim ve gördüğüm o ilginç rüyaları hatırlayamıyordum bile. Peter'ın'ın beni yakan gözleri dışında diğerlerini seçemiyordum.

Elbette bunları Jane'e anlatamazdım. Hâlâ Jack'ten bahsetmemek onun için bir büyük bir çabaydı, en azından bu yüzden yapamazdım.

Milo normal haline dönmüştü ve bu da beni çok rahatlatmıştı. Eve vardığımızda, hemen denemek istediği bir tariften bahsetmeye başladı.

Geçen gece, bir şeyler yemeyi unutmayı başarmıştım. Öğle yemeğinde de kendimi çok yorgun hissettiğim için hiçbir şey yiyememiştim. Ama evde Milo'nun güzel bir şeyler yapacağını duyunca iştahım açıldı.

İstediklerini almak için birlikte markete gittik, ama yemeği bekleyemeyecek kadar acıkmıştım, bu yüzden de daha ordayken hemen bir armut yedim. Ücretini ödeyeceğim konusunda ısrar etmeme rağmen Milo yine de utanmıştı bu durumdan.

Aldıklarımızı eve getirmek her zaman planlanması gereken bir iş olmuştur, çünkü kollarımız genelde çantalarla doluyken otobüse binmemiz gerekiyordu. Keşke annem bu konuda harekete geçip bir araba alsaydı, ama mesele kâğıt üstünde gayet mantıklı olsa da bir türlü gerçekleşmiyordu tabii.

Jack hâlâ mesaj göndermemişti ve bu durumdan rahatsız değilmişim gibi görünmeye çalışıyordum. Milo'nun yemek yapmasına yardım ederken bir yandan da mesaj olup olmadığına ya da mesajı kaçırmadığıma emin olmak için sürekli cebimden telefonumu kontrol edip durdum.

Parmağımda yara bandı gerektirecek kadar küçük olmayan bir kesikten sonra Milo, bana sadece sebzeleri yıkama, ölçüleri ayarlama ve ekmeğin üzerine yağ sürme gibi küçük işler verdi.

Hazırladığı akşam yemeği gerçekten de harikaydı. Masaya oturduk ve her şeyi bir çırpıda silip süpürdüm.

Annem uyandı. Ona da yemek teklif ettik, ama başını hayır anlamında sallayıp aceleyle çıktı. Bugün onu sadece on dakika görmüştük, hepsini toplarsak sanırım haftada toplam bir saat falan görüyorduk.

“Gerçekten de aşçılık okuluna gitmelisin,” dedim Milo’ya. “Bu konuda harikasın ve kesinlikle bu işten para kazanmalısın.”

Hâlâ masada oturuyorduk, bir dizimi göğsüme çekmiştim ve ne kadar çok yersem bu pozisyon benim için o kadar rahatsız edici bir hale geliyordu. Bir tabağı çoktan silip süpürmüştüm ve ikinciye başlıyordum, ama aslında bu durum karnımın açlığından değil tamamen gözümün açlığından kaynaklanıyordu.

“Bunu biraz araştırdım,” diyerek omuzlarını silktili. Milo ona ne söylersem söyleyeyim, bir konuda iyi olduğuna asla inanmazdı. “Bilmiyorum.”

“Aslında önünde düşünecek birkaç yılın daha var fakat bu yeteneğini tüm dünyadan gizleyemeyecek kadar iyisin.” Bir lokma daha aldım fakat midem artık kabullenmiyordu. Tabağımı ileriye doğru ittim, eğer yemeye devam edersem çatlayacağımı biliyordum.

“Peki ya sen? Benden önce mezun olacaksın. Ne yapmayı düşünüyorsun?” Milo konuyu bana çevirmişti, biraz kıvrandım. Okuldaki notlarımı biliyor ve geleceğim hakkında sü-

rekli olarak benimle konuşmaya çalışıyordu, bense mümkün olduğunca bundan kaçırıyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. Son zamanlarda Jack ile olanların üzerine doğüstü olaylara ve biyolojiye ilgi duymaya başlamıştım. “Belki tıp okurum.” Aslında bunu şaka olsun diye söylemişim, fakat Milo sanki mantıklıymış gibi başını sallayarak onayladı.

“Seni psikiyatr olarak görebiliyorum,” dedi. “Yani bu, kan görmeyen veya ameliyat gibi şeyler yapman gerekmeyen bir şey.”

“Hayır, bu kesinlikle düşünülemez,” dedim, aynı fikirdeydim. Jack’in olmayan yaralarının üzerindeki kanı gördüğümde bile içimde yükselen kusma isteğiyle mücadele etmişim. “Ama öte yandan bir psikiyatr olduğumu da hayal edemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Bir kaşını kaldırmıştı, sanki ona iyi bir seçim gibi gelmişti. “Sen oldukça iyi bir dinleyicisin ve insanların anlamayı seviyorsun. Herkes sana bulmaca gibi görünüyor ve sen de bu parçaları birleştirmeye çalışıyorsun.”

“Sanırım, bu doğru.” Özellikle de son birkaç haftadır yaptığım buydu fakat Milo, söyleyinceye kadar böyle yaptığının farkında bile değildim.

“Yani, benim eşcinsel olduğumu fark ettin.” Milo sessizce konuşuyordu ve gözlerini aşağı indirdi; bu yüzden de bu durumu konuşmanın onun için rahatsızlık verici bir şey olduğunu biliyordum.

“Ne zaman fark ettin?” Tabağımı tekrar önüme çektim ama sadece yiyeceğimle oynadım. Yiyemeyecek kadar doluydum, fakat sıkıntılı olduğum anlarda ellerimi bir şeyle meşgul tutmayı seviyordum ve bu, tırnaklarımı yemekten daha iyi bir seçimdi.

“Bilmiyorum?” Milo sadece iç çekti. Konuyu değiştirse miydim acaba, emin değildim. Fakat sonra konuşmaya devam etti. “Önceleri sanırım ... sadece şüphelenmişim. Yani, eşcinselliğin

ne olduğunu öğrenir öğrenmez ‘belki de’ diye düşünmüştüm. Ama aslında Jack ile tanıştığım zaman durumumun tamamen farkına vardım.” Kıpırmızı oldu ve gözlerini tabağına dikti. “Hayatımda onun kadar çekici birini hiç görmemiştim.”

“Evet, Jack öyle biri.” Bu sözle onu rahatlatmayı umuyordum ama can sıkıcı bir şey olduğunu anladım.

“Ama sen ondan çok etkilenmiyorsun.” Milo hem kafası karışmış hem de inanmayan gözlerle bana bakıyordu. “Bu nasıl mümkün oluyor?”

“Ondan kesinlikle etkileniyorum,” diye yapabileceğim en iyi şekilde açıkladım. “Sadece onunla seks yapmak istemiyorum.” Sonra, dün gece jakuzideki şortuyla görünüşünü hatırladım.

“Ama...” Milo huzursuzca kıpırdandı ve kendinden pek emin görünmüyordu. “Bunun biraz acayip göründüğünü biliyorum ama tüm düşünebildiğim buydu.”

“Tuhaf değil,” diye hemen araya girdim, ama sonra vazgeçtim. “Tamam, biraz acayip ama sadece benim küçük kardeşim olduğun için. Tüm bu eşcinsellik olayından dolayı değil.”

“Jane bile ona çıldırıyordu gördüm ve o, kendinden başka hiç kimse için böylesine deliye dönmez.” Benden bir açıklama bekliyordu ama anlatacak bir şeyim yoktu.

“Bunu ben de anlamıyorum,” dedim en sonunda. “Sizin onda ne bulduğunuzu bilmiyorum. Tamam, çok çekici ve eğlenceli biri.” Biraz daha sessiz konuşmaya başlamış, aslında benim de onlar gibi hissettiğimi fark etmiştim. Sonra birden Peter’ı hatırladım. “Dün gece ağabeyiyle tanıştım.”

“Ve?” Milo biraz daha yaklaşmıştı bana ve gözlerinin içi parlıyordu.

“Hiç. O da inanılmaz derecede harika biri ama sanırım benden nefret etti.” Rahatsız olmamışım gibi görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim ve tabağımdakini yemeye başladım.

“Senden nefret mi ediyor? Neden ki?” Özellikle, birile-

rinin benden nefret edebileceği fikrinden kuşkulandı. Sandığımdan daha sevimliydim belki de.

“Dürüst olmam gerekirse, sana net bir şey söyleyemem.” Peter’ın ben jakuzinin yanındayken bakışını düşünmek canımı yakıyordu. Aslında böyle bir bakışa katlanmaktansa kendimi otobüsün altına atmayı yeğlerdim. “Onunla konuşmadım bile.”

“O halde senden nefret ettiğini nerden biliyorsun.”

“Bana nasıl baktığını bir görseydin...” Bunu düşünmekten vazgeçtim artık ve Jack ile Peter konusunu kapamaya karar verip masayı temizlemeye başladım.

“Seni anlamıyorum, Alice,” diye mırıldandı Milo, tabağını alırken.

“Anlayacak bir şey yok ki,” diye yanıtladım ben de.

*

Yemeği Milo yaptığı için bu, genelde bulaşıkları da benim yıkamam gerektiği anlamına geliyordu, ama bu akşam mutfakta kalıp bana yardım etti. Artık sırada güzel ve ılık bir duş olduğuna karar verdiğimde Milo çoktan ödevini yapmaya başlamıştı. Ama banyoya gittiğimde çamaşır sepeti ağzına kadar dolu olduğunu ve temiz havlumuzun da kalmadığını fark ettim.

Milo’nun ödevi çoktu, akşamki planı ödevlerini yapmak üzerine kuruluydu; bu yüzden de kalkıp çamaşırhaneye gitmekten başka şansım yoktu. Üç kocaman çamaşır torbasına doldurabildiğim kadar kirli çamaşır koydum ve biraz ötemizdeki çamaşırhaneye doğru yürüdüm, ama işkence gibi geldi. Bina sorumlusu apartmanımızın bodrum katına da bir çamaşırhane koyacağını sözünü verip duruyordu, fakat hâlâ yapmamıştı elbette.

Dört makineyi çamaşırlarımızla alabileceği maksimum miktarla doldurdum ve yaklaşık bir saat boyunca dönecek kıya-

federi izlemek için sert plastik bir sandalyeyi önüne çekip oturdum. Telefonum çaldığında *Cosmo* dergisindeki ‘Yatağınızdaki adamla mutlu musunuz?’ adlı bir testi cevaplamaya başlamıştım; ki bu, tam da bakire bir genç kıza uygun bir testti.

Ne yapıyorsun? Jack mesaj atmıştı.

Çamaşırhanedeyim.

Planın var mı?

Soluk mavi bir kapüşonluyla rengi solmuş bir ördekli tişört giymiş, makyajım silinmiş ve saçlarımı da atkuyruğu yapmıştım. Böyle görünürken bile Jack beni görmek isterdi elbette.

Zaten bir şeyler yapıyorum. Çamaşırhane de çamaşır yıkıyorum ve bitinceye kadar da bekleyeceğim, diye yazdım.

Çok şanslısın, zamanım var. Orada sana katılmamı ister misin?

Elbette, neden olmasın? Milo’ya belirttiğim gibi nasılsa Jack’i çekici bulmuyordum ve bu yüzden beni böyle görmesine neden aldırış edecektim ki?

Harika. Birkaç dakika içinde orada olurum.

Buranın nerede olduğunu biliyor musun? Cevap vermesi için on dakika bekledim, ama o esnada yolda olduğunu anlamıştım.

Nasıl oluyorsa, nerede olduğumu bir şekilde biliyordu, tıpkı daire numaramı söylemeden bulması gibi. Her şeyi biliyordu ve bu biraz rahatsız ediciydi.

Birkaç dakika sonra çamaşırhanenin kapısının üstündeki minik çan çınladı ve gelenin Jack olduğunu anlamam için dönüp bakmama bile gerek yoktu. Çünkü birkaç koltuk ötemde Hintli bir kız vardı ve Jack geldiğinde kızcağız nefesini tuttu.

“Hey, işte buradasın,” diyerek yanımdaki koltuğa oturdu. Üzerinde bir Dickies şortu ve Space Invaders resmi basılmış bir kapüşonlu vardı. Saçları her zamankinden daha süper görünüyordu. Hemen gülümsedi.

“Nerede olduğumu nasıl bildin?” Artık suçlayıcı olmayı bıraktığım için tavrımın farklı olduğu söylenemezdi. Jack’e

sırf merak ettiğim için bu kadar soru soruyordum ama genelde de cevap vermesini pek beklemiyordum.

“Nerede olduğunu sen söyledin.” Sanki aptalmışım gibi bakıyordu.

“Hayır, söylemedim. Sadece çamaşırhanede olduğumu söyledim. Bu şehirde bir sürü çamaşırhane var,” dedim.

“Evinize en yakın olanı burasıydı ve araba da kullanmıyorsunuz. Haliyle buraya gelmişsindir.” Cevabı karşısında epeyce şaşırdım, çünkü gerçekten de mantıklıydı. İlginç ya da psikolojik bir şey yoktu. Çamaşır makinelerini izlemeye başladı ve sanki orada uzun süre bekleyecekmiş gibi oturup bacak bacak üstüne attı. “Bizim evde de çamaşır ve kurutma makineleri olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Kullandığı çoğul kelimelere yorum yapmak yerine, “Ben sizin evde yaşamıyorum,” dedim. Tıpkı banyo, şömine ve balkon gibi çamaşır ve kurutma makinesinden de muhtemelen her odada bir tane vardı.

“Uğrayıp makineleri kullanabilirdin,” dedi. “Mae seni gerçekten çok sevdi.”

“Ben de onu sevdim.” Bu konuda tüm söyleyebileceğim bu kadardı. İstedğim en son şey, Jack ile Peter hakkında konuşmaktı. “Ama evimin nerede olduğunu bilmeni de açıklamıyor bunlar.”

“Neden ki? Mae’nin seni sevdiği cümlesinden nerede yaşadığın meselesine niye geçtin şimdi?”

“Hayır, her zaman nerede olduğumu biliyor musun?” Ona baktım ve hayır anlamında başını salladı.

“Psşik değilim.”

“Peki, ama ilk gece beni eve bıraktığın zaman? Arabada uyuyordum. Nerede oturduğumu nasıl bildin?”

“Jane söyledi.” Karşısına bakıyordu ve bu soru yağmurumdan ne zaman yorulacağını gerçekten merak ediyordum.

Normal arkadaşların sürekli bu şekilde birbirlerini sorgulamalarının doğru olmadığını biliyordum, ama sıradan arkadaşlar da Jack gibi davranmazdı.

“Bunu sana neden söylesin ki?”

“Çünkü ona sordum,” dedi ve ardından yine bana aptalmışım gibi baktı.

“Eğer Jane’i arayıp sorarsam o da bana böyle söyler mi?” Onu zorluyordum, hatta arayacağımı ispatlamak için telefonumu bile çıkarmıştım. Aslında aramayacaktım elbette, çünkü Jane ile Jack hakkında konuşmaktan kesinlikle kaçınıyordum.

“Ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama gerçek bu.” Ben de böyle olduğunu hissediyordum. Jack bana her şeyi anlatmayabilirdi ama yalan söylemediği kesindi.

“Peki, akşam yemeği için bize geldiğin akşam hangi dairenin bizim olduğunu nereden bildin?” diye sordum.

“Son soruya verdiğim cevabımı dinledin mi?”

“Dairemi, numarasını ve her şeyi o söyledi, değil mi?” diye şüphyle sordum. Kendinden geçmiş en iyi arkadaşı hakkında tamamen yabancı bir adamla konuşmak, Jane için sıradan şeyler anlatmak gibiydi, üstelik o anda Jack’e de sıırıslıklam âşıktı.

“Kesinlikle,” dedi. “Kendinde değıldin ve seni taşımak zorunda kalabileceğimi düşündüm.”

“Beni evime kadar taşıyıp yatağa da yatırdın değil mi?” Bu kez kaşlarımı çatmış bakıyordum. Biraz yüksek sesle söyledğim için olay gözüme daha korkunç bir şeymiş gibi göründü, ki bu da yüksek sesle konuşmamın nedeniydi. Duyulduğu kadar kötü olsun istemiştım, ama olmadı. Acayip şekilde normaldi. “Benimle daha yeni tanışmıştın.”

“Eğer öyle yapmış olsaydım seni rahatsız eder miydi?” diye sordu dürüstçe.

“Bu, çok özel bir şey.” Sorusunu bilerek yanıtlamamıştım. “Hakkımda çok fazla şey bilen birisi için senin de çok sırrın var.”

“Sanırım öyle,” diyerek gülmeye başladı ve sonra bana dönüp sordu: “Peki, tekrar ne zaman geleceksin?”

“Bilmiyorum,” dedim tereddütlü bir sesle. İsteksizliğimi fark etmiş olacak ki hemen omuzuyla beni itirmeye başladı. “Bu akşam gelemem. Gördüğün gibi çamaşır yıkıyorum ve yarın da okulum var.”

“O zaman yarın gel, okuldan sonra.” Emir verir gibi söylememişti ama soru sorduğu da söylenemezdi. “Hem Ezra da evde olacak.”

Her şeye geriliyordum artık. Peter’a verdiğim tepkiden sonra diğer ağabeyine nasıl davranacağımı düşünmek beni dehşete düşürmüştü. Belki daha kötüsü olurdu, olmasa bile Mae’nin eşini arzulama riskine değmezdi. Çok utandırıcıydı, kendimi ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

“Seni sevecek, güven bana.” Sonra sesini yumuşatıp biraz daha yaklaştı, “Peter gibi olmayacak.”

“Nerden biliyorsun?” diye sordum ve Peter ile ne olduğunu veya bu kez farklı olacağını nasıl bildiğini sorduğuma emin değildim.

“Sadece biliyorum, işte.” Sonra şakağına hafifçe vurdu. “Bildiğimin sen de farkındasın. Ama her zaman neden tartışmak zorunda olduğunu anlamıyorum.”

“Sadece doğamda var, sanırım.”

“Bu ne?” Kucağımdaki *Cosmo* dergisini fark etmişti, engel olamadan hemen kaptı dergiyi. Çözdüğüm testin sayfasını da açık bırakmıştım. “Hangi erkek yatakta sizi mutlu ediyor? Ve dördüncü soru, gerçekten bunu yapıyor musunuz?” Hem dehşete düşmüş hem de hayran kalmışçasına baktı, hemen dergiyi elinden almaya çalıştım ama benden daha hızlı hareket ediyordu. “Nasıl bir kız olduğunu anlamıyorum Alice! Yani, bu olay seninle ilgili düşüncelerimi şu anda tamamen değiştirdi.”

“Sadece sıkılmıştım!” Sonunda elinden almayı başardım. Düştüğüm komik duruma kahkahalarla güldü, bense sadece başımı sağa sola salladım. “Ha ha. Çok komik.”

“Evet, çok komik,” dedi gülmesi azaldığında. Arkasına yaslanıp bir kolunu sandalyesinin arkasına attı, diğer kolu da benim sırtımdaydı. “Senin nasıl bir kız olduğunu biliyorum elbette.”

“Ya, öyle mi?” diye sordum, meraklanmıştım. “Nasıl bir kızmışım?”

“Ah, göreceksin,” diyerek gülümsedi sadece.

“Sırf beni sinirlendirmek için böyle şeyler söylüyorsun, değil mi?” Sert bir bakış attım, ama her zamanki gibi hiç üstünde durmayıp güldü ve bu da zaten şüphelerimi doğrulayan bir hareketti.

Çamaşırların yıkanması bitinceye kadar benimle birlikte bekledi. Zaman geçirmek için cinsellikle ilgili olanları reddetsem de birkaç tane *Cosmo* testi yaptık ve gazeteden de çapraz bulmaca çözdük, ayrıca bu konuda gerçekten harikaydı. Şimdiye kadar tanıdığım en zeki insandı ama bunu saklama konusunda da iyiydi.

Çamaşır işi bittiğinde üç kocaman çantayı cipine taşıdı. Hatta evime kadar çıkartmayı bile teklif etti, ama Milo’nun onu görmemesinin daha iyi olacağını düşündüm. Jack’in insanların üzerindeki etkisi, hiç görüşmedikleri zaman geçiyordu.

Apartmana girmeden önce yarın saat altıda beni alacağını söyledi, istesem de istemesem de akşam ailesiyle vakit geçirecektim.

Jane kıyafetler konusunda her zaman takıntılı olmuştur, ama birden ben de artık dolabımda yeteri kadar kıyafetim olmadığını fark ediverdim. Aslında, hepsi gerçekten çok kötü olduğu için yok saydığımı söyleyebilirim. Çamaşırları da yıkatmıştım bu yüzden ondan ödünç aldığım her şey temizdi düzgünce katlamış ya da asmıştım, fakat hiç biri de çok iyi sayılmazdı. Telefonum çalmadan önce belki elli kez üzerimi değiştirdim.

“Biliyorum, biliyorum,” diyerek nefes nefese açtım.

“Sadece vazgeçmediğine emin olmak istedim,” dedi Jack. Neyse ki, kızgın değil de daha çok eğleniyor gibi geliyordu sesi. “Dışarda bekliyorum.”

“Hemen iniyorum.” Telefonu kapatıp hemen kendimi kontrol etmek için aynaya koştum. Gardırop danışmanım Milo, üstüme olmayan fırlattığım eşyaların ortasında oturuyordu.

“Jack mi?” diye sordu Milo.

“Hı hı,” dedim, bir yandan da eteğimin kenarını düzeltmeye çalışırken.

Diz üzerinde koyu mavi bir tunik, altına da mat taytımı giymiştim. Çok mu sıradan oldu yoksa yeterli miydi karar veremedim ama iki şekilde de kendimi aptal hissetmiştim ve hemen değiştirmeye karar verdim.

“Bu çok kötü!”

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Milo. Eminim ki beni dinlemekten yorulmuştu, çünkü yaklaşık üç saattir kıyafet değiştirip duruyordum ama gerçekten de iyi bir izlenim uyandırmak istiyordum. “Jack, bekliyor. Başka şansın yok.”

“Doğru mu söylüyorsun?” diye sordum.

“Evet, seni sevecekler. Eğer sevmezlerse ben severim. Haydi, artık git!” Milo ayağa kalkıp beni odadan dışarı çıkarmaya başladı.

“Tamam, tamam,” dedim fakat Milo, kapıdan çıkıncaya kadar beni itelemeyi sürdürdü.

Fikrimi değiştirmeden hızla koşturarak Jack’in arabasına bindim. Yine kendi cipini almıştı ve daha yavaş gideceğimize memnundum.

“Çok güzel görünüyorsun,” diye sırtıttı Jack.

“Her neyse.” Kendimi aynada görebilmek için başımı biraz aşağı eğdim. Göz kalemini her zamankinden kalın sürmüştüm, bu şekilde daha olgun ve etkileyici görünüyordum; zaten benim istediğim de buydu.

“İyi, harika görünüyorsun.” Jack bir kahkaha attı ve ardından yola koyulduk.

“Biraz yavaş gidebilir misin?” Sinirim mideme vurmuş ve bulanmaya başlamıştı. Araba tutuyormuş gibi davrandığımı biliyordum çünkü öyle olduğu bile söylenebilirdi. On saniye gibi bir süre içinde orada, onların yanında olma düşüncesi berbattı.

“Gerçekten gergin misin?” Jack kaygılanmaya başlamıştı ve biraz yavaşladı.

“Hayır,” dedim ama yalandı.

Gözlerimi aynadan ayırıp koltuğa iyice yerleştim. Ezra ile tanışmak ve Peter’ı tekrar görmekten çok korkuyor, ama bir yandan da onu tekrar göreceğ olmanın heyecanını yaşıyor-

dum. Böyle zıt duyguları aynı anda yaşama becerisi gösteren bedenimden nefret ediyordum.

“Gerçekten de o kadar kötü değil. Ezra, seni sevecektir.”

“Herkesin beni seveceğine ikna etmeye çalışmaktan vazgeçer misin artık?” diye homurdandım. “Beni iyice paranoyak hale sokuyorsun.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Yüzünü çevirip baktı, yanında oturmaktan aslında ödüm kopuyordu, içini çekti. “Peter’ın herhangi bir şey söylemediğini biliyorsun.”

“Peter hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim dişlerimi sıkarak, ama aslında öyle değildi. Onunla ilgili konuşamazdım. Sadece Peter’ı düşünmek bile kalp atışımın kontrolden çıkmasına neden oluyordu. Cip sanki havasız gibiydi.

Konuşmayacağımı biliyordu bu yüzden hemen radyoyu açtı. Bugün Smashing Pumpkins vardı ve kurşunların kelebek kanatları olduğuyla ilgili bir şarkı söylüyorlardı.

Yavaşlamasına rağmen, benim için yine hızlıydı çünkü nereye gittiğimizi biliyordum. Garaja vardığımızda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki öleceğim sandım. Bu konuda Jack’e bir şeyler söylemeyi düşündüm, ama yüzündeki pis sırıtışa bakılacak olursa zaten farkındaydı.

“Sakinleş, Alice.” Beni rahatlatmak için elime dokundu ve şaşırtıcıdır ki işe yaradı.

“Bu da senin süper güçlerinden biri mi?” Kalbim patlayacak gibi atmaya bırakmıştı.

“Ne?” dedi alaycı tavrıyla ama ‘süper güç’ kelimesini kullandığımda dudaklarının kenarının hafifçe yukarıya doğru kıvrıldığını görmüştüm.

“Beni sakinleştirmek ya da canın ne isterse bana onu hissettirmek gibi.” Sorudan kaçacağını ya da beni umursamayacağını bekliyordum ama bunun yerine ciddiye alıp alınını buruşturdu.

“Ne hissedersen sen de onu mu hissediyorsun?” Başını biraz yana eğmiş bir halde merakla bana bakıyordu.

Bu her şeyi açıklamak için iyi bir fırsattı. Jack, çekici ve çabuk heyecanlanan biriydi, bu yüzden de hisleri her zaman duruma hâkim oluyordu. Aslında, onun hissettiklerini benim de yaşadığım anlamına gelmiyordu bu.

“Tam olarak öyle değil, eminim. Tıpkı biraz önce sakinleşmemi istediğinde ben de birden sakinleştim, bunun gibi. Ya da köpeğe sinirlendiğinde ben de senin gerildiğini hissettim bu yüzden de çılgına döndüm. Ama muhtemelen normal insanların hissettiklerinden farklı değildir.”

“Hımm,” dedi, pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu ama elini arkamdan çekip cipin kapısını açtı. “Artık sakinleşmiş olmalısın ve ben de buna çok sevindim, o yüzden etkisi geçmeden artık içeri girelim.”

“İyi fikir,” diyerek cipten indim.

“Etkisi geçmeden demekle neyi kastettin?” Hızla karşıma geçti ve oynadığımız soru cevap oyununun diğer tarafında olmak benim için çok aptalcaydı.

Kollarımı vücudumun iki tarafına sarıp omuzlarımı silk-tim. “Hayır, cidden. Nasıl olduğunu anlamıyorum.”

“Ben de bilmiyorum. Neden bahsettiğimi bildiğini düşünüyordum.” Kapının önüne gelmiştik ama o esnada durup boşluğa baktı.

“Tabii olmadıkça...”

“Ne olmadıkça?” diye sordum.

“Yok bir şey.” Her ne düşünmüşse kurtulmak için başını iki yana salladı.

“Jack!” diye karşı çıktım ve karşılığında gülümsedi.

“Sana sonra anlatacağım.” Önceden hiç böyle bir şey söylememişti, bu yüzden şaşırdım.

“Gerçekten mi?” diye sordum, umutlanmıştım.

“Hayır, haydi gel.” Daha fazla tartışmama fırsat kalmadan hemen kapıyı açıp eve girdi. “Selam, biz geldik!”

“Peter, Matilda’yı tut!” Mae, diğer odadan bağırıyordu ve Peter’in sadece bir oda ileride olduğunu anlayınca tüylerim diken diken oldu. Sonra da Mae kollarını açarak girişe geldi. “Alice!” Kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. “Gelmene çok sevindim.”

“Ben de,” dedim ve gerçekten de bunu kastetmemi kendim bile şaşırdım.

“Ben de buradayım, biliyorsun,” dedi Jack, Mae beni serbest bıraktığında. Şaka yapmıştı ama yine de Mae, dönüp ona da sarıldı.

“Senin burada olmandan hepimiz memnunuz, biliyorsunuz,” dedi Mae, Jack’e gülümseyerek.

“Burada olmamın seni memnun ettiğini biliyorum,” diye yanıtladı Jack ve aniden içimi bir korku sarıverdi. Belki Peter ve Ezra, Jack’i pek sevmiyorlardı ve böyle bir durumda benim hiç şansım olmazdı.

Matilda birden odaya daldı ama Jack, onu hemen durdurduğunda kocaman köpek mutlulukla kollarına atladı. Elli kilo ağırlığında kocaman bir köpekti ve Jack onu kolayca kollarında tutabiliyordu. Jack’e şaşırmayı asla bırakamayacaktım sanırım.

“Peter!” Mae, Peter’in gizlendiği diğer odaya doğru bağırıyordu.

“Benden uzak dursun,” dedi tüm bedenime işleyen ipeksi sesiyle. Jack’teki gücün yarısı bile onda varsa eminim sorun olmayacaktı. Bir şekilde bizi rahatsız etmesine müsaade ediyordu.

“Peter!” Bu kez bağırın başka bir sestti. Sesi, Jack’in ya da Peter’in sesinden daha kalındı ve yüzümü kızartacak şekilde yankılanmıştı. Sesinde onaylamayan bir ton vardı ve eğer bu olumsuzluğa maruz kalacağımı bilseydim muhtemelen düşer bayılırdım.

“Kusura bakma,” dedi Peter.

“Bu Ezra,” dedi Mae, eşinden bahsetmenin gururuyla gülümsüyordu.

Jack, sonunda yüzünü tamamen salyayla sıvayan Matilda’yı biraz sakinleştirmişti ve kocaman köpek hızla yanımızdan ayrıldı. Derken Mae koluma girdi ve Ezra ile beni tanıştıracığını biliyordum, bu yüzden yan odaya götürmesine sesimi çıkarmadım.

“Gerçekten de korkutucu biri değildir,” dedi Jack kolunun arkasıyla yüzündeki salyaları silerken.

Sonra oturma odasına geçtik, Ezra’yı görür görmez tüm korkularım uçuştu gitti. Ezra ile ilgili ilk olarak melek gibi göründüğünü düşündüm. Boyu Jack ve Peter’den uzundu ama normal boyda sayılırdı.

Tahmin ettiğim gibi o da çok yakışıklıydı; kolları katlanmış beyaz bir gömlek giymişti, yaka düğmeleri açıktı, ki göğsünün cezbedici olduğuna dair bir ipucu veriyordu bu da. Gözlerinin rengi kıvıltı kahveydi ve kesinlikle bakışlarında bir samimiyet vardı, içten biriydi belli ki. Cildi, Peter’inkiyle aynı bronzluktaydı ama saçları güneşte yanmış gibiydi.

Yirmili yaşların ortasında gibiydi ama aynı zamanda yaşlı gibi de duruyordu. Yaşından çok daha akıllı biri olduğunu söyleyebilirim.

“Ve sen Alice olmalısın.” Kalın sesi üzerime ılık bir serinlik yaymıştı.

Sesinde bir şeyler vardı, bunu Peter’ın adını söylediğinde duydum ama daha fazla konuşuncaya kadar tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Farklı bir aksanı vardı, İrlandalı ya da Avustralyalı gibiydi ama o kadar yumuşak olduğundan da emin değildim. Bana yaklaşarak elini uzattı ve işte o anda kafa-fama dank etti.

Ezra’nın aksanı vardı ama Peter ve Jack’de bu yoktu. Belki de diğerleri farklı bir bölgenin aksanını alamayacak kadar kü-

çükken Ezra başka bir yerde doğmuştu, ki böyle bir şey durumu açıklayabilirdi.

Ama gözlerinin rengi de diğerlerinininkinden oldukça farklıydı. Ezra'nın gözleri koyu kahverengi, Peter'inki insanı şok eden bir yeşil ve Jack'in gözleri de açık maviydi. Yani kardeş olmalarına imkân yoktu.

“Ve siz de Ezra olmalısınız.”

İki eliyle sıktı elimi ve öyle samimi şekilde gülümsedi ki neredeyse eriyecektim. Gözümün bir ucuyla Peter'ın köşede durup ilginç bir şekilde bize baktığını görebiliyordum, ama onu umursamamaya çalıştım.

“Hakkında çok şey duydum,” dedi Ezra, ardından elimi bırakıp bir adım geri çekildi ve böylece uygun mesafeye geçmiş oldu. Mae yanımda duruyordu ve yine saçlarımla oynamaya başladı. Sonradan bana hava attığını fark ettim.

“İyi şeyler duymuşsunuzdur, umarım,” dedim sessizce. Bu söylenecek inanılmaz derecede kötü bir sözdü, fakat daha iyisini düşünememiştim.

Ezra'nın duruşu Peter'a bakmamı engelliyordu sonra bir adım geri çekilince önüm açıldı ve gözlerini üzerime dikmiş olan Peter'a bakmadan duramadım. Bir omuzuyla duvara yaslanmıştı. Giydiği kot pantolon ve siyah tişörtle öylesine yakışıklı görünüyordu ki tekrar karşılaştırıldığında o kadar hayran bırakacak şekilde görünmeyen Ezra'ya bakmak için gözlerimi ondan çekmek zorunda kaldım.

“Çok tatlı değil mi?” diyerek kollarını bana doladı Mae. Tüm dikkatim dağılıverdi, ama bu da çok ilginçti. Mae, sanki kanser tedavisi gören ya da su üzerinde yürüyen biriymişim gibi davranıyordu ve benim tek yapabildiğimse gülümsemekti.

“Öyle,” dedi Ezra ve beni övdüğünü fark ettim, böylece hafifçe dikleştim. “Ama öyle olduğunu biliyordun.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ve sormak için can

atıyordum ama Jack ile arabaya binip eve dönünceye kadar beklemek zorundaydım.

“Altı üstü bir kız işte,” diye mırıldandı Peter, o esnada içim parçalandı.

Tüm bedenim çöktü fakat yüz ifademi aynı tutmak için uğraştım. Ezra, ağırlığının yönünü değiştiren Peter’a baktı.

“Peter.” Ezra bu kez de onaylamamıştı. Sanki onun bu tepkisinin nedenini anlamamış gibi görünüyordu.

“Şey, onu tanıtır durmanız gerekmiyor,” diye mırıldandı Peter. Bana değil, ama Ezra’ya gözünün ucuyla bakıyordu. “Burada olduğunu anlayabiliyorum.”

“Onu Ezra ile tanıştıırıyordum sadece,” dedi Mae ama sesinde koruyucu bir hava vardı.

“Peter için üzgünüm,” dedi Ezra bana dönüp gülümsüyordu. “Tamamen aklını kaybetmiş gibi görünüyor.”

Bu sözler üzerine Peter gözlerini devirdi ve benim hakkımda onu neyin bu kadar rahatsız ettiğini çok merak ediyordum. Yanımızdayken pek konuşmadım aslında sadece orada öylece durup aptalca bakındım. İnsanlara karşı nasıl bu kadar kırılcı olabiliyordu ki?

“Şu anda ne yapmamız eğlenceli olurdu, biliyor musunuz?” diye sordu Jack. Matilda’yı sevebilmek için yere eğilmiş halde yanımdaydı; Matilda sırtüstü yatmış bir halde oynuyor, Jack de karnını okşuyordu.

“Hiç kimse *Guitar Hero* oynamak istemiyor.” Mae, Jack’e bakarken oldukça bitkin görünüyordu.

“Ama Beatles çalabilirsin! Sen Beatles’ı seversin!”

“Yine mi aynı mesele?” diye sordu Ezra, birazcık hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Yeni sistem gibi bir şey aldı,” dedi Mae. “Tam olarak bilmiyorum. Bir iki gün oldu daha.”

“Pekâlâ, bırakalım da çocuklar oynasın; böylece sen de ben

gittiğimde neleri kaçırdığımı anlatırsın,” dedi Ezra.

Mae benden bir adım geri çekildi ve Ezra kolunu karısının incecik beline doladı. Birlikte gerçekten de mükemmel görünüyorlardı ve bir şeyler onları kıskanmama neden oldu. Ezra ile birlikte olmak istediğim için değil de (fakat yapabileceğim daha kötü şeyler vardı) birbirlerine ne kadar yakıştıkları için olabilir belki. Ben de böyle biriyle olmak isterdim.

“Daha önceden hiç *Guitar Hero* oynadın mı?” diye aniden sordu Jack. Sadece sorduğunu sanıyordum ama çoktan duvarda asılı büyük plazma televizyona yönelmiş ve oyun sistemini ayarlamaya başlamıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle,” dedi Mae koluma kibarca dokunarak. “Sıkıldığın zaman da Jack’e söylemeye çekinme. Bu oyunu saatlerce oynayabilir, bu yüzden muhtemelen onu durduracak kişi sen olacaksın.”

Odadan çıkarken Mae, başını Ezra’nın omuzuna yasladı ve onların gidişlerini izlerken üzülmeden edemedim. Peter’şa bunu çıkmak için bir işaret olarak görmemişti, hâlâ orada öylece dikilip her şeye ve herkese ters ters bakıyordu.

“Oynadın mı hiç?” Jack, omuzlarının üzerinden bana bakıyordu.

Matilda’nın peşinden dolaştığı Jack bir yandan oyunu aygıtı yerleştiriyor ve kablosuz gitar kumandasını bağlıyordu. Eğildiği sırada kocaman köpek burnunu Jack’in saçlarına soktu ama Jack sanki bunu pek fark etmemiş ya da aldırmamış gibiydi.

“Bir kez arkadaşımda oynamıştım,” dedim. Jane, adamın biriyle takılırken ben de adamın dokuz yaşındaki kardeşiyle salonda oturup *Guitar Hero* oynamıştım. Oyun gerçekten de çok eğlenceliydi.

“Bu oyun harika bir şey,” dedi Jack.

“Neden bu zavallı kızla dalga geçiyorsun bir türlü anlamıyorum,” dedi Peter. Bu kez kızgın ya da sinirli görünmüyör-

du ve neredeyse beni savunacaktı. “Oyunu hiç bilmediği için onu mahvedeceksin.”

“Gelmiş geçmiş en iyi *Guitar Hero* oyuncusuyum,” dedi Jack ve belli ki bu iltifat çok hoşuna gitmişti ve neden dediği gibi olmasındı ki? Sürekli önemsiz gibi gösterdiği oysa çok şaşırtıcı olan yetenekleri vardı, ama gerçekten de video oyununda oldukça iyiydi. Öncelikleri vardı.

“Elbette ki öylesin.” Plastik gitarı alıp askısından omuzuma astım.

“Hangi şarkıyı söylemek istiyorsun?” Şarkı listesini öyle hızlı geçiyordu ki zorla okuyabildim ve içinden de sevdiğim bir iki şarkı yakaladım.

“Şey, Interpol’a ne dersin?”

“İyi seçim,” dedi.

Peter’in bana baktığının farkındaydım ve bu da kendimi kontrol etmeme neden oluyordu. Bakışları, önceki kadar nefret dolu değildi fakat üzerimdeki etkisi hâlâ değişmemişti. Ezra, nasıl olduysa onu sakinleştirmeyi başarmıştı, bu yüzden de ona gerçekten minnettardım. Peter’in benden nefret etmesine dayanamıyordum.

Birkaç deneme yaptıktan sonra oyuna başladık. Bütün olay ekranda düğmeler yanmaya başladığı anda aynı düğmelere gitarda da basmaktı ama görüldüğünden daha zordu.

Jack beni kolay bölümden başlattı ve kendi de uzman bölümündeydi. Peter haklıydı. İkimiz arasında yarış olmazdı. Şarkıyı bitiremedim bile.

“Bu çok acımasızcaydı,” dedi Peter, biz oyunu bitirdiğimizde.

Duvara yaslanmayı bırakıp bana doğru geliyordu, kalbim öyle yüksek sesle çarpıyordu ki kendimi bile duyamıyordum. Gözlerimin içine bakmamaya dikkat ediyordu, ki bunu bilinçli bir şekilde yaptığını söyleyebilirim. Sonra ellerini bana doğru uzattı, ilk başta ne demek istediğini anlayamadım.

“Gitarı bana ver. Jack, kışına iyi bir tekmeyi hak etti artık.”

“Benim yaptığımdan daha fazlasına ihtiyacın var,” diye dalda geçti Jack.

Gitarın askısını başımdan geçirmeye çalıştım ama saçlarıma takıldı. Peter yardım etmeyi denedi ve o an eli elime değdi.

Cildi herkesinkinden farklıydı. Bebek cildi gibi yumuşak ama aşırı derecede sıcaktı. Çocukken yanlışlıkla elektrik çiti-ne dokunduğum ânı hatırlattı ama elbette bu daha güzeldi. Aslında bana bir şok göndermişti, bir saniyeliğine de olsa göz göze geldiğimizde gözlerinin içinin parladığını gördüm, aynı şok etkisini onun da hissettiğini biliyordum.

Sonra askıyı saçıma dolanan yerden hızla çözdü ve tek bir kelime etmeden ya da bir kez bile bakmadan gitarı aldı.

“Hangi şarkı?” diye sordu Jack, sesi ilginç bir tonda çıkmıştı.

“Sen seç,” dedi Peter. Harika görünüyordu ama gözünün ucuyla bana baktığında o an biraz irkildiğini söyleyebilirim.

Kendimi keyifsiz ve güçsüz hissettiğim için biraz geri çekilip arkamdaki geniş koltuğa oturdum. Matilda da bir arkadaş-ı ihtiyacım olduğuna karar vermiş olacak ki gelip, kocaman başını kucağıma yerleştirerek yanıma, yere oturdu.

Onun kulaklarını okşarken, bir yandan da Jack ile Peter’in oyunlarını izlemeye başladım. İkisi de öyle hızlı oynuyorlardı ki hiç de insan gibi görünmüyorlardı.

Tüm bedenim hâlâ Peter’in dokunuşundan geçen elektriği hissediyordu ve bunu Jack’e sorsam mı sormasam mı diye karar vermeye çalıştım. Kardeşi hakkında onunla konuşmak bana biraz tuhaf geliyordu, ama Jack ile henüz çıkıyor da sayılmazdık.

Peter ilk etapta Jack’i yendi bu yüzden de Jack hemen rövanş istedi. Bir süre daha oynadılar ve bu esnada Jack orada

olup olmadığımı kontrol etmek için arada bir gözünün ucuy-
la bakmayı ihmal etmiyordu.

Peter de bakıyor ama hemen gözünü çekiyordu. Bana her baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu ve her de-
fasında da kalp atışımın hızlandığına yemin ederim.

“Alice’e oyun oynatmıyor musunuz?” Mae elleri kalçasın-
da kapıya gelmişti, sanki dehşete düşmüş gibi görünüyordu.
Ezra da hemen arkasındaydı ve sanki çocuklardan başka bir
şey beklemiyormuş gibi sessizce kıkırdıyordu.

“Şey, o oynadı,” dedi Jack, kendini savunurcasına. “Ama
çok iyi değildi, biliyorsun.”

“Jack’e haddini bildirmek zorundaydım,” dedi Peter.

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi Mae ve Matilda’yı yerinden
kaldırıp yanına oturdu. “Muhtemelen sıkılmıştır.”

“Yo, ben iyiyim,” diyerek gülümsedim. Doğruyu söylemek
gerekirse sıkılacak vaktim olmamıştı. Peter’ı bir şeyler yapar-
ken izlemek, insanı sersemletiyordu.

“Yine de kapatın artık,” diyerek oyunu işaret etti Mae.

Jack söylendi ama yine de denileni yaptı. Peter gitarını çı-
kartıp eğlence merkezinin önüne koydu ve ardından benim
bulunduğum yere göre odanın tam karşısı sayılabilecek bir
noktadaki sandalyeye gidip oturdu.

“Çok eğlenceli bir oyun,” diye kimse istemese de genel bir
açıklama yapan Jack, gelip tam önümde yere oturdu. Matilda
ağzında tuttuğu bir oyuncağın kalın ipini alıp ona götürdü.
Jack ipi hızla çekmeye başlayınca Matilda da mutlulukla hır-
layıp kuyruğunu salladı.

“Alice, liseye mi gidiyorsun?” diye sordu Ezra. Hâlâ kapıda
duruyor olmalıydı, ama nasıl olduysa ben fark etmeden gelip
en yakınımıdaki sandalyeye oturmıştı.

Mae parmaklarını uzun saçlarımın arasından geçirdi ve o
an için bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm. Eğer başka

birisi yapsaydı hemen onu iter ve delirdiğini düşünürdüm. Fakat onun yapması bana çok doğal ve rahatlatıcı gelmişti.

“Ah, evet. On birinci sınıfa gidiyorum,” dedim.

Ezra, bana sanki çok etkileyici biriymişim gibi baktı ama onun gibi birinin ilgisini çekecek bir şeylerim olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Bu, Peter’ın sürekli gösterilmem konusunda söylediği şeyi hatırlattı ve bu şekilde değildi, hiç mantıklı gelmiyordu.

“Okulda başarılı mısın?” diye sordu tekrar Ezra.

“Aslında pek değilim,” dedim. Ona yalan söyleyebileceğimi biliyordum ve bir yanımda umutsuzca onu etkilemek istiyordu, fakat aynı zamanda onlara yalan söyleyemeyeceğimi de hissediyordum. Bu doğru olmazdı.

“Eğitime devam etmeyi düşünüyor musun?” Ezra sandalyesine yaslanmıştı ama davranışlarında onaylanmayacak bir şey yoktu, her şeyi mükemmeldi. Sadece her şeyi anlamaya ve beni daha yakından tanımaya çalışıyordu. Ne söylemek zorunda olursam olayım onu üzmezdi, çünkü benim bir parçamı ve hangi nedenle olursa olsun beni onaylardı.

“Belki,” dedim aptalca ama sonra konuşmaya devam ettim. “Doktor olmayı düşünüyordum.”

Peter kıkırdayıp ardından da başını salladı. “Elbette, öyle.”

“Aslında psikiyatr düşünüyorum.” Peter kıkırdadığında yüzüm kızarmıştı. Hemen kendimce açıkladım, böylece onlar da tam bir aptal olduğumu düşünmezlerdi.

“Anlıyorum,” dedi Ezra başını sallayarak, bir yandan da dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. “Evet, hisleri oldukça kuvvetli birisin.”

“Sadece yüzüne bakıp bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” diye kuşkuyla sordu Peter, dönüp ona sertçe bakan Ezra’ya.

“O sadece on yedi yaşında,” diye açıkladı Ezra. “Bu yaştaki birine göre epey iç görüsünün olduğunu düşünmüyor musun?”

Seni ya da Jack'i hâlâ öldürmediğine göre inanılmaz derecede sabırlı biri olmalı. Bu da sabrın ve bilgeliğin mayasıdır.”

İltifatı karşısında kıpkırmızı olmuştum, gözlerimi hemen yere indirdim. Kimse daha önce benden böyle bahsetmemişti.

“Hayır,” dedi Peter, bu kez sesi daha sert çıkıyordu; Ezra'ya baktı ve ardından yüzünü geri çevirdi. Sonra başını salladı. “O daha çok genç! Ve çok...” Sustu, belli ki cümlesini bitirmemeye karar vermişti, sonra birden ayağa kalkıp gitti.

“Peter!” diye homurdandı Jack ve o da hemen kalkıp peşinden gitti.

“Jack, onu yalnız bırak,” diye arkasından seslendi Ezra, ama Jack hayır anlamında başını iki yana sallayıp devam etti.

“Bu yaptığı yanına kâr kalamaz,” dedi ve Peter'ın ardından kayboldu.

“Sadece onu görmezden gel, tek yapman gereken bu,” diye kulağıma fısıldadı Mae. Tekrar saçlarımla oynamaya başladı, kendi annemin bile yapmadığı bir şeydi bu, beni rahatlatmaya çabalıyordu. “Peter'ın her zamanki hali.”

“Anlamıyorum.” Kafam allak bullak olmuştu, akıtmamak için tuttuğum yaşlar gözümü acıtıyordu ve keşke gitseler dedim içimden. Yaşları silmeyi düşündüm ama Ezra bana bakıyordu ve bu hareket, ağladığımı ortaya çıkarırdı.

“Ne oldu canım?” diye sordu Mae, saçlarımı yüzümden çekmişti.

“Neden benden nefret ediyor?” diye mırıldandım.

“Senden nefret etmiyor,” dedi Ezra. “Sadece öyleymiş gibi davranmaya çalışıyor.”

Bunun beni rahatlatması gerektiğinin farkındaydım ama bir şeylerin nasıl daha iyi olacağını gerçekten bilmiyorum. Benden nefret etmeyi istemesi, çok daha kötüydü. Bu, yapmaya çalıştığı bir seçimdi.

“Lavaboyu kullanmam gerekiyor,” dedim. Gözyaşlarımla

artık daha fazla mücadele edemeyecektim ve madem ağlayacaktım bunu lavaboda yapmayı tercih ederdim. Ayağa kalktım ve Mae hiç istemeden ellerini çekti.

“Nerede olduğunu hatırlıyor musun?” Yerini göstermek için ayağa kalkıyordu ama bildiğimi göstermek için hemen başımı salladım.

“Hemen dönerim,” deyip ağlamaya koştuğumu belli etmeden yapabildiğim kadar hızla odadan çıktım.

Lavaboya giderken merdivenlerden geçmem gerekiyordu ama zaten tüm yapabileceğim de buydu. O esnada Peter’in yumuşak sesine durdum. Basamakların altına gizlendiğimde Peter’in odasında gelen seslerini duyabiliyordum. Jack ile konuşuyordu fakat oturma odasındaki gibi sesi kızgın falan değildi. Aslında daha çok üzgün gibi tınlıyordu.

“Ben, ona karşı kötü olmaya çalışmıyorum ki,” diyordu Peter, özür dileyici bir tonla.

“Ama öyle yapıyorsun! Buraya geleceği için ne kadar korktuğunu görmeliydin, bu da senin yüzünden!” Jack, öfkeliydi.

Böyle utandırıcı bir sırrımı paylaştığını duyunca irkildim ama yine de tartışmalarını dinlemek için hiçbir yere kımlıdamadım.

“O zaman belki de geri gelmemeliydi.” Aslında Peter çok mantıklı bir şey söylüyordu, etrafta olmamı istemediğinden değil de benim için en iyisinin ne olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Sen tam bir ahmaksın!” dedi Jack. “Ondan hoşlanıyorum, Ezra da hoşlanıyor, Mae de. O, artık buraya gelip gidecek. Neden her şeyle böyle mücadele ettiğini anlamıyorum.”

“Hiç biriniz anlamıyorsunuz, tamam mı?” Peter’in konuşma tarzı gittikçe sertleşiyordu. “Ezra, Mae ile birlikte ve sen de çok gençsin. Ve bu kızın varlığı, Mae için bayram gibi bir şey! Her zaman bir kız çocuğu istiyordu.”

“Bak, sorun bu değil!” Jack’in artık canı sıkılıyordu. “O

artık yanımızda olacak ve sen de bununla başa çıkmak için bir çare bulmalısın. Ama onu incitmeden.”

“Onu incitmek istemediğimi biliyorsun.” Peter, o kadar sessizce konuşmaya başlamıştı ki duymakta zorlanıyordum ama sesi ve konuşması çok samimi geliyordu. Gerçekten de beni üzme ya da benden nefret etmek istememişti. Yoksa istemiş miydi?

“Evet, biliyorum!” dedi Jack. “Kes şunu artık!”

“Tamam!” Peter, yumuşamaya başlamıştı.

Sesler biraz daha yakından geliyordu ve ayak seslerini duya-biliyordum. Onları böyle gizlice dinlerken yakalanmak istemiyordum ve bu yüzden de hemen lavaboya koştum. En azından artık ağlayacak gibi değildim, fakat kafam daha da karışmıştı.

Banyodan çıktığımda Peter ve Jack oturma odasına dönmüşlerdi. Peter daha sıcak davranmaya çalışıyordu ama bir o kadar da uzaktı. Jack köpekle oynuyor ve bir yandan da herkesi başka bir oyun oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. Ezra, bana annemin ne iş yaptığından tut da en sevdiğim televizyon programına kadar bir sürü soru sordu ve Mae de sanki hayatının geri kalanı boyunca saçlarımla oynamaya niyetli gibiydi.

Jack gitmemiz gerektiğini söylediğinde saat on biri geçiyordu. Kaygıyla bile olsa, gece şaşırtıcı derecede hızla akıp gitmişti.

Garaj kapısına dek bizimle geldiler, Matilda bile geldi ve kendimi iyi hissetmeye başladım. Beni sürekli ilgi odağı haline getirmişlerdi, olmayı istediğimden bile daha iyi ve şaşırtıcıydılar.

Mae bana sıkı sıkıya sarıldı ve gidiyorum diye neredeyse ağlayacaktı.

“Yine geleceksin, değil mi?” Elleri kolumdaydı, sıkıca tutuyordu. Ezra da Mae’yi kibarca çekmek için kolunu beline dolamıştı.

“Seninle gerçekten iyi vakit geçirdik,” dedi Ezra, eşinden daha az heyecanlı şekilde davet etmeyi başarmıştı.

“Yine gelecek,” dedi Jack benim yerime ve kocaman gülümsedi.

Kenarda öylece duran Peter, bir adım yaklaştı ve göz göze geldik. Bir an beni öpeceğini düşündüm ama benden biraz uzakta durdu.

Sonra da yumuşak ama öyle güçlü bir tarzda konuştu ki kesinlikle emir veriyormuş gibiydi. “Tekrar gel,” dedi.

“Tamam,” diyerek başımı salladım. Bu şekilde insanca bir ilişki kuruyor olmalı çünkü konuştuktan sonra arkasını döndü ve odadan çıktı. Tekrar soğukkanlılığımı kazandım ve Ezra ile Mae’ye gülümsedim. “Yine geleceğim, söz veriyorum.”

“O halde yakında görüşürüz.” Ezra gülümsüyordu. Mae ise keyfinden havaya uçacak gibi görünüyordu ve Ezra da bunun olmaması için ona sıkı sıkı sarıldı.

“Ezra’nın senden hoşlanacağını söylemiştim,” dedi Jack garaja girdiğimizde. Cipine doğru ilerledik; ona soracak çok şeyim vardı ve bu yüzden arabaya bininceye kadar ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. Düşüncelerimin bölünmesini istemiyordum. “Aynı fikirde değil misin?”

“Evet, aynı fikirdeyim,” dedim ve arabaya binip gelmesini bekledim. Ona doğru döndüğümde daha tam binmemişti bile. “Peki, ailen benden ne halt istiyor?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu dikkatle. Kendini kazara ele vermek istemiyordu.

“Hepiniz sanki parlak bir mücevhermişim gibi bana yağ çekip duruyorsunuz?” Bu aslında tam olarak söylemek istediğim şey değildi çünkü benden gerçekten de hoşlandıklarını hissediyordum.

“Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.” Arabayı çalıştırdı ve garajdan geri geri çıkmaya başladı.

“Jack! Benimle tam anlamıyla ne yaptığınızı bilmeye hakkım var!” Sesim istediğimden tiz çıkmıştı çıkmasına ama bir

yanım gerçekten de korkuyordu. Hepsi de güçlü ve güzellerdi, ayrıca beni istiyorlardı. Bu pohpohlayıcı, ama bir o kadar da korkutucuydu.

“Hayır, biliyorum. Sorularına cevap vereceğim elbette ama düşünmem için bana bir dakika ver.” Radyoda hâlâ Smashing Pumpkins çalıyordu ve anayola çıktığımızda sesini kısıtı.

“Siz gerçekten kardeş değilsiniz, değil mi? Yani, aranızda bir kan bağı yok.” Aslında bu bir sözden çok daha fazlasıydı ama Jack kahkahayla gülüp hayır anlamında başını salladı. “Ne yani bana aynı aileden olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, kardeş değiliz,” dedi Jack, fakat hâlâ soruma sessiz sessiz gülüyordu.

“Cemiyet falan mısınız?” diye sordum.

“Az çok ama bundan daha fazlası.” Her zamanki gibi anlaşılması güç bir haldeydi, ben de sadece içimi çektim.

“Jack, ne oluyor böyle?” diye sordum çok ciddi bir ses tonuyla. “Tüm bunlar da neyin nesi? Neden hepiniz farklısınız? Ayrıca neden benim özel biri olduğumu düşünüyorsunuz?”

“Bana güveniyor musun?” Usulca baktı.

“Evet, güvendiğimi biliyorsun.” Kalp atışım hızlanmıştı. Sonunda bir şeyler anlatacaktı.

“Tamam. O zaman, çok yakında her şeyi anlatacağım. Sadece birazcık daha beklemen gerekiyor.”

“Neden? Birazcık daha bekleyince ne olacak?” Her şeyi bilmek istiyordum. “Ailenle tanıştım. Her zaman seninle dolaşıyorum ve tam olarak bir insan gibi olmadığının farkındayım. Geriye ne kalıyor ki?”

“Karışık bir durum.” İçini çekti. “Ve ben ... seni korkutmak istemiyorum.”

“Senin yaptığı gördüğüm onca şeyden sonra beni korkutman mümkün mü?”

“Hâlâ bilmediğin yönlerim var.” Sesi aynı tondaydı ama kaygı verici bir uyarı vardı. Nasıl cevap vereceğimi görmek için yan yan baktı. Bu yüzden olabildiğince cesur görünmeye çalıştım. “Bana ve aileme güvenmenden çok daha fazlası var. Bu, senin aslında kim olduğunla alakalı.”

“Bu, ne demek oluyor?” Şimdiye kadar korkuyordum, kafam allak bullak olmuştu ama bir kereliğine de olsa bunun doğru olmasını istedim.

“Şeytanla dans ettiğin zaman değişen Şeytan olmaz; Şeytan seni değiştirir,” dedi demesine ama bu hiç de onun tarzı bir söz değildi. Birinden alıntı yapıyordu belli ki bu yüzden rastgele tahminde bulundum.

“Ne bu? Kafamı karıştırmak için Dylan Thomas falan mı kullanıyorsunuz artık?”

“Hayır, Joaquin Phoenix’in sözü, ayrıca seni şaşırtmak falan da istediğim yok. Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum.” Bedenimde bir ürperti hissettim ve gerçekten de ne sakladığımı merak etmeye başladım.

“Soruma hâlâ cevap vermedin,” dedim, sonunda kendimde konuşacak iradeyi bulduğumda. Bu arada çoktan bizim apartmanın önüne gelmiştik ve her halükârda cevap vermeyeceğini de biliyordum.

“Seninle ilgili bir şey istemiyoruz, sadece bizden biri olmanı istiyoruz.”

“Bu da ne demek şimdi?” Elimden gelenin en iyisini yapsam da korkmuş göründüğümü biliyordum fakat Jack sadece gülümsüyordu.

“Sorunu cevapladım.” Başıyla apartmanı işaret etti. “Şimdi biraz uyusan iyi olur. Kalanını yarın anlatacağım.”

“Doğru ya sanki bunun ardından uyuyabilecekmişim gibi,” diye kapıyı açarken mırıldandım. “Böyle şeyleri ne zaman öğrendin? Dün gece Vincent Price falan mı izledin?”

Kahkahayla güldü ve cipten indim. Arabanın uzaklaşmasının ardından soğuk havanın vücuduma işlemesine müsaade ederek bir dakika kadar öylece bekledim. Tüm hayatım değişiyordu, hissedebiliyordum. Her şeyim farklı olacaktı ve ne olacağım konusunda hiç fikrim yoktu.

*

Bugün isteyerek olmasa da hayatımda ilk defa Milo’dan önce uyandım. Peter’ın zümrüt yeşili gözleri ve gıcırdayan dişleriyle ilgili rüya görüyordum. Ama soğuk ter içinde uyandığımda hepsini bir araya getiremedim.

Kalbim çok kötü atıyor, başımsa fırıl fırıl dönüyordu. Üstelik dün gece uykuya dalmam çok uzun sürmüştü ve yakında gelecek bir felaket hissinden bir türlü sıyrılamıyordum.

Onlardan biri olmamı mı istiyorlardı? Bu ne tür bir korku

filmiydi böyle? Ailelerinden biriyle evlenmemi falan mı istiyorlardı? (Eğer öyleyse Peter ya da Jack'leydi sanırım.)

Yoksa daha kötü şeyler mi vardı? Tarikat üyesi miydi hepsi? Benden bir tür kurban bakire olmamı mı isteyeceklerdi?

Duş alırken korkumdan da arınmaya çalıştım. Tüm bu olağan dışı, hatta bazı ürkütücü olaylara rağmen Jack'in beni inciteceğini hayal bile edemiyordum. Mae ve Ezra da bana karşı açıklanamayan ilgilerinde samimi görünüyordlardı, hatta Peter bile beni üzmeyi istemiyordu.

Bu olanlar bir zamanlar okuduğum bir hikâyeyi anımsattı. Genç ve hiç de çekici olmayan bir kız, dağa tırmanmış ve hayatında gördüğü en güzel insanların yaşadığı bir kasabaya kazara düşmüş.

Kasabadaki herkes tam anlamıyla kusursuz ve şaşırtıcıymış ama herkes onları böyle gördüğü için artık sıkılmışlar. Mükemmel olmak onlar için sıradan bir şeymiş ama eski hayatında kızı çirkin kılan her şey, burada güzel ve saygı değer olarak ön plana çıkmış. Herkes bu kıza âşık olmuş, onunla seks yapmış, sonunda kız yorgunluktan ve üzüntüden ölmüş.

Bu, herkesin onu nasıl kullandığı ve görünüşünün, olmak istediğinden kötü olmadığı konusunda ahlaki bir hikâyeydi.

Hikâye, şimdi benim direnmem gereken bir şey değildi. Jack ve ailesi kusursuzdu, bense sıradan ve sıkıcıydım. Belki de kendi kendilerine kalmak için çok zaman harcamışlardı ve benim sadeliğim onlar için yeni bir şeydi. Onların benimle görüşmek istemeleri için yapabildiğim tek açıklamaydı bu.

Peki, o zaman, tam olarak onlardan biri nasıl olacaktım? Jack, 'onlardan biri' diyerek ne kastetmişti acaba? Onlardan biri olmak, ne demekti?

Duştan çıktığımda sıcak suyun hepsini kullanmıştım. Milo'dan özür diledim fakat soğuk suyla yıkanmayı pek de önemsemedi.

Okula girmek bu kez hiç de öyle büyük bir iş gibi gelmedi, çünkü bugün cumaydı. Yani bu gece istediğim kadar dışarıda kalabilir ve gerekirse gecenin her saniyesini Jack'i sorgulayarak geçirebilirdim. Bana her şeyi anlatıncaya kadar bastırmaktan vazgeçmeyecektim.

Gün çabucak geçti, ki bu da derslerin ilk üç saati uyuduğum içindi mutlaka. Öğle yemeğinden sonra Jack'e mesaj atıp ne zaman buluşacağımızı sordum.

Genelde saniyeler içinde cevap yazmasına karşın bu kez öyle yapmadı fakat gece geç saate kadar uyanık kalıyordu bu yüzden olduğunu düşündüm. Yine de her on dakikada bir telefonumu kontrol etmeden duramadım ve cevap vermediğini gördüğümde de hayal kırıklığına uğradım.

Eve döndüğümde televizyonu açtım; *Speed Racers* adında eski bir çizgi film vardı var olmasına ama dikkatimi verdiğimi de söyleyemem. Telefonum kucağımda ve son ses açtı, üstelik huzursuzca ayağımı sallayıp duruyordum. Tırnaklarımı yememek için kollarımı göğsüme sıkıca dolamıştım ve yemek için gerçekten de zorlu bir mücadele veriyordum.

"Bu akşam Jack ile buluşacak mısınız?" Milo kanepeye oturmuş dalgın bir şekilde çizgi filmi izliyordu. Bana baktı ve aklım karman çorman olmasına rağmen yüzündeki üzgün ifadeyi fark ettim.

"Muhtemelen," dedim. Telefonuma baktım, ama hâlâ bir cevap yoktu. İçimi çekip mırıldandım: "Belki de buluşmayız."

"Kalsaydın güzel bir akşam yemeği hazırlardım," dedi Milo birden umutlanarak.

Ses tonu değişip kalınlaşmış bile olsa, onu küçük bir çocuk gibi gösteren bebeksi bir şişmanlık vardı hâlâ yüzünde. Olgunlaşıp bundan vazgeçmesini bekleyemiyordum. Aslında o zaman kalbini kırdığımda bu kadar çok incitmezdi.

Son zamanlarda onu gerçekten ihmal etmişim ve kar-

deşimi her gece tek başına bu evde bırakmak çok kötü bir duyuydu.

“Güzel bir fikir ama bu akşam değil.” Teklifini yapabildiğim kadar kibarca geri çevirmeye çalışıyordum. Fakat yine de suratı asıldı ve bakışlarını kaçırdı. “Belki bu hafta sonu başka bir güne ayarlarınız yemeği, ne dersin?”

“Tüm gece Jack ile olacaksın.” Bunu bir sorun haline getirmeye çalışıyordu ama hiç de öyle sayılmazdı. “Hafta sonundayız ve sen de on yedi yaşındasın. Gerçekten de farklı şeyler beklememeliyim. Yakın bir zamanda kendi başına kalacak ve kendi hayatını kuracaksın. Buna alışsam iyi olur.”

“Hadi ama Milo. Her zaman hayatımın bir parçası olacağını biliyorsun.” Jack ile tanışmadan önce böyle bir şeyi yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirdim. Milo benim kardeşim ve hayatımın önemli bir parçasıydı ayrıca bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

En azından, Jack hayatımın değişeceğinin sözünü verinceye ya da uyarısında bulununcaya kadar bu şekilde düşünüyordum. Milo’nun artık peşinden gelemeyeceği bir yerlere sürükleniyor olabilirdim. Onu arkamda bırakmak beni için için öldürse bile Jack ve Peter’in olmadığı bir hayatı sürdürmek de aynı etkiyi gösterirdi.

“Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı Milo ama pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Belki de bir ayağımı çoktan dışarıya atmış olduğum duygusu yüzümden okunuyordu.

Bu konuda onunla tartışmayı istedim, ama sonucu ne olacaktı ki? Bir şeyler değişiyordu ve bunu ikimiz de hissediyorduk. Milo’ya yalan söylemek istemiyordum, bu yüzden de tek kelime bile etmeyip televizyonu izlemeye devam ettik. Kalkıp başka odaya ya da en azından yokluğumun yasını tutacağı bir yerlere gitmesini bekliyordum, fakat olduğu yerde kaldı.

Telefonum sonunda Jack'in melodisini çaldığında kalbim hızla atmaya başladı, hemen telefona uzandım ama Milo gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

Ne zaman dışarıya çıkacaksın? diye yazmıştı Jack.

Hemen.

Ne düşünüyorum biliyor musun? Neden Milo'yu da getirmiyor-sun? diye yazdı ve bunu okuduğum anda karışık bir duygu fırtınasına kapıldım.

Milo'yu yanımda götürmek kesinlikle suçluluk duygumu bastıracaktı fakat cevaplarımı almak için Jack ile daha az zaman geçirecektim. Artı, Milo'dan da bir şeyler isteyebileceklerini bir kenara bıraksak bile benden ne istediklerini hâlâ anlamış değildim. Ama bir yandan da Milo onları sevebilirdi, özellikle de Mae'yi.

Sonunda karar vermenin tek bir yolu olduğunu düşündüm.

"Milo, bu akşam Jack'lere benimle birlikte gelmek ister misin?" diye sorarken çok isteksiz görünmemeye çalıştım, hatta güzel bir teklifte bulunuyormuş gibi ona gülümseyerek baktım.

"Nasıl yani?" Gözlerinin içi gülüyordu ve sesi de değişmişti. Kabul etmeden önce durumun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sadece Jack'in evine gideceğiz. *Guitar Hero* ve başka bir sürü oyunları da var." Bu aslında Jack için bir artı olabilirdi. Sinirlenmeden onunla oyun oynayacak biri olacaktı artık.

"Gerçekten gelmemi istiyor musun?" Milo, tereddütte kalmıştı. Ben de onu rahatlatmak şeklinde gülümsedim.

"Evet, elbette istiyorum." Onun da yanımda olmasını istiyordum istemesine ama yine de bunun iyi bir fikir olduğuna çok emin değildim.

Düşündüğüm en iyi çözüm yolu buydu, zaten Jack'leyken başıma kötü hiçbir şey de gelmemişti. Aslında iki kez hayatı-

mı kurtarmıştı. Endişelenecek bir şey yoktu ortada. O halde neden hâlâ kaygılanıyordum?

“Tamam o zaman. Bu harika olur.” Milo hemen atlayıp üzerini değiştirmek için odasına koştu. Jack’ten etkilendiği için başa çıkması gereken bir sorunu vardı; ama Peter ve Mae ile tanıştığında bunları hemen unutacağına da eminim.

Milo geliyor. Bizi ne zaman alırsın? diye hemen yazdım.

Beş dakika içinde. Yoldayım, geliyorum.

“Acele etsen iyi olur!” diye bağırdım Milo’ya ve makyajımı tazelemek için banyoya geçtim. Üzerimdeki kıyafetimle gitmem gerekiyordu ama en azından akmış göz kalemiyle oraya gidemezdim. “Beş dakika içinde burada olacaktı!”

“Hazırım!” diye seslendi bir saniye sonra. Banyonun kapısından başımı uzattım ve öncekiyle tam olarak aynı bir kıyafet giydiğini gördüm. Yeşil bir kazak, uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon giymişti.

“Gelmek istediğine emin misin?” diye sordum hazırlanır hazırlanmaz.

Bu sırada evden çıkıyorduk ve Milo, kapıyı kilitlediğinden emin olmak için iki kez kontrol etti, sonra da anahtarları cebine koydu, ki bu benim hiçbir zaman yapmadığım bir şeydi.

“Evet, neden emin olmayayım?” Bana sinirli bir bakış attı. “Sen istemiyor musun?”

“Hayır, böyle bir şey kastetmedim!” dedim çabucak ve gü-lümsedim. “Elbette istiyorum.” Asansörün düğmesine basıp döndüm. “Sadece gitmeden önce bilmen gereken bir iki şey var.”

“Her şey yolunda mı?” Bir kaşını kaldırıp gözlerini dikti, en iyisi hazırlıklı olmalıydı. Asansörün kapısı açıldı ve içeri girdik. Asansörün boş olması gerçekten şanslı bir andı, çünkü anlatacaklarımı yapancılara yanında söyleyemezdim.

“İlk olarak, kardeşleri gerçekten çok sıcakkanlı. Yani, tıpkı film yıldızı gibiler ama sadece biraz daha samimiler. Jack’in şaşırtıcı biri olarak görüldüğünü biliyorum, fakat kardeşleri ona havada bırakır.” Tepkisini tartmak için baktım, fakat şüpheli görünüyordu.

“İkincisi, ailesi aşırı derecede zengin. Sadece tek bir arabaları bile annemin bir yılda kazandığının iki katı ve bu şekilde beş tane var. Ayrıca evleri harika. Gerçekten göz korkutucu şekilde hem de.”

“Nasıl zengin?” Milo artık gergin görünmeye başlamıştı ki böylece amacımı da ulaşmıştım. “Bill Gates kadar mı?”

“Bilmiyorum, hiç sormadım,” dedim. Zengin olmaları benim için önemsizdi.

“Peki, o halde para ne işlerine yarıyor?” Doğal olarak Milo, her şeyin nedenini bilmek istiyordu. Jack’e her zaman bu kadar çok parayla ne yaptıklarını sormak istemişimdir ama hep de başka şeyler bunu engellemiştir.

“Bunu da hiç sormadım,” diyerek içimi çektim ve o esnada zaten asansör de girişe gelmişti.

“Onlarla ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Milo, dışarı çıkarken.

“Şey, Jack, hızlı araba kullanır ama güvenlidir,” dedim, apartmanın dışarı açılan cam kapısını iterken.

“Gerçekten mi?” Alnını endişeyle kırıştırdı. “Ne kadar hızlı mesela?”

“Görürsün,” dedim düşüncesiz bir tavırla. Sonra da Milo daha fazla soru sormadan hemen cipe bindim.

Neler olduğunu anlar anlamaz Jack’in Milo’yu da yanımda getirmemi istemesinin nedeni birden kafama dank etti. Milo’nun önünde ona çok fazla şey soramayacağımı biliyordu. Jack aslında dün geceki meseleden kurtulmaya çalışıyordu.

Bir gün muhtemelen Milo’ya her şeyi anlatacaktım, ama o

gün kesinlikle bugün değildi. Kendi cevaplarım olduğu ve her şeyi açıklayabildiğim zaman anlatırdım. O zamana dek bir şeylerin çok da açığa çıkmasına izin vereceğimi pek sanmıyordum.

“Hey,” diye bana gülümsedi Jack, sonra Milo’ya döndü. “Hey, Milo. Seni tekrar görmek ne güzel.”

“Evet, seni de öyle,” diye cevap verdi Milo. Bir an Jack’e baktı ama ilgisini kontrol altında tutmaya çalışması çoğu insandan daha iyiydi. Bunun, homoseksüel olduğu gerçeğiyle baş etmek zorunda kalmasıyla alakalı olduğunu düşündüm. Ya da belki de şaşırtıcı bir iradesi vardı.

“Peki, bu akşam için ne plan yaptın?” diye sordum Jack’e. O ise çoktan gaza basıp evin yolunu tutmuştu bile.

“Bilmiyorum,” diyerek omuzlarını silktili. “Sadece artık ailelerin tanışma zamanı geldiğini düşündüm.”

“Neden ki?” diye sordum.

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi Jack.

“Bilmiyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz, biz de yeni tanıştık. Ayrıca hiç evlenecek falan da değiliz.” Ancak evlilik öncesinde aileleri kaynaştırmak uygun olurdu, bizim gibi sadece birkaç haftadır tanışan ve sadece arkadaş olan iki insan için değil.

“Hayır, tabii ki. Kesinlikle böyle bir şey değil.” Jack derin bir nefes aldı sonra radyoyu açtı, bu kez Violent Femmes çalıyordu.

Kısa yolculuğumuz boyunca konuşmadan oturduk ama evin önüne vardığımızda Milo’nun arka koltukta nefesinin kesildiğini fark ettim ve “Of, şato gibi ev,” diye mırıldandığını duydum.

Buraya iki kez gelmişim ama benim için bile hâlâ nefes kesiciydi. Kule, evi gerçekten de belirginleştiriyordu ve evle çok uyumluydu. Ezra ile tanışıp evi onun inşa ettiğini öğrendikten sonra her şey gözüme daha mükemmel görünmeye başlamıştı.

“Mae, yok mu?” diye sordum.

Garaja girmiştik ve Mae’nin siyah Jetta’sının olmadığını fark etmiştim. Ne zaman geldiysem arabaların hepsi burada oluyordu ve onun yeri şimdi boştu.

“Evet, dışarı çıkmıştı, şimdiye kadar geleceğini sanıyordum.” Jack, o an yüzünden aklının karıştığı belli oluyordu ve kaygılıydı da ama hemen Milo’ya ve bana kocaman gülerek bu ifadeyi sildi attı. “Birazdan gelir. Zaten Ezra ve Peter evdeler.” Arabadan indi, biz de peşinden indik.

“Hey, bekle,” dedim kısık sesle ve sonra durması için de kolundan tuttum. Milo biraz arkamızdaydı hayran hayran Lamborghini’ye bakıyordu. Önceden çok da araba seven bir tip değildi ama Lamborghini’nin herkesin üstündeki etkisi aynıydı. “Peter, Milo’ya karşı iyi olacak mı?”

“Ah, evet. Tabii ki olacak,” derken başıyla da onayladı.

“Peki, o halde sadece benimle mi problemi vardı?” Kalbim kasılıyordu. Peter’in o soğuk tavrının, benim dışardan biri olmamla alakalı olduğunu umuyordum ama Milo ile bir sorun yaşamazsa o zaman demek ki bana karşı şahsi bir şeyi vardı.

“Çok daha karmaşık,” fısıldayarak söylemişti Jack.

“Bu ‘karmaşık’ lafı senin en sevdiğin kelime falan mı?” diye mırıldandım fakat bu sözüm onu sadece güldürdü.

“Neden garajın ortasında duruyoruz?” diye sordu Milo. Arabanın içinde değildi bu yüzden de dikkatini uzun süre onda tutamadı ve kafası karışmış halde bize bakıyordu.

“Durmuyoruz,” dedi Jack ve bunu söylerken adımlarını hızlandırdı, biz de peşinden yavaşça ilerledik.

Jack kapıyı açtı ve birden Matilda’yı üzerinde buldu. Onu durduracak Mae yokken, Matilda atlamakta ve istediği kadar Jack’i yalamakta özgürdü.

“Ah, bu arada bir de köpekleri var,” dedim Milo’ya ve Jack’in kollarında kıvranan kocaman, beyaz kürk yığınına işaret ettim.

Jack, Milo'nun orada olduğunu hatırladı ve Matilda'yı kollardan her zamankinden daha çabuk yere indirdi.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Milo.

"Bu Mattie!" Jack, köpeğin başını sıkıca tutuyordu. "İyi bir kızdır. Sadece kocaman bir bebek."

"Anlıyorum," dedi Milo, Jack'in köpeğiyle oynamasını izlerken.

Ezra birden kapı girişinde beliriverdi ve bir an öyle hayran hayran baktıktan sonra hemen Milo'nun tepkisini görmek için ona döndü. Gözlerini kocaman açmış ve ağzı da biraz açılmıştı. İlk tanıştığımda benim de böyle görünüp görünmediğimi merak ettim.

"Ah, sadece sana böyle," dedi Ezra.

"Sağ ol," dedi Jack alaylı bir şekilde ve Matilda'yla oynamayı bırakıp ayağa kalktı.

"Hayır, üzgünüm böyle söylemek istememiştim." Ezra'nın yüzünde nefes almamı zorlaştıran bir gülümseme vardı. "Sadece gelenin Mae olabileceğini düşünmüştüm." Mae'den bahsederken dudaklarını sıkı, Jack ile birbirlerine üzgün bir bakış fırlattılar. "Ama henüz dönmedi."

"Onu bu kadar uzun süre neyin alıkoyduğunu bilmiyorum," diye ekledi Jack. Ezra da Jack'le konuşmaktan vazgeçip Milo'ya döndü.

"Sen Alice'nin kardeşi olmalısın," dedi ve yeniden gülümseyerek tokalaşmak için Milo'ya doğru yürüdü. Milo da ciltlerinin ne kadar tuhaf olduğunu fark edecek mi diye baktım. Şayet fark etseydi yüz şekli böyle olmazdı. Sadece aptal gibi gülümsemeyi sürdürüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Ezra."

"Ben de Milo." Konuşmak Milo için zor olmuş olmalı, çünkü nefes nefese kalmış görünüyordu. Bir defalığına bile olsa, herkese böyle ahmak gibi bakan tek ben değildim.

“Pekâlâ, Jack,” dedim Milo’nun dikkatini dağıtarak. “Milo, gerçekten de video oyunlarını çok sever.”

“Gerçekten mi?” Jack’in yüzü birden ışıldadı ve hemen Milo’yu koluna alıp yan odaya geçeceğini umuyordum. “Hadi gel, bu tür şeylerden var. Yani aslında *Grand Theft Auto*’dan tut da *Pong*’a kadar hepsinden bende de var.” Jack, hemen oturma odasına ilerlemeye başladı ve Milo da onun peşinden gitmeden Ezra’ya uzun arzulu bir bakış attı.

“Gerçekten mi? *Pong*’un var mı? Neden?”

“Çünkü harika bir şey!” Jack’in sesinde sorulmasına gücnenmiş bir hava vardı.

“En sonunda kendisiyle oynayacak birini buldu,” deyip bana minnetle gülümsedi Ezra ve ben de kızarmamak için yüzümü çevirdim. “Bu lanet şeylerle ne kadar zaman geçirdiğine inanamazsın. Mae her zaman onu dışarı çıkmaya ve başka şeyler yapmaya zorluyordu ama neredeyse imkânsızdı, hiç çıkmıyordu. Bu yüzden de Jack seninle tanıştığı için Mae çok rahatladı. Böylece artık Jack dışarı çıkabiliyor.”

“Şey, yardımcı olmama sevindim,” diye yanıtladım ben de. “Mae nerede?”

“Şey, dışarı çıktı.” Ezra’nın normalde açık ağzı hafifçe kapandı ve Jack’in bana anlatmaması gereken bir şeyler olduğu zamanlarda yüzünde gördüğüm bir ifade yerleşti yüzüne. “Birazdan gelmesi lazım.”

“Sadece Milo ile tanıştırmak istediğim için sordum.” Bir an için girmemi istemedikleri bir alana yaklaştığımdan korkarak kollarımı ovdum. “Milo’nun onu çok seveceğini biliyorum.”

“Herkes Mae’i çok sever,” diyerek sıırıttı. Kendimi aptal gibi hissettim. Belli ki herkes gerçekten de onu seviyordu, bunu belirtmem gereksizdi.

“Ah, evet, öyledir,” diye mırıldandım. Ezra da güldü hem de kocaman bir gülümsemeydi bu ama Jack’inki kadar göz

alıcı değildi. Ezra kadar mükemmel olan birinin bile onun gülüşüne benzeyeceğinden şüpheliydim.

“Şanslı bir adamım.” Mae’i düşününce çok arzulu göründü, ben de böyle bir şeye sahip olmayı isterdim. Saf ve hiç bozulmamış bir aşktı onlarınki. Sonra başka şeyler düşünürken ifadesi hemen değişti. “Eğer konuşmak istiyorsan Peter, üst katta.”

“Ah, öyle mi?” Peter ile konuşmayı hiç planlamamıştım çünkü onda, bir yandan karşılaşmayı bir yandan da ağlamak için kaçmayı istememe neden olan korkunç bir şey vardı. Ama Ezra öyle bir söylemişti ki dediğini yapmaya kendimi mecbur hissettim. Bir parçam, acı ve karmaşayla dolu da olsa Peter’ın yaşattığı şeyden memnundu. “O halde, gidip göreyim.”

“Ben burada Mae’i bekleyeceğim.” Ezra, kapının yanında durup yukarı çıkarken beni izledi ve orada sanki kayıp bir köpek yavrusu gibi görünüyordu birazcık.

Oturma odasını geçtim, fakat Jack ile Milo bir savaş oyununa beni fark edemeyecek kadar çok konsantre olmuşlardı. Merdivenleri çıkarken Peter’ı ilk gördüğüm anı ve kitabının üzerinden bana bakışını hatırladım. Umarım bunun tekrarı olmazdı, ki Ezra beni yukarıya gönderdiğine göre böyle bir şeyi bir daha yaşamayacağıma inanıyor olmalıydı.

Peter’ın odasının kapısı açıldı, ona bakmak için kapıya yaslandım. Gördüğümdeyse neredeyse nefesim kesildi ve sanki bir alev topu tüm bedenimi kapladı.

Üzerinde sadece kot pantolonu vardı, beyaz bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Çok kaslı bir yapısı yoktu ama göğsü belirgin ve sertti. Siyah saçlarından ince bir su izi göbeğine doğru akarak aşağı iniyordu.

Bana baktığını fark ettiğimde havlusunu yatağının üzerine fırlatıp tekrar baktı, yeşil gözleri içimi delmişti. Hiç hayal dahi etmediğim şekilde onu arzuluyordum.

“Yeni duştan çıktım,” dedi Peter.

Sesi nasıl oluyorsa girdiğim transtan çıkarmayı başarmıştı ama hiçbir şey bunu tamamen bozamazdı. Gözlerini çekip sandalyesinin üzerindeki beyaz gömleğine baktı ve üzerine geçirdi.

“Seni rahatsız etmek istemedim,” diye mırıldandım, gerçekten de konuşmakta güçlük çekiyordum.

“Hayır, etmedin.” Yatağına oturdu ve saçlarını karıştırdı.

Daha fazla bir şeyler söylemesi için kapıda bekledim fakat benim için tam bir mücadeleiydi bu. İçerde beni, ona doğru çeken bir şey vardı. Sanki kalbime bir ip bağlıydı ve birisi bu ipi çekiyordu. Anlayamadığım bir ifadeyle yüzüme baktı fakat gözlerinde kesinlikle bir hüznün okunuyordu.

“İstersen gelebilirsin,” dedi en sonunda. İçeri girip yanına oturmak için kendime izin versem de hiç yatağına doğru yürüyormuş gibi değildim. Sonra yatağın üzerine ve ona tehlikeli sayılacak bir mesafede oturdum.

Derin bir nefes aldım, elma gibi kokuyordu. Muhtemelen kullandığı sabundandı fakat keskin ve harika bir şeydi.

“Çok güzel kokuyorsun,” dedim tam bir aptal gibi.

İlk başta önceden de gördüğüm bir şekilde gülümsedi ve ne kadar mükemmel olduğunu düşünmeden edemedim. Sonra yumuşak bir tonda tüm bedenime yayılan tınısıyla kahkaha attı. Mutluluktan ürperdim.

“Ne gibi kokuyorum?” Gizli bir şey paylaşıyormuş gibi biraz daha yaklaşmıştı.

O kadar yakındı ki soluk verirken siyah saçlarından bir tel geri tepip yanağıma sürtmüştü. Bedenim umutsuzca daha fazlasını bekleyerek titredi.

“Elma?” Konuşacak gücü nereden bulduğuma şaşırdım.

Konuşmanın tamamen amaçsız ve saçma olduğunun farkındaydım ancak beynimin büyük bir bölümü, onunla meşguldü. Düşüncelerini değil kendini kastediyorum.

Sanki daha da yaklaşıp bir parçam olacaktı gibiydi fakat

bu yetmezdi. Onun için tamamen umutsuzdum.

“Evet,” diyerek gülümsedi, sonra çekilip arkasına yaslandı.

Hiç düşünmeden vücudum aramızdaki mesafeyi ayarlamak için kıdıldı. Olduğum yerde kalmayı tercih ederdim ama ona yakın olmak için eğildim.

“Neden benden nefret ediyorsun?” Kelimeler birden ağzımdan çıkıvermişti fakat söylediğime dahi inanmıyordum.

Kapa çenen! Kapa çenen! diye bağırdım içimden. Beynimin kısıtlamaları kontrol eden bölümüne giden kan akışını kesmeyi başarmıştı. Dikkatli olmazsam en gizli şeylerimi ona itiraf edebilirdim.

“Senden nefret etmiyorum.” Utanmışa benziyordu ve gözlerini yere indirdi.

Gözlerini göremediğim için içime korkunç bir acı saplandı ama artık biraz daha net düşünebildiğim için rahattım.

“Peki o halde neden böyle davranıyorsun?”

Ne halt ediyordum böyle? Tam bir alçaktım ve şu an en kötü anda, birden cesur davranıp bu çekici adamın benden nefret etmesine neden olmaya karar vermiştim. Benden nefret etmediğini söylemişti söylemesine, ama yine böyle davrandığım için utandım ve bu kadar etkileyici olduğu için de ona sinirlendim, eminim o da böyle hissediyordu.

“Bilmiyorum.” Başını yukarı kaldırıp doğruca karşıya baktı, ama aslında hiçbir şey görmüyordu. Yüzünün güzel hatları sanki acı dolu bir maske taşıyor gibiydi.

“Ama benden nefret etmeyi istiyorsun.” Sesim neredeyse duyulamayacak şekilde çıkmıştı ama o duymayı başardı. Konuşacak gücüm olmadığını düşünmüştüm fakat kelimeler acımasızca ağzımdan dökülüyordu.

“Tam olarak doğru sayılmaz.” Yüz ifadesi tekrar yumuşamıştı ve bana döndü.

Gözleri içimi yaktı ve kalbimin göğsümden çıkacağını dü-

şündüm. kibarca, elini elimin üzerine koydu, bir önceki aynı elektriği yine almıştım ama bu kez daha yoğundu. Mutluluk tüm bedenimi sardı, gözlerimi kapadım.

Birden elini geri çekti ve gözlerimi açtım. Yüzü benimkimden sadece birkaç santim uzaktı ve onu oldukça aç gibi gösteren bir şeyler vardı. Hiç kımıldamadı bile ama tekrar konuştuğunda bu kez sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Sana çok kötü bir şey yapmadan git buradan!”

“Bana ne istersen yapabilirsin,” diye fısıldadım, bunun üzerine Peter geriye çekildi.

“Git!” diye bağırdı.

Sesi çok inciticiydi ama beni harekete geçirmeyi başarmıştı. Gözlerimi ondan kaçırmak öyle zordu ki, ama var gücümü kullanıp bunu yapmayı başardım ve kalktım. Peter hâlâ hiç kıınıldamamıştı fakat boğazındaki damarları ve kollarını sertçe sallayışını görebiliyordum.

Merdivenlerden aşağı ininceye kadar nefes dahi alamadım ve neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum. Peter’sa tüm gücünü hareket etmemek için kullanıyor gibiydi.

Aşağı indiğimde şaşkın ve nefes nefeseydim. Tehlikeden kurtulmam gerçekten de bir şanstı. İşin en kötü yanıysa bir parçamın hâlâ hemen merdivenlerden çıkıp onunla olduğum sürece bana ne isterse yapabileceğini söyleyip durmasıydı.

“Alice?” Milo seslenmişti. Jack ile birlikte ellerinde plastik gitarlarıyla oturma odasının ortasında dikiliyorlardı ama onları göremiyordum bile. Dünya fırıl fırıl dönüyordu ve şu anda bir rüya mı görüyorum, onu dahi bilmiyordum. “İyi misin?”

“Peter’la miydin?” Jack oyun oynamayı bırakmış bana bakıyordu. Yüzünde acımasız bir ifade belirdi. “Buraya gel.” Olduğum yerde donup kalmıştım ve bu yüzden daha sert bir şekilde tekrarladı: “Buraya gel.”

Bu kez dediğini yapıp ona doğru yürüdüm ama tıpkı bir zombi gibiydim.

“Ona ne oldu?” diye sordu Milo. Korktuğu için sesi gittikçe daha tiz çıkıyordu.

Jack hiç cevap vermedi. Bunun yerine yüzündeki o ilginç ifadeyle bana baktı, sanki rahatsız olmakla kıskanmanın karışımı gibiydi. İki parmağını çenemin altına koydu ve kaldırdı. Başımı kendine doğru çevirip dikkatle inceledi.

Bunu yaparken yüz ifadesi biraz daha yumuşamıştı ve memnun olmuş görünüyordu.

“Buraya gel,” diye tekrarladı. Ama bu kez bir kolunu omzuma attı ve kendine doğru çekti. “Bir şeyin yok.”

Kollarımı boynuna atıp sıkıca sarıldım. Onunlayken kendimi çok güvende hissediyordum. Başımı göğsüme gömdüm, o da saçlarımdan öptü.

“Ne oldu?” Arkamdan Ezra’nın sesini duydum ama içeri geldiğimde onu görmemiştim. Ağlayışımı duymuş olmalıydı.

“Bilmiyorum! Aşağı geldiğinde ağlıyordu!” dedi hüzünlü şekilde Milo. Üzgündü ve birilerinin ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesini isterdim. İhtiyacım varken neden Mae burada değildi?

“Bir şey mi oldu?” Ezra bilmek istiyordu ve sesinde hafif bir öfke vardı.

“Hayır,” dedi Jack yumuşak bir tonda, bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

“Emin misin?” diye ısrar etti Ezra.

“Evet, eminim,” dedi Jack ve giderek sinirleniyordu.

“Peter ile konuşacağım.” Ezra’nın gidişini duymadım ama gittiğinden emindim.

“Sorun ne?” Milo paniklemiş görünüyordu.

“Yok bir şey.” Jack’ten biraz uzaklaştım, ama hâlâ kollarında olduğuma da emindim. Kollarının arasında olmadan

kendimi güvende hissedemezdim. Yanaklarımdan akan yaşları sildim ve Milo'ya gülümsemeye çalıştım. "İyiyim."

"Hayır, değilsin," derken Milo gözlerini kocaman açmıştı.

"Bu sadece, kızsalsın bir şey." Omuzlarımı silkmeyi denedim ama Milo'nun görüp görmediğine emin değildim.

Yukarı çıktığımda çok çekici bir erkek beni gücendirecek bir şeyler yapmış ya da söylemiş olabilirdi, beni üzen de buydu. İyi bir açıklamaydı.

Böyle bir şey aslında gerçekte olanlardan çok daha mantıklıydı ve öyle yoğunlaşmıştım ki neredeyse Peter'a izin verecektim ama neye izin verdiğimden ve onun bana ne yapacağından emin değildim.

Benden nefret ettiği için değil de bana kapıldığından dolayı odasından gönderdiğine oldukça emindim.

"Ne gibi?" Milo gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Bununla ilgili bir şey söyleyemem." Sadece başımı sallayıp yüzümü başka yöne çevirdim.

"Ne oluyor?" Birden Mae'in seslendiğini duydum ve onun kapıda olduğunu görünce kalbim yeniden hızla atmaya başladı. Hemen bana doğru gelip yüzüme bakmak için ellerini omuzuma koydu.

"Peter ile üst kattaydı," dedi Jack. Mae'in endişeli yüz ifadesinin yerini birden şaşkınlık aldı ve Jack'e baktı. "Hiçbir şey olmadı."

Mae yumuşamıştı ve bana sevgiyle bakıyordu. Ardından da sarılmak için beni kendine çekmeden önce birden aklıma dank etti.

Peter ile aramızda ne olduysa ya da ne olacaktıysa, hepsi biliyordu. Ezra beni yukarıya, Peter'ın yanına göndermişti ve tam olarak ne olacağının da farkındaydı. Yani zarar görme olasılığım olduğunu bile bile gitmemi istemişti.

Burada ne haltlar dönüyordu böyle? Neden gerektiği kadar

korkmamıştım? Ayrıca Mae saçlarımı okşayıp rahatlatmak için İngiliz aksanıyla bir şeyler mırıldanırken, güven dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Sorunum neydi?

“İyiyim, gerçekten,” diye ısrar ettim ve beni sonunda bıraktı.

“Umarım dediğin gibisindir.” Üzgünce gülümsedi ve yüzme dökülen saçları çekti.

“İyiyim,” diyerek başımı salladım. Jack her şeyin yolunda olduğunu doğrulamak istermişçesine neşeyle saçlarımı kıvırmaya başladı.

“Bu kim?” Mae şimdi tüm dikkatini Milo’ya çevirmişti. Mae’e bakmak, Milo’nun kaygısını azaltmış ve tekrar gülümsemesini sağlamıştı.

“Adım Milo, Alice’in kardeşiyim.” Mae ona bakarken Milo biraz utanmış görünüyordu. Yaklaşıp kibarca Milo’nun karşı konulamayacak şişman yanaklarına dokundu ve gülümsedi.

“Ben de Mae, Ezra’nın eşiyim. Sandığımdan çok daha tatlıymışsın.”

“Teşekkürler,” dedi Milo, zor anlaşılır sesle.

“Evi gezdin mi?” Çoktan koluna girmişti ve belli ki emlakçı rolünü seviyordu. Milo hayır anlamında başını salladı, Mae gülümsedi ve onu hemen bir tura çıkardı.

İkisi de uzaklaşır uzaklaşmaz Jack’e dönüp fısıldayarak “Ne halt oluyor böyle?” dedim.

“Sen söyle,” diye karşılık verdi o da. Ayrıca onun çok şey bildiği konusunda yanılıyor olabilirdim.

“Neler olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordum ama cevap vermedi ve ben de konuşmaya devam ettim: “Evhamlı görünüyorsun, bir şeyler olmasından korkmuş gibisin.”

“Hiçbir şeyden korkmadım,” dedi hemen. Ama Peter’in üzerime yaydığı belirsizlik sisi artık dağılıyordu ve Jack’in sinirlerinin aslında ne kadar bozuk olduğunu görebiliyordum.

“Jack sana güveniyorum,” diye fısıldadım. “Bu güvene ihanet etme.” Yüzüne memnun ama o kadar da endişeli bir ifade yerleşmişti, başını iki yana salladı.

“Peter seni incitmez Alice.” Sonra dönüp baktı. “Hiçbirimiz incitmeyiz.”

“O halde...” Ne olduğunu anlamaya çalıştığım için sesim canlılığını yitirmişti. “Ama Peter, bana çok kötü bir şey yapmadan gitmemi söyledi.” Jack, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve gözlerini başımın üzerindeki bir noktaya dikti.

“Şey ... sanırım hepimizin incitme ifadesi farklı.”

“Bunun rahatlatıcı bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü durum hiç de öyle değildi.” Ayağa kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“O zaman şöyle açıklayayım, sen, ailem için en öncelikli kişisin,” dedi sohbetimizi bitirerek.

Plastik gitarı hâlâ omuzunda asılı duruyordu ve oyunu durdurmamıştı ayrıca Milo ile oynadığı iki kişilik oyuncu bölümünden çıktı. Bir şarkı çalmaya başladı, ne demek istediğini sorduğumda hiç kulak asmadı.

Koltuğa, Matilda’nın yanına oturdum ve onun uzun, beyaz kürklü bacaklarını sevmeye başladım. Peter’la olan her şey beni çok yormuştu. Ondan kaçtığımı düşündüğümde utançtan kıpkırmızı oldum. Kendimi komik duruma düşürmüş, aynı zamanda Peter’ın başını Ezra ile derde sokmuştum.

Tüm bunlara rağmen hâlâ onu görmek istiyordum. Tekrar yanında olmak için can atıyordum ve bu her şeye değerdi.

Tahmin edildiği gibi Mae, Milo’yu büyülemişti. Gerçekten de birbirleri için yaratılmış gibilerdi. Mae anne sevgisiyle doluydu ve Milo da annesiz bir çocuk gibiydi.

Oturma odasına geldiklerinde Milo tekrar Jack ile oyuna başladı. Ben de başımı Mae’in dizine koyup koltuğa kıvrıldım ve saçlarımla oynamasına izin verdim.

“Şu an canının yandığını biliyorum ama her şeyin bir anlamı var, canım,” diye mırıldandı, saçlarını yüzünden çekerken. “Her şey bir nedenden ötürü olur.”

Neredeyse uyuyacak haldeydim ve Mae’in tavırları beni çok rahatlatmıştı. Derken Peter’la dolu rüya görmeye başladım. Muhtemelen gördüğüm en iyi rüyaydı.

Uyandığımda kendimi daha iyi, ama inanılmaz derecede akli karışık hissediyordum. Oturma odası karanlıktı ve Matilda’yı saymazsak yalnızdım, zaten o da yanımda horluyordu.

Jack ya da Milo’ya seslenmek için kanepeden doğrulmaya çalıştım ama yakından sesler geldiğini işittim, sonra adımı duydum ve bu yüzden durup dinlemeye karar verdim.

“Alice’i artık onunla yalnız bırakamayız.” Konuşan Jack’ti ve beni Peter’den korumaya çalışıyordu.

“Evet, bence de.” Kısık sesle konuştuğu için Ezra’nın sesi ninni gibi geliyordu. Uyuyacağım zaman ona şarkı söyletmenin çok huzur verici bir şey olacağını düşündüm. “Ama sonunda mecbur olacaklar.”

“İyi de Alice daha hazır değil,” dedi Jack. “Peter de öyle.”

“Sen de hazır değilsin,” diye karşılık verdi Ezra.

“Belki de değilimdir.” Jack biraz sakinleşmişti. “Herhangi bir şey için uğraşamayacak kadar çok çelişki yaşıyor. Sadece her şeyi daha da zorlaştırıyor. Yani, Alice’i bugün gördün.”

“Bunu geri çevirmek inanılmaz derecede zordur,” dedi Ezra sakın bir şekilde. “Peter’ın gösterdiği büyük gayret, buna ters düşüyor, ama o da eninde sonunda boyun eğecektir. Kabullenmemesi imkânsız zaten. Kaçmayı düşündüğü acı her neyse bu çok daha kötü olacaktır.”

“Nerden biliyorsun?” Jack şüpheyle sordu. “Sen hiç buna karşı gelmedin, reddetmedin ki.”

“İlk başta yaptım,” dedi Ezra, ama sonra söyleyeceklerinden vazgeçmiş gibi duraksadı. “Görmemeye çalıştım ve bu

zalimce bir şeydi. Ama Alice ile olanlardan sonra Peter'ın halini gördüm.”

“Evet?” Jack, Ezra'nın söylemediği şeyi işitmek için baskı yapıyordu.

“Çok kolay kabullenmiyor,” dedi Ezra.

“Peki, bu daha ne kadar süre devam edecek?” diye sordu Jack ve sesindeki üzüntüyü fark etmeden duramadım.

“Çok fazla değil.” Ezra derin bir nefes aldı. “Sadece ikisinden de gözümüzü ayırmamalıyız.”

“Ezra!” Mae diğer odadan seslenmişti. “Buraya gel! Milo, beni satrançta iki kez yendi! Onunla oynamalısın! Çok harika oynuyor!”

“Geliyorum!” diye bağırdı Ezra. Sonra Jack'e dönüp daha kısık bir sesle, “Anlıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Jack ama çok isteksizdi.

Yürürken Ezra'nın ayak seslerini duymadım ama bu beni hiç şaşırtmadı. Birden kapıda Jack belirdi ve hemen gözlerimi kapayıp uyuyormuş gibi göründüm.

Matilda, Jack yanından geçerken inlemeye başladı ve Jack de eliyle başını okşadı. Sonra gelip yanıma oturdu. Kanepenin hareket ettiğini hisseder hissetmez sanki yeni uyanıyormuş gibi kımlıdım.

“İyi uyudun mu?”

“Evet,” diyerek başımı salladım ve ardından onun karşısına gelecek şekilde dizlerimin üzerine oturdum. Sesim, ağladığım için kalınlaşmıştı ama Jack umarım bunun uyuduğum için olduğunu düşünmüştür.

“İyi misin?” Üzgün ve endişeli görünüyordu. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve artık yüzündeki düşünceli ifadeyi görebiliyordum.

“Evet, sadece biraz yorgunum.”

“Uyuduğunda anlamıştım bunu.” Sesini yumuşak bir tonda

tutmaya çalıştı, aslında mücadele etti demek daha doğru olur.

Ezra ne söylemişse onu fena halde dağıtmıştı ve o endişeli görününce ben daha kötü hissediyordum kendimi. Ama ağlayalı çok da uzun bir süre olmamıştı.

“Üzgün görünüyorsun,” dedim.

“Yok, iyiyim,” dedi, karanlıkta başını sağa sola sallayarak.

“Jack, iyi olacağıma dair bana söz ver. Söylediğin her şeye inandığımı biliyorsun ve bu yüzden de her şeyin yolunda olacağına söz ver.” Sesim istediğimden de gergin çıkıyordu.

“Şu an anlayamadığınızı biliyorum ama endişelenecek bir şey yok.” Sonra kolunu omuzuma koyup kendine doğru çekti, çenesi başıma değiyordu. “Seni bu kadar çok önemseydiğim için üzgünüm. Sorun ben de, sen de değil. İyiden de öte olacaksın, söz veriyorum.”

“Haklısın, anlamıyorum,” dedim. Saçlarımı düzelterip göğsünün üzerinde başımı hareket ettirdim. Sonra ilginç bir şey olduğunu fark ettim. “Kalp atışını duyamıyorum.”

“Daha iyi dinle.”

Kulağımı biraz daha bastırıp daha iyi dinlemeye çalıştığım da duyar gibi oldum, ama çok belirsiz ve yavaştı. Tam zamanını bilmiyordum ama dakikada on ya da yirmiden daha fazla atması lazımdı.

“Çok yavaş!” Yüzüne bakabilmek için başımı biraz geriye doğru çektim. “İyi misin? Bir kalp krizi falan geçirmiyorsun değil mi?”

“Hayır,” diyerek güldü, bu kez kendi gibi görünüyordu. “Sadece bu şekilde atıyor kalbim.”

“Ama olması gereken bu değil ki.” Kaşlarımı çattım, anlamaya çalışıyordum. “Benim kalbim böyle atmıyor.”

“Biliyorum.” Eğleniyor gibi görünüyordu, ki benim karmaşam onu her zaman eğlendirmişti. “Kalp atışlarını duyabiliyorum.”

“Nasıl? Oradan mı duyuyorsun?” Gerçekten de hemen yanımda oturuyordu ama pek de duyabileceği mesafede değildi. “Duyman, iyi değil.”

“Bu, bir şey için.” Uzanıp elini boynuma koydu.

İlk başta ne yaptığını anlamadım ama sonra şahdamarımın üzerindeki parmağını hissettim. Atışını hissediyordu ve yüzüne bir memnuniyet ifadesi yayıldı.

“Jack!” Ezra’nın sesi duyuldu ve Jack hemen elini indirdi, sanki eli boynum yerine tişörtümün üzerinde yakalanacakmış gibi. “Geç oldu. Milo yoruldu. Belki onları eve bırakabilirsin. Tabii kendini bunu yapacak kadar güçlü hissediyorsan. Eğer istiyorsan ben de onları götürmekten mutlu olurum.”

“Hayır, ben bırakabilirim,” dedi Jack ve ayağa kalktı.

Biz odadan çıkarken Ezra pek de onaylayıcı olmayan bir bakış attı ama Jack hiç umursamayıp görmezden geldi. Sonra Ezra bana dönüp gülümsedi ve en kısa zamanda tekrar gelmemi beklediğini söyledi. Mae kapıda sıkıca sarıldı ama Milo’ya daha sıkı sarıldı.

Arabada eve giderken Milo, Jack’in ne kadar güzel bir eve sahip olduğu, Mae’in ne kadar harika bir insan olduğu ve ben uyurken yaptığı eğlenceli şeylerden hiç durmadan bahsetti. Başımı, pencerenin soğuk camına yasladım ve söyleyecek önemsiz bir şeyler buldum.

Jack ve ailesinin ne olduklarını hâlâ bilmiyordum ama kesinlikle güvenilirmez insanlardı. Peter kaba davranmış ve beni uzak tutmuştu çünkü beni incitmek istemiyordu. Beni korumaya çalışıyordu.

Buna rağmen Jack’i, Mae’i ve Ezra’yı seviyordum ve içimde Peter’a karşı kesinlikle güçlü bir duygu vardı. Eğer onlarla birlikte olmaya devam edersem sonunda öleceğimi ama yine de onları görmekten vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Onlarsız yaşamak daha kötü olurdu.

Milo ile yukarı dairemize çıkarken kendimi sersemlemiş hissediyordum. Bunun birazı yaklaşan ölümüm yüzündendi, ama çoğunluğu Peter’la olmanın etkisindendi. Uyuşturucu gibiydi ve hâlâ yüksekte düşüyordum.

Milo mutfağa yönelirken ben kendimi hemen kanepeye attım. Onların evinde olmak, Milo’yu benden farklı etkilemiş, sanki enerji dolmuştu.

“Aç değil misin?” diye seslendi mutfaktan. Tabak seslerini duyuyordum ama kanepeye daha da gömüldüm.

“Açlıktan ölüyorum. Tuhaf olan neydi, biliyor musun? Öğleden sonra beşten gecenin ikisine kadar oradaydım, ama onları ne bir şey yerken ne de içerken gördüm. Aslında ben bir şeyler içmek istediğimde Mae mutfağa gidip sadece bir bardak su getirdi.” Milo hiç ara vermeden konuşmaya devam etti. “Evlerinde yiyecek bir şeyler olduğunu da sanmıyorum. Dışarıdan sipariş ediyor olmalılar. Ne tuhaf, çünkü Mae ev kadını gibi görünüyordu.”

Milo ortalıkta dolanmayı sürdürüyordu ama ben artık uyuklamaya başlıyordum ki birden jetonum düştü. Peter ve Jack’in ne olduklarını anladım.

Aslında tam kelimeyi bulup tüm parçaları birleştirmeden önce uyuyakaldım ve sonra hepsi kayboldu gitti.

12

Hiç rüya görmeden kanepenin üzerinde tam on üç saat boyunca uyumayı başardım. Peter'layken bana ne ol-duysa aşırı dozda uyku hâpı almakla eşdeğerdi.

Boynum ve sırtım tutulmuştu, bu yüzden iyice gerindim. Milo bilgisayarın önünde oturuyordu, uyanma mücadelemi sırtarak izliyordu.

“Günaydın, gün ışığı,” diye seslendi. Dün gece yüzünden hâlâ enerjik görünüyordu.

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım.

Beynimi tamamen Peter kaplamıştı. Sanki bir şeyler üzeri-me abanmış gibi bedenim acıyor, başım zonkluyordu. Derin bir nefes aldığımda hâlâ nasıl koktuğunu hatırlıyordum, tıpkı elma gibiydi.

“Ne yapıyorsun?” Milo beni kurduğum hayalimden uyan-dırdı. Tamamen bir hayalin içine gömülmüşüm gibi bakıyor-du bana ve bu yüzden de ayağa kalkıp kendimi güne hazır hale getirmeliydim.

“Hiçbir şey,” dedim dalgın bir sesle.

Banyoya doğru yürürken telefonu cebimden çıkarttım. Öğleden sonra dört olmuştu saat ve belki de Jack şimdiye kadar uyanmıştı. Banyonun kapısını kapattım ama aslında banyoya girmeden önce Jack'e mesaj atmıştım bile.

Bugün seni görmem gerekiyor. Mesajı gönderdim ve ardın-

dan cevap vermesini bekledim.

Duştan çıktıktan sonra Jack hâlâ mesaj göndermemişti ve artık mideme ağrılar girmeye başlamıştı. Belki yanlış bir şey yapmıştım ve artık orada olmama izin verilmiyordu.

Ya da belki de Jack artık benden sıkılmıştı. Belki kardeşine asılmama sinirlenmişti. Jack'in yerinde olsaydım kendimden nefret ederdim.

Ezra ile konuşurken Peter'la artık yalnız kalamayacağımı söylemişlerdi. Belki de bu, artık onunla olamayacağım anlamına geliyordu. Belki de her şeyi bozmuştum.

Artık dayanamıyordum, bu yüzden de Jack'i aramaya ve neler olduğunu sormaya karar verdim. Ama karşımda Jack yerine sesli mesaj kutusunu bulduğum zaman neredeyse ağlayacaktım.

"Jack, şey ben Alice. Şey ... geçen gece için senden özür dilemek istedim. Her şeye aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Ben sadece ... gerçekten bugün seni görmek istiyorum. Konuşmamız gerekiyor. Tamam mı? Beni tekrar ararsın, sanırım. Hoşça kal."

Her zamanki günlük hazırlığımı yaparken üstüme başıma bir şeyler giymeyi ve makyajımı tamamlamayı başardım. Aklım tamamen Peter'ın kokusuyla, bana bakışları ve vücudumu kendine çekişiyle doluydu.

Hazırlanmayı bitirdiğimde öylece boşluğa bakarak kanepeye oturdum ve Peter ya da Jack ile konuşsam ne yapardım onu düşündüm.

"Sorunun ne senin?" Milo hâlâ bilgisayarının başında oturuyor, ama artık zombi gibi bakışımı önemsemiyordu. Başımı iki yana sallayıp zorla yutkundum böylece yaptığı şeyden kılıp yanıma oturdu. "Dün gece orada ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Hadi ama Alice," diyerek sert bir bakış attı yüzüme. Bu,

seni herkesten daha iyi tanıyorum bu yüzden yalan söylemene gerek yok bakışıydı. “Jack’in kardeşi sana bir şey mi yaptı?”

“Hayır.” Dudağımı ısırđım ve bana bir şey yapıp yapmadığını düşündüm. Neden onu aklımdan çıkaramıyordum? Sanki içime girmiş gibiydi ama kötü bir şekilde değildi bu. “Sadece gerçekten ondan hoşlanıyorum. Şimdiye kadar hoşlandıklarımın daha çok hem de. Bu tamamen ... içten bir şey.”

“Seni uçurdu falan mı?”

Peter’in beni dışarıya göndermesi, korumak isteğinden mi yoksa reddetme isteğinden miydi bilmiyordum. Telefonum elime ağır geldi ve şöyle bir baktım, Jack’in beni arayıp her şeyi düzelteceğini söylemesini umut ediyordum.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Jack, bana cevap yazmadı. Sanırım bana kızgın. Yanlış bir şeyler yaptım demek ki.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın.” Milo öyle kuşkucu biriydi ki başımı kaldırıp şöyle bir baktım. “Oradakiler seni gerçekten seviyorlar, hem de deli gibi. Mae hiç durmadan senden bahsetti ve Jack de sana sanki su üstünde yürüyormuşsun gibi bakıyor. Aslında biraz bıkıcı bir şey.”

“Gerçekten mi?” Bu, kendimi biraz daha iyi hissettirmişti fakat Jack’ten hâlâ ses yoktu, demek ki zirvede olan ben değildim.

“Evet,” diyerek başını salladı Milo, sonra ellerime bakıp kaşlarını çatı. “Tırnakların çok kötü kesilmiş. Neden Jack’in uyanmasını beklerken onları tekrar düzeltmiyorum?”

“Hâlâ uyuduğunu mu düşünüyorsun?” Umutla sordum ve ellerimi uzattım.

Makyaj çantamı sehpanın üzerine koydum ve Milo öne eğilip önce asetonu, pamuğı ve koyu mavi ojeyi aldı.

“Oradan sabaha karşı ayrıldığımızda saat iki buçuktu ve evdeki herkes hâlâ uyanıktı. Üstelik Jack yapacak hiçbir işi olmayan zengin ve genç biri. Gerçekten niçin erkenden kal-

kacak ki?” Sadece hayatını yaşıyordu ve bu düşünce beni rahatlatmaya başlamıştı.

“Tırnaklarımı ilk kez boyamadığımı düşününce, senin eşcinsel olduğunu anlamam gerekirdi,” diye dalga geçtim. Milo herhangi bir şey boyayabildiğinden bu yanadır tırnaklarıma oje sürüyordu. Onunla yaşadığım hayatıma dönüp bir baktığım zaman bunu anlamam için aslında ortada çok fazla ipucu olduğunu görebiliyordum.

“Muhtemelen,” dedi, o da aynı fikirdeydi.

Tırnaklarımla işini bitirdikten sonra kanepede yanıma oturdum. Mae’i ve herkesi ne kadar çok sevdiğinden ve oraya bir daha gitmesini sorun etmeyeceğimi umduğundan bahsetti. Aslında bunu pek önemsemezdim. Jack ile ikisinin aynı anda etrafta olması güzeldi.

Milo, Peter ile hiç tanışmadığını belirtti ve ikimiz de bunun ilginç olduğunu düşündük. Tüm gece odasından aşağı inmemiş ve Mae de Milo’ya üst katı gezdirmemişti. Sanki bilerek onları ayrı tutmaya çalışmışlar gibiydi.

Peter’in gerçekten de tehlikeli olabileceğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve orası, Milo için güvenli bir yer değildi. Telefonum çaldığında bu konuda doğru dürüst bir şeyler söylemeyi düşünüyordum.

“Hey, üzgünüm seni hemen arayamadım,” dedi Jack, cevap verdiğimde. Sadece sesini duymak bile beni sevindirmişti ama sesi biraz gergin geliyordu. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı belli ki. “Dün gece biraz geç yattım da bu yüzden yeni uyandım.”

“Üzgünüm, umarım benim hatam değildir.” Ama benim hatam olduğunu biliyordum, dün gece yanlış bir şeyler yapmıştım.

“Hayır, değil,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı Jack. “Sadece ... küçük bir aile krizi.”

“Ne oldu?” Telaşa kapılmıştım ve Milo da kafası karışmış bir halde meraklı gözlerle bakıyordu.

“Seni aldığımda anlatırım, olur mu? Hemen hazır olur musun?” Kesinlikle benden bir şeyler saklıyordu.

“Ben şu an hazırım bile.” Ondan erken kalktığım ve o daha aramadan hazırlanmış olduğum için şimdi çok mutluydum. İlk uyandığımda bunu duysaydım Jack’in evine dün geceki kıyafetlerim ve darmadağınık saçlarla gitmek zorunda kalacaktım.

“İyi. Birazdan orada olurum.” Telefonu kapattı, muhtemelen daha fazla soru sormamı istememişti.

“Ne oldu?” Milo’nun endişeli yüzünde kendimi gördüm ama ona cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Aceleyle ayakbılarımı giyip koyu mavi ceketimi aldım. “Alice?”

“Bilmiyorum, söylemedi.”

Neden kendimi ağlayacak gibi hissediyordum? Yemin ederim, bu kez ağlamayacaktım. Çoğu zaman normal bir insandım fakat Peter ve Jack ile ilgili bir şeyler beni her zaman gözyaşlarına boğabiliyordu.

Duygularım aşırıya kaçabiliyordu. Tüm hayatım boyunca duygularımı en az oranda kullanmıştım, ama şimdi bu aile bunu en üst düzeye çıkartıyordu.

“Herkes iyi miymiş?” Kanepeden geriye doğru eğilmiş aceleyle çıkışımı izliyordu. Muhtemelen ihtiyacım olan her şeyi almıştım ama bir şeyler unuttuğumu hissediyordum, emin olmak için hemen tekrar içeriye koştum.

“Bilmiyorum, Milo!” diye azarladım. “Hiçbir şey söylemedi ki!”

“Kusura bakma,” dedi, üzgün görünüyordu ve ondan özür dilemek isterdim ama zamanım yoktu. Jack, ‘birazdan’ burada olacaktı ki bu da beş saniyeden on beş dakika kadar uzanan bir zaman aralığı demekti. “Benim de gelmemi ister misin?”

“Hayır, bugün olmaz.” Sonunda özür dilercesine gülümsedim ve o da kanepeye iyice gömüldü. “Başka zaman, söz. Sadece bugün değil. Tamam mı?”

“Tamam, tamam. Hadi git.”

“Üzgünüm. Sonra konuşuruz.” Hemen çıktım.

Daha fazlasını söylemek isterdim ama bugün asansörün gelmesini bile bekleyemedim. Çağırma butonuna bastım, kapılar hemen açılmayınca merdivenlerden inmeye başladım.

O kadar aceleyle gitmiş olsam bile Jack beni geçmişti, dışarda bekliyordu. Bu akşam cipini almıştı, hemen bindim. Beklenti içinde yüzüne baktım, o ise sadece gülümsedi.

“Ne oldu?” Daha apartmanın önünden ilerlerken sormuştum, her şeyi bilmek istiyordum.

“Ve sende ne var ne yok?” diye yanıtladı.

“Jack!”

“Üzgünüm.” Doğruca karşıya bakıyor, ama yan gözle beni süzmeyi de ihmal etmiyordu. “Şey, dün gece sen gittikten sonra... Peter da gitti.”

“Gitti demekle neyi kastediyorsun?” Kalbim hızla atmaya başlamış, midem sanki düğümlenmişti ve Jack sadece mırıldanıyordu. “Jack? Nereye gitti peki? Neden gitti? Benim yüzümden mi?”

“Sakinleşmen gerek,” dedi Jack ve içini çekti. “Bu telefonda anlatamayacağım bir şeydi, ama belki de öyle yapmalıydım.” Sonra hüzünlü bir halde bana baktı, gözleriyle bana yalvarıyordu. “Lütfen sakın ol.”

“Neler olduğunu anlattırsan olacağım!” dedim ve bir yandan da nefes alışımı ve kalp atışlarımı yavaşlatmayı deniyordum.

“Aslında nereye gittiğini bilmiyoruz.” Biraz daha sakinleşmemi bekledi, fakat gözü de yoldaydı, dikkatinin dağılmamasına çalışıyordu. Parmakları direksiyonu tutarken sıkılmaktan beyazlaşmıştı.

“Ezra’nın birtakım düşünceleri var, çünkü...” Sesi değişti ve şakaklarını ovdu. “Gitti çünkü ... bak, bunu farklı şekilde anlama, ama öyle anlayacağını biliyorum. Çünkü sen her şeyi yanlış anlıyorsun. Mesela sana ‘hey bugün çok güzel görünüyorsun’ desem sen ‘her gün güzel görünmüyor muyum?’ dersin.”

“Lütfen Jack, anlat artık.” Her şeyi anlatsın diye bağırarak konuşmuştum.

“Tamam.” Hızla bana baktı ama ne demek istediğini anlamadığım için ben de ona baktım. “Evet, Peter evden senin yüzünden ayrıldı. Olanlardan dolayı, yani dün gecedan dolayı. Ama bu senin yanlış bir şey yaptığın ya da seninle ilgili bir sorun olduğu anlamına gelmiyor. Peter sadece kendiyle ilgili bir şeyden ötürü gitti ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım tam bir ahmak olduğunu düşünüyor, fakat Ezra diyor ki...” Sesi canlılığını yitirdi ve muhtemelen gerçekte çok bir şey söylemediğini ama buna rağmen çok konuştuğunun farkındaydı.

Gözlerim yaşla doldu. Jack, ne derse desin Peter, benim yüzümden, yaptığım ya da yapmadığım bir şeyden dolayı gitmişti, ki çok üzücüydü bu. Ona canım gidiyordu, ama işte onu ben göndermiştim.

“Dün ne oldu?” diye sessizce sordum.

“Şey,” dedi gülerken, ama içten bir gülümseme değildi ve direksiyonu daha sıkı kavradı. “Dün ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Açıkçası olanları hatırlamakta zorlanıyorum. Düşünmeye çalıştığımda sadece odasını ve beni ona çeken inanılmaz duyguyu anımsıyorum, fazlasıyla arzulu bir histi.”

Beni bunaltan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, ama çok belirsizdi. Peter’ın gözlerini ve kokusunu hatırlıyordum. Kalbim hızla atıyordu ve nefesim kesilmişti.

“Dur Alice,” diye mırıldandı Jack, acı içindeydi. Mavi göz-

leri, neredeyse saydamlaşmıştı ayrıca dün gece Peter'ın bana baktığı gibi aç bakışları vardı.

“Ne?” diye sordum. Mırıldanıp yüzünü çevirdi, aslında biraz daha baskı yapacaktım, ama sonra cip yolun karşısına kaymaya başladı.

“Ah, kahretsin,” Jack, direksiyonu tutmuş ve arabayı düzeltmeye çalışıyordu ama çoktan yan tarafa eğilmişti bile araba ve o esnada bana çılgınca bir bakış attı.

Gerçekten ne olduğunu daha anlayamadan hemen üzerime atladı, kollarıyla sıkıca tutup kendine doğru çekti. Gözlerimi kapayıp yüzümü göğsüne gömdüm ve vücudunu koruyucu bir kalkan olarak hissettim.

Bir şeylerin hareket ettiğini anladım ve soğuk havanın saçlarımı savurduğunu sezebiliyordum. Metal parçaların çatırtısı, cam kırıklarının ortalığa yayılması ve tiksindirici bir ses kulaklarımı tıkamıştı fakat arabanın tavanına çarpan şeyin sesini duyabilmişim. Endişeli ve korkmuş görünüyordu ama tüm bunların altında hâlâ açlığını da görebiliyordum.

“İyi misin?” diye sordu Jack. Yaralarımı bakmak için saçlarımı gözümünden çekti.

“Sanırım,” diyerek başımı salladım. Şaşırmış ve korkmuş ama neyse ki yaralanmamıştım.

“İyi. O halde şimdi benden bir dakikalığına uzak durmanı istiyorum,” dedi kibarca.

Daha söylerken hemen kendimi ondan uzaklaştırdım. Jack de ayağa kalktı ve benden birkaç adım geri çekildi.

İlk başta etrafıma bakındım. Bir anayolun banketindeydik, kırılan camlar ve metal parçaları yola savrulmuştu. Bu arada başka bir arabada, yolun ortasında çimento kamyonu ile çarpışmıştı ve çok az bir hasar almış gibi görünen bir SUV vardı ileride de. Arabaların farları, gözümü kör etti neredeyse.

İlk başta, cipin nerede olduğunu göremedim ama sonra fark ettim. Bizden yaklaşık otuz beş metre ötedeydi, cipin çarpmadan geriye kalan gövdesi alev almıştı.

O anda, eğer Jack beni tutmamış olsaydı ya arabada kalmış ve yanıyor ya da cipten yüz metre uzağa fırlamış olacağını anladım.

“İyi misin?” Tekrar ona baktım. Jack, her şeyin sorumluluğunu almıştı, yük onun üzerindeydi. Eğer öyle yapmasaydı ben çoktan ölmüş olurum. Bedenim onunkinden daha kırılan, nazikti ama onun da yaraları vardı.

“Evet, iyiyim.” Kendini düzeltmeye çalıştı ve etrafımızdaki kan izlerine baktı.

Kollarında kesikler vardı ve döndüğünde tişörtünün arkasında küçük küçük kesikler ve kanla kaplı olduğunu gördüm. Yola çarptığında sırtüstü düşmüş ve bir süre sürüklenmiş olmalıydı.

“Her yerinde kan var!” diye bağırdım ve bir adım yaklaşıp iyice bakmaya çalıştım ama beni önemsemedi.

Köpeğin ısırdığı zaman ciddi yaraların ne kadar önemsiz görüldüğünü hatırladım. Onun için gerçekten endişelenmiyordum fakat arabadan fırlamıştı.

“İyiyim,” dedi ve görmem için kolunu uzattı. Üzerinden kan akıyordu fakat tek bir tane yarası bile yoktu, hatta iz bile görünmüyordu.

“Peki ya sırtın?” diye sordum ama başını salladı.

“Sadece kulaklarım çınlıyor. Birazdan o da geçer.” Tüm sırtı ve kasları yaralanmış olmalıydı ama birkaç dakika içinde düzelecekti.

“Yine hayatımı kurtardın.” Kollarımı bedenime sıkı sıkıya doladım.

Heyecan, karmaşa ve Peter’in yatıştırıcılığı beni karman çorman etmişti. Neredeyse kendimi kaybetmek üzereydim.

“Bu kez seni de öldürmek üzereydim. Bu yüzden şimdi eşitlendik.” Jack kaza yaparak beni de öldürebileceğini söylemek istemişti ama ben hâlâ onun açlığını hissedebiliyordum. Artık bunun daha uzun süremeyeceği hakkında Ezra ile konuşmasını anımsadım.

“Neden hayatımı kurtarıp duruyorsun?” Sesim titriyordu ve ılık gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Jack, ne kastettiğimi anlamamış gibi bana baktı ama ben konuşmaya devam ettim ve ne kadar çok konuştuysam o kadar çok ağladım. “Sadece anlamıyorum işte! Madem beni sonunda öldürecekse neden hayatımı kurtarıp duruyorsun ki? Neden elini çabuk tutup bundan bir an önce kurtulmuyorsun? Bu bir tür oyun mu? Senin oyunun mu? Yemeden önce her zaman yiyeceğinle oynar mısın?”

Ağzı açık kalmış ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. İncinmişti.

“Biliyor musun...” sesi daha cansız çıkıyordu, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. “Seni öldürmeyeceğiz.”

“O halde ne oluyor böyle?” O âna kadar çığlık çığlığa bağırarak konuşuyordum. “Siz neyin nesisiniz böyle, benden ne istiyorsunuz?”

“Alice, biz vampiriz.”

Jack tam gözümün içine bakıyordu ve bense neredeyse gülme krizine girecektim ama sonra onun fazlasıyla ciddi olduğunu fark ettim. Olabildiğimce sessiz kalarak tek bir kelime bile etmedim, çünkü o an siren sesleri duyuldu, polis ve ambulans ışıklarını gördüm.

13

Sağlık ekibi şokta olduğumu düşündü, ki zaten konuşabilseydim ben de aynısını söylerdim. Bizim nasıl hayatta kaldığımızı ya da Jack'in sırtındaki kanın nereden kaynaklandığını açıklayamadılar. Bir ambulansa koyup merkeze götürmek istediler fakat Jack, hiçbir testten geçmek istemediği için sonunda bunun gerekmediğine onları razı edene kadar mücadele etti.

Ama beni kontrol etmelerine izin verdi ve şok geçirmemin dışında iyi olduğumu söylediklerinde polis arabasıyla eve gitmek istedi.

Arka koltukta yanıma oturdu ve birkaç kez adımı fısıldadı ama hiç cevap vermedim. Sadece pencereden dışarıya bakıyor ve olup bitenleri anlamaya çalışıyordum.

Tüm taşlar yerine oturmuştu. İnsanüstü gücü, mucizevi iyileşme kabiliyeti, hiçbir şey yiyip içmemesi ve onu sadece geceleri görmem, tüm bunlar şimdi açığa kavuşmuştu.

Hepsi bronz tenliydi ama Mae hariç, çünkü o İngilizdi ve gerçekten de dün Jack'in kalp atışlarını duymuştum, uzun sivri dişleri yoktu ve beni de ısırmamıştı.

Bu, Peter ile ne olduğunu açıklıyor ama ondan neden beni ısırmasını istemeleri dışında. Bunda önemli olan neydi? Herhangi biri, başka birini ısıramaz mıydı?

Mae polis arabasını görmüş olacak ki biz daha inerken o ön kapıda bekliyordu. Matilda hemen Jack'in üstüne atladı

ama Jack, hiç onu sevecek ruh halinde değildi bu yüzden de Matilda'yı kenara çekti.

"Jack, ne oldu?" Mae onunla konuşuyor ama bana bakıyordu.

Bende bir çizik bile yoktu fakat arabanın dikiz aynasında kendimi gördüğümde bembeyaz kesildiğimi ve gözlerimin delirmiş gibi baktığını fark ettim.

"Cipi çarptım," dedi Jack belirsizce. Girişte duruyorduk ama Jack tişörtünü çıkardı ve artık kullanılmayacak hale gelmiş kıyafetiyle kanı silmeye başladı.

"Yine mi?" Mae çileden çıkmış gibi görünüyordu ve ona baktı. "Jack, sen gerçekten de..."

"Alice biliyor," diyerek araya girdi.

Sonra bana baktı ama hemen yüzünü çevirdi. Sırtında kan izi olmasına rağmen artık silmekten vazgeçip tişörtünü top haline getirdi ve sonra mutfağa yürüdü.

"Ne?" Mae dönüp bana baktı, yüzünde bir belirsizlik vardı.

"Bana vampir olduğunuzu söyledi." Jack, tüm bunları anlattığından beri ilk kez konuşmuştum ve sesim öyle kalın çıkmıştı ki bana bile yabancı geldi.

Mae uzun bir soluk aldı ve bakışlarını yere çevirdi.

"Ya." Tüm söylediği bu oldu. Beklediğim gibi Jack'in kafayı yediğini falan anlatmadı.

"Peki, doğru mu?" diye sordum. Kelimeler birden çıkıvermişti ama onların ardında gizlenen histerik duygular olduğunu biliyordum.

"Boğazın kurumuş." Mae, gülümsemeye çalıştı ve koluma girdi ama onu iteceğimi düşünmüş gibiydi. Öyle yapmadım, aslında kolumdan çıkartmam gerektiğini biliyordum. "Neden mutfağa gidip sana biraz su almıyoruz? Hatta orada oturalım."

Mae, beni mutfağa götürürken Jack, "Ben çoktan gittim bile," dedi.

Büyük cam bir bardağı ağzına kadar suyla ve buz parçalarıyla doldurdu. Bana uzattı ama durdum ve ilk önce buzdolabını açtım. Milo'nun da tahmin ettiği gibi bomboştu. Bir an öylece baktım ve Jack suyu içmem için bana uzattı.

Buzdolabını kapayıp suyu içtim. Boğazım bir an zorlandı ve onlara göz gezdirdim. Jack öylece duvara yaslanmıştı ve üzerinde bir şey yoktu, Mae ise ellerini ovuşturuyordu. Ama ikisinin de gözü üzerimdeydi.

"Jack aslında Ezra ya da Peter eve gelinceye kadar beklemeni isterdim," dedi Mae sessizce.

"Ama mesele daha fazla bekletilemezdi," dedi Jack de.

"Biliyorum, ama Ezra ile Peter bu konuda çok daha bilgiler." Mae, Jack'e kızgın bir bakış attı ama sonrasında bana dönüp gülümsedi. "Buraya gelsene tatlım, neden oturmuyorsun?"

"Ezra nerede?" diye sorarak tabureye oturdum, ilk önce en basit, en akıllıca ve en mantıklı sorudan başlamak istemiştim. Sizler kanımı somurmak mı istiyorsunuz gibi bir sorudan başlayamazdım elbette. Bu zaten kesinlikle düşünmek dahi istemediğim bir şeydi.

"Dışarıya, Peter'ı aramaya gitti," diye cevapladı Jack ve Mae de ona baktı.

Saçlarının dalgasıyla oynayıp duruyordu Mae. Aslında umutsuzca benim saçlarıma dokunmak istediğini biliyordum. Bardağımdaki su neredeyse bitmişti bu yüzden de tezgâha bırakıp içimi çektim.

"Peki ... siz şimdi vampir misiniz?" diye sordum, kendimi inanılmaz derecede aptal gibi hissediyordum. Ağzımdan öylesine çıkıvermişti. Çünkü karşımdakiler normal, sağlıklı bir aileydi ve vampir gibi şeyler de yoktu zaten.

"Evet tatlım," diyerek gülümsedi Mae. Hayatımda gördüğüm en üzgün ve en korkmuş gülümsemeydi bu.

Gergin bir şekilde bekliyordlardı ve bunun nedenini anla-

mıyordum. Onlar büyük ve güçlü vampirlerdi, bense sıradan, küçük bir kızdım. Korkacak biri varsa o da kesin bendim.

“Hepiniz mi?” Bir Mae’ye bir Jack’e baktım. “O halde Ezra ya da Peter’in burada olmasının daha iyi olacağını neden söyledin ki? Sen çok fazla bir şey bilmiyor musun?”

“Onlar bizden çok çok daha büyükler,” dedi Mae. Gergin yüz ifadesi yerini biraz rahatlamaya bırakmıştı.

“Kaç yaşındasın?” O ilk gece gittiğimiz lokantada otururken ona bunu ilk kez sorduğumu ve onun da sadece soruma güldüğünü hatırladım.

“Şey, dönüştüğümde yirmi dört yaşındaydım ve dönüşümüm de 1994 yılında oldu. Bu da sanırım beni kırklarımda yapar.”

“Kırk yaşında birine benzemiyorsun,” dedim ve Jack öyle uzun uzun güldü ki odadaki tüm gerilim bir anda uçup gitti.

“Demek ki vampirler biraz farklı yaşıyor,” dedi Jack ve çıplak göğsünü işaret etti, bakınca yirmi dördünden fazla göstermiyordu.

“Fiziksel olarak pek yaşlanmıyoruz,” dedi Mae. “Bizler çok farklı şekilde olgunlaşıyoruz. İlk dönüştüğümüzde duygusal anlamda gerileriz. Jack, yirmi yaşlarındaki biri yerine on yaşlarındaki birine daha yakındır. Bunun bir kısmı da aslında onun kişiliğiyle ilgili.” Mae, Jack’e bakıp gülümsedi. “Diğer kısmı da yaşından kaynaklanır. Her zaman zihnimizi sıkı tutarız ve gerçek anlamda yaşlanmayız. Yaşadıklarımızdan bir şeyler öğrenir ve olgunlaşırız, ama normal insanların yaptığı şekilde değil elbette. Bu yüzden Jack, ne kadar yaşlanırsa yaşlansın hiçbir zaman kırkındaki bir adam gibi davranamaz.”

Geriye dönüp baktığımda, Jack’in yaptığı şeylerin çoğu mantıklıydı ama tabii benim yaşımda olduğu düşünülürse. Ama bu, benden büyük olsa bile asla benimle takılıp dolaşmasının nedeni değil. Hiçbir zaman daha büyükmüş gibi hareket

etmemiştii. Her şeye rağmen benimle aynı olgunlukta ydı.

“Peki, sen kaç yaşındasın?” diyerek Mae’ye döndüm.

“Ben de dönüştüğümde yirmi sekiz yaşındaydım ve bu da ... vay canına elli iki yıl önceydi.” Sanki bir süredir bunu düşünmemiş gibi kendisi de şaşırmıştı sonra bana bakıp gülümsedi. “Tamam, ben seksen yaşındayım. Ama bu Peter ya da Ezra kadar kötü sayılmaz.”

“Onlar kaç yaşındalar?” diye sordum ama Mae’nin porsele gibi cildine bakmak için yaklaşımdan edemedim. Onun yirmi sekiz yaşında olduğuna bile inanmak zordu.

“Ah, Aman Tanrım.” Mae yardım etmesi için Jack’e baktı ama Jack başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ben sadece onların dönüştükleri yaşı biliyorum,” dedi Jack. Masaya doğru eğilmişti ama şimdi kalkıp arkasındaki tezgâha yaslandı, kollarını da göğsüne bağladı. “Peter on dokuz, Ezra da yirmi altı yaşındaymış. Aramızdaki en yaşlısı sensin.”

“Teşekkürler,” Mae, acıyla baktı Jack’e, sonra bana döndü. “Peter iki yüz yaşında yoktur. Ama yüz doksan ya da onun gibi bir şeydir. Ezra ... vay canına! Kendi kocamın kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Ah! Jack, hatırlasana. Üç yüzüne bastığında, yani birkaç yıl önce büyük bir parti yapmıştık. Bu ne zamandı?”

“Bilmiyorum,” diyerek omuzlarını silkti Jack. “Beş yıl önce falan mı? Zamanı gerçekten de artık akılda tutmak çok zor.”

“Bana Ezra’nın üç yüz yaşından büyük olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordum.

Ezra hayatım boyunca gördüğüm en çekici insanlardan biriydi ve Lamborghini kullanıyordu. Üç yüzyıldır yaşıyor muydu yani? Tüm hayatım boyunca, kendimi hiç böyle küçülmüş ya da önemsiz hissetmemiştim.

“Evet. Ben daha bebeğim,” diyerek sırtıttı Jack ve bir bakıma mantıklıydı da. Ezra ve Peter’ın gözlerinden yaşça daha

büyük oldukları anlaşılıyordu ve tıpkı ailenin bir bebeğe düşkünlüğü gibi hepsinin Jack'e düşkün olduğunu görebilirdiniz.

"Ama onlara kardeşim diyorsun, öyleyse kardeş olamazsınız ki." Kardeş olmalarıyla ilgili bir şeyler söylediğimde gül-müştü, şimdi hatırlıyorum. Onlar kan akrabalarıydı.

"İnsanca değil, tabii," diye açıkladı Mae. "Ama vampir olarak, 'kardeş' tam da doğru kelime sayılmaz aslında." Dönüp Jack'e baktı. "Sen benden daha iyi anlıyorsun, Jack," dedi.

"Başına gelinceye kadar ya da dönüştüğün kişiyi tanı-mıyorsan açıklaması çok zor."

Jack ellerini tezgâha koydu ve bana söyledikleri şeylere karşı cevabımı düşünürken beni izledi.

"Yani, Peter'ın seni bir vâmpire dönüştürdüğünü mü söylüyorsun?"

Vampir kelimesini ne zaman söylesem kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Sanki kötü bir korku filminin içindeyim ya da bir gizli kamera şakasının içindeydim, şakalara maruz kalıyordum. Bu, olası bile değildi aslında.

Bu tıpkı herkesin pamuk şekerinden yapıldığı bir rüyanın içinde olmaya benziyordu. Durumu kabullenip devam etmeliydim. Bu yüzden de şüphelerimi bastırınca ben de çoğunluğa uyup sanki her şey mantıklıymış gibi davrandım.

"Evet," diyerek başını salladı Jack.

"Peki bu ne demek oluyor? Seni ısırdı mı?" Peter'ın birini ısırıldığını düşünmek bile kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Odasındaiken bana da yapmaya çalıştığı şey buydu, artık kötü bir şey yapmadan derken neyi kastettiğini biliyordum, ama nasıl olduysa bu onu daha fazla arzulamama neden olmuştu.

"Hayır, ısırarak böyle bir şey yapmaz," diyerek başını salladı Jack, ama bir kaşını kaldırmış halde bana tuhaf tuhaf baktı. O esnada aklıma dank etti.

"Kalp atışlarımı duyabiliyorsun," dedim. Arabadayken ka-

zadan hemen önce Peter'ı düşündüğüm için kalbim çok hızlı atıyordu ve bu da Jack'in dikkatini çekmişti.

"Ve sen de..." Jack'in yüz ifadesi değişti, bakışlarını çevirdi ama isteğini zaten hissedebiliyordum.

"Sen de Peter'ı düşünüyordun," dedi Mae, Jack'in cevabını yakalamıştı. "Peter'ın yakınlarındayken ya da onu düşündüğünde feromon salgılıyorsun. Bunun nasıl açıklanacağını bilmiyorum."

"Bu koku da seni ısırmak için bizim aklımızı çeliyor," dedi Jack açıkça.

Kalp atışlarım yavaşlamıştı ama Jack hâlâ gergin görünüyordu. Bu esnada Mae ise hiç de etkilenmiş benzemiyordu.

"Öyleyse bu sadece Peter'ı düşündüğüm zaman mı oluyor? Başka bir şey falan düşündüğümde de oluyor mu?"

"Bunların hepsini sana Ezra açıklayacak," dedi Mae. Jack tam bir şeyler söylemek üzereydi ama Mae bunu söyleyerek onu susturmuştu.

"O zaman vampire nasıl dönüşüyorsunuz?" Konuyu kalp atışlarımla dağıtmadan önce kaldığımız yere getirdim.

"Peter'ın kanını içtim. Böylece de Ezra'nın kanı ve Peter'ın kanı benim kanımla karışıp damarlarımda dolaştı." Sanki damarlarını görebilecekmişim gibi Jack, kolunu işaret etmişti. "Bu, babadan oğula geçen bir şey gibi değil, çünkü onlar benim bir parçam değiller. Onlar sadece oldukları kişiler. Kanım, onların kanı."

"Bunun kim olduğunuz üzerinde bir etkisi var mı?" Masaya yaslanıp Jack'e baktım. Kendimi tamamen onların hayallerine bırakmıştım ve gerçekten inanıyormuş gibi de ilgileniyordum.

"Bu, benim kişiliğimi belirleyemez." Jack, ona başını sallayan Mae'ye baktı. "Ama biz ... onlarla tanışmaya ilk geldiğin âni hatırlasana, Ezra ve Peter'ın senden hoşlanacağını bildiği-

mi söylemiştim, değil mi? Çünkü ben senden hoşlanmıştım.”

“Yani sen her kimsen onlar da öyle mi?” Bundan şüpheliydim, çünkü Peter benden hoşlanmıyordu.

“Hayır, hayır. Bu şekilde değil.” Jack içini çekti ve bana ne kadar fazlasını anlatabileceğini düşündü. Vampir olduğunu itiraf ettiği için daha ne gizleyebileceğini anlamıyordum. “Çünkü sadece ben senden hoşlanmıyorum, kanım da hoşlanıyor.”

“Jack, belki Ezra bunu konuşmak için daha uygun olacaktır,” dedi Mae ve Jack’e baktı. Jack de bakışlarını yere indirdi. Sonra Mae bana gülümseyerek “Ezra her konuda daha uzman. Jack ile benim öğrenecek daha çok şeyimiz var.”

“Siz gerçekten vampir falan değilsiniz, değil mi?” diye kaygıyla sordum ve Mae bir kahkaha patlattı.

“Ah, tatlım. Çok üzgünüm ama öyleyiz.” Ardından da kulağımın üstüne sarkan saçlarımı hafifçe düzeltti, onu itmedim ya da kaçınmadım, o da gülümsedi.

“Ama sizler tabutlarda uyumuyorsunuz ya da uzun ve sivri dişleriniz de yok, ayrıca ten renkleriniz solgun da değil,” dedim ama sonra hemen söylediklerimi düzelttim. “Yani, Mae dişında, ama o da zaten çok solgun sayılmaz.”

“Bizim aslında uzun ve sivri dişimiz var.” Jack, ağzını kocaman açtı ve azı dişlerini görebilmem için dilini dişlerinin hizasında oynattı. Gördüğüm diğer dişlerden çok daha büyük ya da uzun değillerdi fakat çok keskin görünüyorlardı.

“Tabut olayı da sadece saçma bir efsane. Yatak çok daha rahat.” Mae söylediğim şeye burun kıvrırmıştı.

“Ama bronzsunuz. Güneşe bile çıkmıyorsunuz! Bir dakika, siz güneşe çıkabiliyor musunuz?”

“Aslında çıkabiliriz, ama genelde bunu yapmıyoruz,” dedi Jack. “Güneş bizi her zaman yoruyor ama güneşe çıksak bile alev üflemiyor ya da ölmüyoruz.”

“Bu, teninizin bronz olmasını açıklamaz,” diye belirttim.

“Dönüştüğümüz zaman değişmiyoruz, ben çok fazla kay-kay yaptım ve o esnada çok güneş vardı. Vampire dönüştüğümde cildim melaninle doluydu ve şimdi de öyle olacak.” Jack bir an düşündü ve sonra kendini düzeltilti. “Biraz değiştiriz aslında. Gelişiyoruz. Böyle yakışıklı değildim ve bir çiftçiden daha esmerdim. Ama nasıl oluyorsa bir şeyler değişiyor ve her şeyi daha düzgün hale getiriyor, tıpkı önceden çok kilolu olmam gibi. Vampirler için aşırı kilo diye bir şey söz konusu olamaz. Biz hiçbir şey depolamayız bu yüzden de dönüşümünden sonra her şey çabucak aydınlanır.”

“Biz kan içeriz bu yüzden de kilo almayız,” diye ekledi Mae.

“Kan içiyorsunuz.” O zamana kadar gerçekten de bu noktayı düşünmemeye çalışmışım.

Peter’in beni ısırdığını düşündüğümde her şeyin hissi artıyordu ama kanımı içmesi değil tabii. Mae ya da Jack’in de bunu yapmasını hayal etmek imkânsızdı.

“Bu gerekli,” diye Mae üzgünce fısıldadı.

“Ama hayvan kanı, değil mi?” diye umutla sordum fakat Mae bakışlarını aşağı indirdi ve bu yüzden sadece hayır der gibi başını sallayan Jack’e baktım.

“Hayvan kanıyla yaşayamıyoruz.” Jack solgun mavi gözle-riyle bana baktı, tiksiniş gibi görünmemeye çalıştım. “Bir köpekten ya da yarasadan kan geçen birinin yaşayamamasıyla aynı şeydir bu da. Özellikle hayatta kalmak için haftada bir kan geçirmemiz gerekir. Sadece bunu yutmamız gerekiyor.”

“Siz ... o halde insanları öldürüyor musunuz?” Sesimin titrediğini biliyordum, her ikisi de dehşete düşmüş gibiydi.

“Hayır! Elbette hayır!” Mae şiddetle karşı çıktı. “İnsanlar ölmeden önce çok kan kaybedebilir.”

“Sadece insanlardan kan içiyoruz,” dedi Jack. “Acısız bir süreçtir bu. Salyamız anestezi işlevi görür ve yarayı hızla iyileştirir.”

“Ayrıca Ezra bu konuda öyle iyidir ki insanlar ısırıldıklarını bile anlamaz,” diye açıkladı Mae, sesinde gurur vardı. “Jack ile genelde kan bankasından alarak yaşarız. Bu, çok iyi değil ama daha az karmaşık.”

“Kızılhaç’tan mı kan alıyorsunuz?” Mae ve Jack’in gidip Kızılhaç’tan kan istediklerini hayal ettim.

“Hayır, tam olarak böyle değil.” Mae kibarca dizime dokunarak gülümsedi. “Vampir kan bankası da var. İnsanlar kanlarını Kızılhaç gibi bir yerlere bağışlıyorlar, ama aslında sadece biz kullanıyoruz. Böylece bizim de bodrum katında kanla dolu bir dolabımız oluyor, orada saklıyoruz.”

“Ezra ve Peter o dolabı pek kullanmıyorlar,” diye mırıldandı ve Mae de sertçe ona baktı.

“Çünkü onlar kan bankaları yokken de çok uzun süre yaşadılar,” dedi Mae ve özür diler gibi bakıyordu. “Onlar sadece sadelik yanlısı.”

“Peki bu nasıl oluyor? Rastgele birini bulup ısırıyorlar mı?” Peter’ın başka birini ısırıldığını düşünmek, midemi bulandırdı.

“Hayır, insanların isteyerek bağışladıkları kulüpler var ve çok kez çıkacaklarını düşündükleri kızları alıp boyunlarından öperler, ama onlar sadece atıştırma kullarıdır,” diye açıkladı Mae.

“Bu senin için sorun olmuyor mu?” diye sordum Mae’ye. “Ezra dışarı çıkıyor ve başka kadınlarla içip geziyor mu yani?”

“Bu hoş bir şey değil,” dedi Mae. “Ama bizim doğamız böyle. Birilerine saldırıp öldürmesi yerine bir kadını baştan çıkarmasını tercih ederim. Bu, ölümsüzlüğün bedeli, canım. Onunla sonsuza dek birlikte olabilirim böylece ama başka bir kadını da öpmek zorunda.” Üzülerek gülümsedi ve böyle bir şeyle onun gibi baş edip edemeyeceğimi düşündüm.

“Bir torba dolusu kan içiyorum,” diyerek araya girdi Jack ve hemen dikkatimi ona çevirdim.

“Beni aldığın gece ısıracak mıydın?” Sonra birden ne kadar

uyuştuğumu hatırladım ve eve nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum, gözlerimi kocaman açıp “Beni ısırдың mı?”

“Hayır!” Jack, Mae ve benim dikkatli bakışlarımızın altında kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Hayır! Isırmadım! Gerçekten!” Sonra yüzüne mahcup bir bakış yerleşti. “Sadece kulüpten geliyordum ve seni görmeden önce ... karnımı doyurmuştum.”

“Yani, benim girmeye çalıştığım kulüpten mi demek istiyorsun?” Jane’in bilmeden bir vampir tarafından alınıp alınmadığını merak ettim. Muhtemelen öyleydi.

“Hayır, vampirlere ait olan bir kulüpten. Sizin nereye girmeye çalıştığınızı bile bilmiyorum. Ayrıca çoğu insan, etraflarında vampir kulüpleri olduğunu bile bilmiyor ki. Ben de böyle dönüştüm zaten.”

“Peter seni bir kulüpten mi aldı?” Şüpheyle bir kaşımı kaldırdım.

“Hayır,” diye mırıldandı Jack. “İki kızın peşinden gittim, ama onlar birden psikozlu vampirlere dönüştüler. Peter da o anda oradaydı ve yiyecek bir şeyler arıyordu. Ama kızlar çıldırdı ve beni neredeyse ölü bir halde orada bıraktılar, Peter beni kulübün arkasındaki dar sokakta buldu ve nedense kurtardı.”

“Dönüşmek için ölmek zorunda mıydın?” diye sordum.

“Hayır, ölemezsin,” dedi Jack. “Öldüğün anda ölmüş olursun, hepsi bu. Vampirler ölmez. Biz, insanlardan farklıyız. Ezra vampirliğin bir virüs gibi olduğunu açıklamıştı, tıpkı AIDS gibi bir şey ama AIDS insanı hasta ederken bu seni iyileştiriyor.”

“Bir virüs mü?” Pek inanmamış görünüyordum.

“Sanırım,” diyerek omuzlarını silkti Jack. “Ezra’nın bana söylediği şey buydu. Tıpkı evrimsel bir mutasyon gibi. Onun teorisine göre, insanlar bunu önceden tahmin edemez. İnsanları öldüren tek şey hastalıklar ve havadır. Vebalar ger-

çekten de nüfusu kontrol altında kalmasına yardımcı olmuştur. Şehirler kalabalıklaştığında bir veba ortaya çıkar ve sayıyı azaltır. Vampir, başka bir veba türüdür.”

“Evet, her şey harika ama bir virüs mü?” İnanmayarak başımı salladım. “Bir virüs sana ne yapabilir ki?”

“Yine söylüyorum, Ezra benden çok daha uzman,” dedi Jack. “Ama bu seni daha etkili kılar. Tam olarak, her zaman ihtiyacımız olan şeyi alırız. Saf, taze kanla besleniriz ve hiçbir zaman bozulmaz. Öldüğümüzde katı köpük gibiyiz. Her zaman buradayız yani. Yaralandığımız zamanlardaysa tamamen kandan oluştuğumuz için hızla iyileşiriz.”

“Sizler gerçekten vampir misiniz?” Uzun süredir bana bunu açıklıyorlardı ama hâlâ aklım almıyordu. Jack gülümseyip tezgâha yaslandı.

“Benim de ilk tepkim bu olmuştu,” diyerek sırttı.

“Sanırım herkesin tepkisi böyle olur,” dedi Mae.

“Ama burası normal bir ev. Yani gerçekten çok hoş fakat normal. Hepiniz bir aile gibisiniz. Ve sen—” Jack’i gösterdim. “Sen, tüm gün video oyunu oynuyorsun. Hem de Minnesota, Minneapolis’de şehir dışına yakın bir evde? Haydi ama. Vampirler bundan daha klas olur.”

“Çok sağ ol,” diyerek güldü Jack.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Hepiniz ölümsüzsünüz ve bu şekilde mi zaman geçiriyorsunuz?”

“Aynen öyle. Sonsuzluğa sahibiz. Peki, sen nasıl geçirirsin?” Jack birden topu bana atmıştı.

“Bilmiyorum,” dedim. Bunu önceden hiç düşünmemiştim. Değersiz insani hayatımla ne yapmak istediğimi düşünmeye çalışmak bile yetiyordu. “Ama bir şeyler bundan daha büyüleyicidir.”

“Peter ile Ezra her şeyi gördüler, en azından yüz kez gördüler ve Mae’nin de bir yere gitmeye niyeti yok,” deyip omuzla-

rını silkti. “Yani ben biraz seyahat de ettim, ama bu konuda hiç acelem yok. Nasılsa bir gün hepsini göreceğim. Bir iki yıl önce Peter ile piramitlere gittik.” Gözlerini kocaman açtı. “Peter, otuz defa falan gitmiştir. Bu yüzden son gördüğündeki repkisi ‘Vay, kumların üzerindeki kocaman üçgenler’ gibi oldu. Bu da son seyahatim oldu, en azından şimdilik.”

“Peki, burada böylece oturup video oyunu mu oynuyorsun?” diye kuşkuyla sordum.

“Ne yapmamızı bekliyorsun?” diye güldü Jack. “Sadece senden daha çok zamanımız var. Sen ne yapardın?”

“Bilmiyorum.” Yere baktım ve bunu düşündüm. “Tüm bunlar bana çok tuhaf geliyor.”

“Elbette öyle gelecektir, tatlım,” dedi Mae, bir yandan da kibarca saçlarını düzeltiyordu. “Bu şey, anlamak için fazla.”

“Siz, beni yemeyeceksiniz değil mi?” Fakat korkmuş gibi de görünmüyordum çünkü korkmuyordum. Sadece merak ediyordum ve Mae, güldü.

“Hayır, elbette yemeyeceğiz,” dedi ve beni rahatlatmak için tekrar gülümsedi.

“Ama Peter geçen gece istedi,” diye belirttim. “Ve Jack de bu akşam istedi, kazadan hemen önce.”

“Jack!” Mae dönüp hemen Jack’e baktı. Peter’ı söylediğimde bu kadar çok şaşırmamıştı.

“Hayır, istemedim!” diye ısrar etti ama kötü bir yalancıydı.

“Jack, bunu yapamayacağını biliyorsun,” diye bağırdı Mae ve neyin önemli olduğunu artık merak etmeye başlamıştım. İnsanları ısırdıklarında bunun can yakmadığını ve insanların ölmediğini söylemişlerdi. O halde Jack’in beni ısırıp ısırması konusunda gerçekten de sorun neydi?

“Benim hatam değildi!” dedi Jack, kendini savunurcasına. “Delirmiş gibi Peter’ı düşünüyordu. Ve sen ne ... biliyor musun? Onu ısırmadım, tamam mı?”

“Peki, o halde Peter neden benim bu kadar leziz olduğumu düşünüyor?” diye sordum ve ikisi de gözlerini benden kaçırdılar. “Haydi ama! Vampir olduğunuzu biliyorum. Geriye ne kalıyor ki?”

“Leziz,” diye belirtti Jack. “Bunu anlatacak en güzel kelimedi bu.”

“Tüm bunları bana neden anlatıyorsunuz?” gözlerimi onlara diktim. “Vampir olduğunuzu neden bana söylüyorsunuz ki? Büyük bir sır falan değil miydi?”

“Pek sayılmaz,” diye homurdandı. “Filmlerde bunlardan nefret ediyordum, kimse vampir olduğunu söyleyemez ya da kibirli yüksek konsey vampirleri, hepimizi öldürecek! Yüksek konsey diye bir şey yok. Büyük vampir toplumu da yok. Dünyada insanı yöneten bir konsey de yok zaten.”

“Aslında biliyor musun?” diye devam etti Jack. “İnsanlar zaten vampirlerin varlığına inanmıyorlar. Kendimizle ilgili bir şeyleri saklamamız gerektiğini düşünüyor musun? Gerçekten de senden bir şey saklamaya çalıştım mı?”

“Hayır, ama bana her şeyi de anlatmadın,” dedim ben de.

“Evet, çünkü senden hoşlandım. Tanıştığımız gün vampir olduğumu söyleseydim, delirdiğimi düşünür beni hayatından çıkarırdın.”

“Peki, neden anlatman bu kadar uzun sürdü?”

“Bana güvendiğinden emin olmak istedim, böylece delirdiğimi düşünmeyecek ve benimle konuşmaya devam edecektin.” Sonra yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü ve içini çekti. “Sana parktaki gece söyleyecektim. Ama şu köpek olayı çıktı. Onu öldürdüğümde o kadar üzgündün ki eğer bir köpeği incittiğimde böyle tepki veriyorsan insanları ısırdığımı duyduğunda neler yapardın?”

“Ah!” O geceyi düşündüm ve ağladığım için arkadaşlığımızı bitirmekle tehdit ettiğini hatırladım. Köpeği öldürmüş

olması zor bir andı. “Şey, şimdi biliyorum. Bir canavar olduğunu düşünmüyorum.”

“İyi,” dedi ve rahatlamış gibiydi. Solgun vücudunu ovuşturdu. “Bir tişört alayım. Hemen geri gelirim,” diyerek mutfaktan çıktı ve üst kata çıkarken ayak seslerini duyabiliyordum.

“İyi misin?” diye ciddiyetle sordu Mae, ben de evet anlamında başımı salladım. Yanaklarıma kibarca dokundu, yüzümü sıkıp alnımdan öptü. “Tamam o halde. Biraz daha su ister misin?”

“Evet, iyi olur,” diyerek başımı salladım ve Mae de bardağı alıp tekrar doldurmak için buzdolabına yöneldi. “Beni sadece rahatsız eden bir şey var.” Aslında yalandı. Rahatsız olduğum neredeyse elli şey vardı ama bu akşam sorabileceğim tek soruydu.

“Nedir o canım?” Suyu tekrar bana verdi, meraklı görünüyordu.

“Peter neden gitti?” diye sordum ve yüz ifadesi değişti, gözlerini aşağı çevirdi. “Jack, benden dolayı olduğunu söyledi.”

“Jack neden bahsettiğini bilmiyor,” diyerek kısaca yanıtladı Mae.

“Mae.” Bana bakıncaya kadar gözümü üzerine diktim ve sonra içini çekti.

“Bunu başka zaman konuşalım,” dedi ve kendini gülümsemek için zorladı. “Uzun bir gün geçirdim ve gerçekten de sıcak bir duş almak istiyorum. Eminim sen ve Jack kendinizi eğlendirecek bir şeyler düşünürsünüz.”

“Her zaman!” Üstünde tişörtü ve şortuyla mutfığa giriverdi.

“O zaman devam edin,” dedi Mae, Jack’in yanından geçerken söylemişti bunu.

“Evet, evet,” diye mırıldandı Jack. Mae, sırtıyla Jack’e dokunduğunda o da dilini çıkardı. Sonra aptal gibi sırtarak yanımda dans etti. “Artık öğrendiğine çok memnunum. Senden

bir şeyler saklamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Aslında, pek değil.” Her şeyi bildiğim söylenemezdi ama artık rahatsız etmiyordu. Jack’in ruh hali şu an çok iyiydi ve aynı zamanda bu beni de etkiliyordu. “Senden bir şeyler saklamanın ne kadar zor olduğuna dair hiç fikrin var mı?”

“Evet!” Jack, ısrarcıydı ama gülümsüyordu. “Ezra ve Peter her zaman benden bir şeyler saklamışlardır. Bunlar için çok küçük olduğumu düşünüyorlar. Eğer onlar olmasaydı vampir olduğumu bilmezdim.”

“Şimdi sen kırk yaşında mısın?” diye sordum.

“Bu seni korkutuyor mu?” Cevabımı beklerken çenesini yukarı kaldırdı.

“Hayır. Tüm bu olanların beni çıldırtması gerektiğini biliyorum ama olmuyor işte. Seninle kendimi aptal gibi güvende hissediyorum.”

Dudaklarını haylaz bir çocuk gibi büktü ve fark etmeden beni korkutmaya çalıştığını anladım. Arkamdan geçip masaya yanaştı ve sonra önüme geçip durdu. Kollarını yan tarafıma koyup beni masayla kendisi arasında sıkıştırdı. Yüz yüzedik ve gözleri sürekli kımlıyordu.

“Peki, ya şimdi? Korkuyor musun?”

“Hayır. Korkmalı mıyım?” Gülümsedim.

“Muhtemelen korkmalısın.” Sesi azalmış, kısılmıştı ve gözleri de bana bakarken neredeyse şeffaflaşmıştı.

Sonra gözlerini biraz daha aşağı indirdiğini gördüm, boynuma bakıyordu, kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. Derin bir nefes aldım, temizlik kokuyordu tıpkı bir sabun ve naneli diş macunu gibiydi. Yüz ifadesi değişti, hüznün çoktu birden, yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı.

“Kanı mı duyabiliyorsun,” dedim yumuşak bir tonda. Hiç cevap vermedi ama gözlerini yavaşça boynumdan çekip gözlerimin içine baktı. Aç olduğunu hissedebiliyordum ve benim de her yanı mı hiç bilmediğim yabancı bir istek kapladı. “Neye benziyor?”

“Bu tıpkı...” Soluklandı ve ardından sesi bir inilti gibi çıktı. “Müzik gibi.”

“Nasıl yani?” diye fısıldadım. “Isırıldığın zamanki gibi mi? Ne hissederim?”

Gözlerinde arzulu bir ifade vardı, Mae’den bahsettiği zaman Ezra’nın gözlerinde gördüğüme benziyordu, kalbim pır pır ediyordu. Jack’in yüzünü mutluluk kaplamıştı ve bir an için boğuşup durduğu açlığın ve isteğinin sıcaklığıyla ısındığımı hissettim.

“Senin...” Derin bir nefes daha aldı ve ardından gülümse-di. “Gerçekten artık gitmen gerekiyor.” Birden çekildi, arkasını dönüp uzaklaştı. Bu ani dönüşüne çok şaşırdım ama aynı zamanda ölesiye bir istek duydum.

“Ne? Neden ama?” Tabureden atlayıp hemen peşinden koştum. “Daha erken.”

“Hayır, değil,” dedi Jack ve bir yandan da garaja doğru ilerledi. Kapı kapanmadan yetiştim. “Çok fazla iradem, kalmadı artık,” dedi aniden.

“İstiyorsan beni ısırabilirsin,” dedim. Bunu gerçekten istediğinin farkındaydım ve yaparsa çok da fazla sorun olacağını düşünmedim. “Isırmanı istiyorum.”

Jetta’nın önünde durdu, ben de sadece birkaç adım ötesinde durmuş onu izliyordum. Saçlarının arkasını kaşırken bana bakıp gülümsedi.

“Şu an beni öldürüyorsun!” Başını sallıyordu sonra arabaya yönelirken anahtarları gösterdi. “Benden bile tehlikelisin!”

“Ne?” dedim. Sürücü kapısını yanında durmuştu ve ben de arabanın üzerinden ona baktım. “Neden yapmıyorsun?” Umutsuzluğu onu daha da istememe neden oluyordu, üstelik gerçekten de neden beni ısırmadığını anlamıyordum.

“Sadece yapamam, Alice.” İfadesi çok ciddiye. Gözlerini kaçırdı, utanmış görünüyordu. “Eğer artık şunu kesmezsen Mae’den seni bırakmasını isteyeceğim,” dedi. Sonra başını salladı. “Daha fazla hayır diyemeyeceğim yoksa.”

“Tamam, susacağım.”

İstemedenden de olsa arabanın kapısını açıp bindim. Birkaç saniye sonra Jack de bindi ve arabayı çalıştırdı. Beni ne kadar istediğini, içindeki açlığı hissedebiliyordum, utançla aynıydı. Sessizce oturdum, ama bir yandan da gözlerimden yaşların aktığının farkındaydım.

“Ağlıyor musun?” Nefesini tuttu. “Neden ağlıyorsun?”

“Bende mi bir sorun var?” diyerek gözlerimi sildim.

“Neyden bahsediyorsun?”

“Benimle ilgili bir problem olmalı. Peter yanımda bile durmuyor ve sen de yapmıyorsun işte. Kanım zehirli falan mı?”

“Aman Tanrım, Alice.” Şakaklarını ovuşturdu ve boş boş gülümsedi. “Şu an bana ne yaptığına dair en ufak bir fikrin bile yok değil mi?” Tekrar bana bakıp başını salladı. “Seni eve ben bırakamam. Yapamam...” Sonra dönüp arabadan indi.

“Ne?” diye bağırdım. Beni bırakmaması için ne yaptığımı

bilmiyordum. Dışarıda durdu, başını hâlâ iki yana sallıyordu. “Ne yaptım?” diye sordum.

“Sen zehirli falan değilsin! Bunun tam tersi! Kanın panzehir,” diyerek soluklandı ama sanki daha çok içine hava çekmişti. “Seninle artık arabada duramam. Bana bunu sen yaptın ve şimdi gitmek zorundayım ama sen çok...” Başını sağa sola salladı, yüksek sesle konuşmayı istemiyordu.

“Anlamıyorum. Eğer beni bu kadar çok istiyorsan o halde neden bana sahip olmuyorsun?” Ne hissettiğini anlıyor ve ben de onun gibi istiyordum, onun istediği şeyi. Öyle yoğun bir duyguydu ki çok bunaltıcıydı.

“Alice...” Ellerini beline koyup soluklandı. “Peter beni öldürür. Parçalara ayırır. Bunun için can atmaz ama yine de yapar.”

“Ne? Peter kanımla ne yapacak ki?”

Peter’ı düşündüm, beni kışkandığı gerçeğiyle heyecanlandım, kalp atışım hızlandı. Jack perişandı, tekrar başını iki yana salladı:

“Onu düşünüyorsun. Kahretsin ki düşünüyorsun işte!” diyerek ellerini yumruk yaptı.

“Üzgünüm!” Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak ağlamaya başladım. Jack gerçekten de onu öldürüyormuşum gibi baktı ve acısını ben de hissediyordum. “Sadece beni ısırp bunu artık bir kenara bırakamaz mısın?”

“Alice!” diye bağırdı. “O benim kardeşim! Ve sen de onun-sun! Sen Peter’a aitsin, bana değil!”

“Sen neyden bahsediyorsun?” Konuşmasında çok şaşırtıcı bir şeyler olmasına karşın yine de yüzüme bir tokat yemişim gibi hissettim. “Sen beni Peter’a mı ayırdın?”

“Hayır, ama başka bir seçeneğim yoktu. Hiçbirimizin yok.” Bakışlarını çevirdi ama suratının asıldığını görebiliyordum. “Bu sadece kanla alakalı, senin kanınla ve onun kanıyla ilgili. Kanlarınız birbirini çekiyor. Onu düşündü-

günde bu kadar çıldırmanın, kalp atışlarının hızlanmasının nedeni de işte bu. Ve bu benim kanımda da olduğundan ben de çıldırıyorum.”

Peter ile olan her şey fizikseldi. Aramızda açıklayamadığım kimyasal bir tepkime vardı. Fakat sonra düşünmeye başladım, Jack’in kabulleneceğinden de çok hem de. Bu yüzden yanımdan geçip içeri girdi.

“Mae!” diye bağırdı içeri girdiğinde. Aptal gibi onu takip ediyordum. Bir parçası beni istiyordu, aslında çok büyük bir parçası beni istiyordu. “Mae!”

“Ne oldu?” Mae, hemen hole geldi, bir sabahlığa sıkıca sarılmıştı. Sonra Jack’in üzgün ifadesini fark etti ve yüzünün rengi attı. “Jack yapmadın, değil mi?”

“Onu benden uzak tut!” diye azarladı Jack ve ağladığını fark ettim.

Mae başını sallayarak tamam dedi. “Sen yukarı çık. Onunla ben ilgilenirim.”

Bir yandan gözlerimden yaşlar akarken bir yandan da “Özür dilerim,” diye mırıldanıyordum ama Jack çoktan gitmişti.

“Seni ısırdı mı?” Mae hemen yaklaşıp bir gün önce Jack’in yaptığı gibi boynumu incelemeye başladı.

“Hayır,” diyerek şiddetle başımı salladım. Üst kattan sesler duyuluyordu ve Mae başını kaldırıp ne olduğunu anlamak istercesine tavana baktı.

“Haydi gel. Buradan gitmemiz gerekiyor.” Kolunu omuzuma atıp beni garaja sürüklemeye başladı.

“Ama senin üzerinde sabahlık var,” dedim.

“Jack kendini daha fazla tutamaz,” diye fısıldadı Mae. Jetta hâlâ çalışıyordu, arabaya binip garajdan çıkmaya başladık.

“Üzgünüm,” diye tekrarladım.

“Ah, tatlım. Gerçekten de senin hatan değil,” beni rahatlatacak şekilde gülümsedi. “Jack bunu iyi biliyor olmalı ama

daha çok genç.” Uzanıp saçımı okşadı. “Aslında o kadar da kötü bir durum değil.”

“Onun hissettiklerini ben de hissediyorum,” dedim sesizce. “Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve beni ne kadar çok istediğini de, bu yüzden ben de onu istedim ve olayı daha da zor hale getirdim.”

“Ne söyledin?” Mae, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Onun gibi mi hissediyorsun?”

“Evet,” başımı salladım. “Bu iyi bir şey mi?”

“İyi olup olmaması önemli değil,” dedi Mae, doğruca karşıya bakıyordu.

“Peter’a ait olduğumu söyledi.”

“Bunu yapacağını biliyordum,” diyerek içini çekti. Sonra tekrar gülümsemeye başladı. “İşte böylece sonunda öğrendin. Seni bu yeni bilgiyle şaşırtmak istemiyorduk, özellikle de Peter olayıyla.”

“Eğer Peter içinsem o halde nasıl oluyor da benim etrafta olmamı isteyen tek kişi Jack oluyor?” diye sordum. “Ve Peter neden beni ısırmıyor o halde? Neden kaçıyor?”

“Peter çok karmaşık bir insan ama iyi biridir.” Boğazına bir şey takılmış gibi zorla yutkundu ve hâlâ benden sakladıkları bir şeyler olduğunu fark edebiliyordum. “Ve Jack henüz çok genç. Son zamanlarda pek öyle görünmeseler de aslında birbirlerine çok yakınlar.”

“Peki, Jack’in beni ısırıldığını öğrenirse onu öldürür mü?”

“Evet.” Dudaklarını sıkıca kapattı, yüzüme dahi bakmadı. “Ve Jack de bunu biliyordu. Ondan hiçbir şey saklayamazsın. Senin kokunu Jack’ten alabilir.” Sonra bana dönüp sordu: “Eğer öyle bir şey varsa bunu bilmem gerekiyor, böylece her ikinizi de koruyabilirim.”

“Ne demek istiyorsun? Peter ikimizi de mi öldürür?” Jack ile ilk tanıştığımızda kendi güvenliğimden kuşkulanmıştım,

korkmuştum. “Anlamıyorum. Eğer Peter’a aitsem ... bunların hiçbirisi mantıklı değil Mae!”

“Seni bırakır bırakmaz Ezra’yı arayacak ve tüm bu olanları açıklamasını isteyeceğim.” Gözleri yaşla doldu, direksiyonu daha sıkı kavradı. “Seni Jack ile yalnız bırakmamalıydım. Zaten seninle çok fazla vakit geçirdi ama bir şeylerin değişeceğini umuyordum.”

“Beni ısırmadı. Gerçekten,” diyerek aklındaki şüpheyi gidermeye çalışıyordum.

“Her şey kontrolden çıkıyor. Ezra’ya gitmemesini söylemiştim. Bu kez her şey farklı.”

“Bu kez derken?”

“Şimdi olmaz, Alice.” Araba birden durdu, apartmanımın önünde olduğunu fark ettim. Aklımda bu kadar çok şey olduğunu fark etmemiştim. “Eve gitmen gerekiyor artık, Ezra ya da Jack yarın seninle konuşacaktır.”

“Nerede oturduğumu nasıl biliyorsun?” deyip Mae’ye baktım ama o sadece gözünü yola dikmişti.

“Seni eve bırakmam gerekiyor ve Jack kendine bir şey yapmadan onunla ilgilenmem lazım.”

“Kendine zarar mı verir?”

“Gitmek zorundayım!” dedi kısaca. “Yarın konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam, git haydi!” Hemen arabadan indim ve içimden Jack’in aptalca bir şey yapmaması için dua ederken Mae’nin hızlanışını izledim.

Her şeyin fazlasıyla karmakarışık olduğunu hissediyordum ve soğuk kaldırım taşına oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Sıcak bir banyo, iki Tylenol, sıcak çay ve ardından Milo’nun nezaretinde annemin içki dolabından aşırıldığım brendiyle uykuya dalmayı başardım. Eve geldiğimde Milo enkaz haline

geldiğimi görmüştü ve ona başka bir gün anlatacağıma söz verdim, ama sonra anlatacak gücüm de yoktu.

Uyandığımdaya yastığım ıslanmıştı ve uykumda bile ağladığımı biliyordum. Milo tüm gece inlediğini söyledi ama neyse ki hiçbir şey anlamamıştı.

Günün büyük bölümünü evde oyalanarak geçirdim ve hiçbir şeye dokunmamama şaşırdım. Milo bir şeyler yemeye zorladı ama her şey sanki kocaman bir şey yutuyormuşum gibi boğazımda düğümleniyordu.

Üzerime rahat bir tişört giydim ve duş alma zahmetine bile girmedim. Bugün yapacak çok iş vardı ve Peter'ı ya da Jack'i görüp görmeyeceğimi bile bilmiyordum. Onları tekrar görmek iyi bir fırsat olurdu aslında. Peter kaçmıştı ve Jack ise...

"Alice, artık o eve gitmemen gerektiğini düşünüyorum." Milo kaşlarını çatmış bir halde öylece kanepenin yanında duruyordu. Top gibi büzüldüm oturduğum yerde ve elimde telefonumu tutarak boş gözlerle televizyona baktım. "Her zaman eve bitkin geliyorsun. Sana ne yapıyorlar bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığını söyleyebilirim."

"Sen onlara ne yapacağımı görürsün," diye mırıldandım.

"Ne?" Kahverengi gözleri endişeyle doldu bir an ve bu yüzden gözlerimi hemen ondan kaçırdım.

"Yok bir şey."

"Alice ciddiylim." Milo'nun ailesel şeyler söz konusu olduğunda içinde belirli bir hissi olurdu ve normalde buna boyun eğerdim ama şimdi hiçbir şeye tepki veremeyecek kadar hissizleşmiştim. Sadece battaniyeyi başıma kadar çektim böylece onu görmüyordum.

Sonunda uzaklaştı, ben de iyice gömüldüm kanepeye. Korkunç bir gerçek vardı aslında ortada, artık yaşamak istemiyordum. Geçen gece olanlar beni çok hırpalamıştı.

Her şey çok karışıktı ve bir o kadar da yaralayıcı. Bunun

kötü bir rüya olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Sonra telefonumda “Time Warp” melodisi çaldı ve gözlerimi kocaman açtım.

Ezra geliyor. On beş dakika içinde seni alır.

Neden sen gelmiyorsun? İyi misin? Her şey yolunda mı? Kalbimin hızla çarptığını hissederken tüm bunları da bilmek istiyordum.

İyiyim. Ezra, daha fazlasını açıklayacak sana. Görüşürüz, diye yazdı ama hiç de rahatlamamıştım.

“Oraya gitmeyeceksin!” Köpeğin saldırdığı gece üzerimde olanları giyerken Milo, beni izliyordu.

“Evet, gidiyorum,” dedim bir yandan da ayakkabılarımı arıyordum.

“Bu kıyafetle mi?” diye sordu ama inanamıyordu.

“Evet.” Sonunda ayakkabılarımı bulup giydim. “Her şey değişti. Artık onları daha fazla etkilememe gerek yok.”

“Onlardan ayrılmak falan mı istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Onları görmemeyi seçeceğimi hiç düşünmemiştim ama aklıma gelir gelmez de hemen çıkardım beynimden. Benim için, onlarla ilişkiyi bitirmek imkânsızdı. Peter’a bağlanmıştım, bundan kurtuluş yoktu ve muhtemelen de Jack’e âşıktım.

“Yarın okulumuz var!” Ben kapıyı açarken Milo da arkamdan bağıırıyordu.

“Umurumda bile değil,” dedim ve çıktım.

Ezra Jack kadar hızlı değildi ya da hazırlanmam için bana biraz zaman vermek istemişti belki. Her iki şekilde de sonuçta şu an dışarıydım.

Ezra, Lexus ile beni aldığı anda kaldırıma oturmuş, soğuktan titriyor ve en kötüsünü düşünmemeye çalışıyordum. Bu arabaya hiç binmemiştim ama garajda gördüğüm için hemen tanıdım.

“Umarım çok bekletmemişimdir,” diyerek içtenlikle gülmüsedti. Titrediğimi gördü ve hemen klimayı çalıştırdı. “Isındığın zaman söyle. Biz gerçekten de soğuğu senin gibi hissetmiyoruz.”

“Tamam.” Koltuk ılık ve rahat gelmişti, özellikle de kaldırımda üşüdükten sonra. İyice yerleştim koltuğa.

“Neler yapıyorsun?” diye sordu, oldukça da samimiydi. Ben de olabildiğim kadar dürüstçe yanıt verdim.

“Aslında, olanları kabullenmeye çalışıyorum. Jack iyi mi?”

“Evet, iyi,” diyerek başıyla onayladı. “Sadece kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı var.”

“Yine benimle olacak mı?”

“Evet, yoğun duygularla dolu bir gece geçirdiniz dün. Aslına bakarsan bu hepimiz için yeni bir şey, bu yüzden de yanlış atılan adımlar olacaktır.” Tarafsız bir şekilde konuşuyordu ve ses tonu, geçen gece eve geldiğimden bu yana bir

türlü başaramadığım şeyi yaptı, beni rahatlattı. “Ama ikiniz de birlikteyken artık daha dikkatli olacaksınız. Her ikiniz de sınırlarınızı bilerseniz her şey çok daha kolay olur.”

“Umarım.” Artık üşümüyor olsam da kazağıma daha da sıkı sarıldım. “Peter döndü mü?”

“Henüz dönmedi. Ama yakında gelecektir.”

“Jack benim Peter’a ait olduğumu söyledi. Bu ne demek oluyor?” Ezra’ya baktım ve herkesin yaptığı gibi baştan savmasını bekliyordum.

“Mitoloji bizi her zaman yalnız varlıklar olarak göstermiştir ama özümüzde ve duygusal anlamda bizler de insanız. Arkadaşlık istiyoruz ama bizim ki daha seçici.” Konuşurken bir elini direksiyonda tutuyor, diğer eliyle de gümüş yüzüğüyle oynuyordu. “Kanımız, –şu anda daha iyi bir kelime bulamadığım için bunu söylüyorum– kendi ruh eşimizi çekiyor. Doğal olarak da birbirimizi bulduğumuz zaman bunu hissederiz.”

“Mae senin ruh eşin mi?” diye sordum.

“Evet.” Gözleri daldı gitti ve dudaklarını hafifçe büktü. “Ondan önce 255 yıl yaşadım ama şimdi onsuz tek bir gün geçirmeyi bile hayal edemem. Onunla tanışmadan önce kadınlarla sadece flört ettim fakat ilişkilerimi sürdürmek benim için imkânsızdı. Bu yüzden Peter’ı dönüştürdüm, çünkü çok yalnızdım. Ardından o benimle bir süre seyahat etti, ama sonra da ruh eşiyi tanıştı.”

“Bekle,” diye konuşmasını böldüm. “Peter’ın ruh eşinin ben olduğumu sanıyordum.”

“Sana bunun hepimiz için yeni bir şey olduğunu söyledim.” Sonra bana baktı. “Peter, Elise adında bir vampirle tanıştı ve kısa bir süre birlikte oldular. On ya da yirmi yıl sürdü. Tam zamanı Peter biliyor ama hiçbir zaman bu konuda konuşmaz.”

“Ne oldu peki sonra?” Pencereden dışarı bakıyordum ve

evlerine gittiğimiz yolda olmadığımızı fark ettim. Aslında tahminim doğruysa beni evlerine yakın bir yere götürmüyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“İkimizin de eve geçmeden önce biraz konuşmasının iyi olacağını düşündüm.” Ezra, aklımın karıştığını yüzümden anlamış olacak ki konuşmaya devam etti. “Ve bu konuşmalarımızdan bir kısmını da Jack’in duymaması gerekiyor.”

“Şey, anlıyorum,” dedim. Jack her şeyi ona anlatmadıklarını söylemişti, demek ki dalga geçmiyormuş. “Peki, Peter’in ilişkisinde sonra ne oldu?”

“Elise öldürüldü.” Ezra derin bir nefes aldı ve keyifsizce gülümsedi. “Vampirler arasında kimin belli bir bölgede kontrol sağlayacağı konusunda bir kavga çıktı. Vampirler çok sahiplenicidir ama üstelik insanlar da öyledir ve birçok şekilde de kendi türümüzü çoğaltırız.”

“Yani başka bir vampirin Elise’i öldürdüğünü mü söylüyorsun?” Gözlerimi kocaman kocaman açmıştım ve o da sorumu başıyla onaylayarak cevapladı.

“Peter yıkıldı elbette. Bir süre kötü çok zor bir dönem geçirdi.” Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. Peter’in nasıl bir süreç geçirdiğini ve ne yaptığını bilmek istemiyordum.

“Birinci Dünya Savaşı’ndan bu yana çok önemli savaşlarda bulundu, ta ki Orta Doğu’daki son gezisine kadar,” anlatmaya devam etti. “Çok uzun bir müddet boyunca kan dökme arzusu ya da ölme isteğiyle boğuştu, ama artık bundan kurtuldu. Fakat önceki gibi değil artık. Değişti.”

“Onun için çok kötü olmalı,” dedim. Peter ile çok zaman geçirmemiştik, ama eğer ona bir şey olursa çok üzüldüm.

“Öyleydi,” dedi Ezra, benimle aynı fikirdeydi. “Sonra elinden gelenin en iyisini yaparak hayatına devam etti. Elise öldükten sonra hayatının bittiğini düşünüyordu. Hepimiz öyle görüyorduk. Sen çıkıp gelinceye kadar.”

“Benim Peter için olduğumu nasıl biliyordunuz?” diye sordum. “Jack, Peter ile tanıştırmadan önce benimle takılıyordu.”

“Aslına bakarsan ilk başta bilmiyorduk, ama Mae hemen şüphelendi.” Bu sözünün ardından Ezra hafifçe omuzlarını silktilti. “Hiç de mantıklı değildi.”

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarımı çattım, anlamaya çalışıyordum.

“İlk olarak sen sadece insansın.” Bana baktı ben de başımı salladım. “Hiçbir zaman insanlara niyetlenmedik bizler. Peter ile tanıştıklarında Elise de vampirdi ve Mae ile ben de öyleydik. Tam anlamıyla hissiz varlıklar olduğumuz söylenemez ama diğer vampirlere duyduğumuz şekilde insanlara yakınlık duymuyoruz. Jack eve gelip seninle tanıştığını söylediğinde bunu hesaplayamamıştık. Sana hemen bağlanmıştı ama bu, bizim yaptığımız gibi ... fiziksel bir ihtiyaç değildi.”

Başımı sallayarak onayladım, çünkü tam olarak ne demek istediğini anlıyordum. Ben de Peter’ı gördüğümde o bağı hissetmişim ve zamanla daha da yoğunlaşmıştı.

“Ama bu ilişki hepimizin anladığı bir şeydi,” diye açıkladı. “Peter’da benim kanım olduğu için ben de Elise karşı bağıllık hissediyordum; ayrıca Peter ve Jack de aynı bağı Mae’ye hissediyorlar.”

“Peki, sen benimle böyle bir bağı hissediyor musun?” Ezra’ya karşı bunu hissettiğimi düşünüyordum fakat gerçek bir bağıın ne olduğunu ve söylemesi çok zor ve onun mükemmelliğine kapılmak değildi bu, başka bir şeydi.

“Evet.” İçtenlikle gülümsedi, yüzüm kızardı. “Vampir olduğumdan bu yana herhangi bir insana duyduğumdan daha fazla bir yakınlık duyuyorum.”

“Jack, güvenliğimin senin için çok önemli ve öncelikli olduğunu söyledi,” diye sersemce mırıldandım. Ezra’nın iyiliğini kapıldığımı bilmek çok göz korkutucuydu.

“Pek de abartmıyordu,” diyerek sırtıttı. “Sen çok önemli bir konumdasın.”

“Peki konu beni ısırmakla mı ilgili?” diye sordum.

“Hem evet hem de hayır.” Başını çevirdi. “Sana çok sahip-
lenici olduğumuzu söyledim, hatırlıyor musun? Peter seninle
tanışır tanışmaz sen onun oldun. Tıpkı senin gibi o da bunu
içinde hissetti.”

“Peter, Elise’i kaybetti ve bu onu tamamen yıktı,” diyerek ko-
nuşmasını sürdürdü. “Tekrar bu şekilde hissedeceğini hiç san-
mıyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de bundan şüpheliydim.”
Çok üzgün görünüyordu. “Seni istemiş olmak için istemiyor.
Bu, hissetme şeklini değiştirmez, hiçbir şey değiştiremez.”

“Her şeyden önce sen çok narınsın.” Yüzüme bakarken çok
ciddiydi. “Birisiyle birlikte olduğun zaman yani bizim gibi, sü-
rekli birbirimizin kanını içeriz. Ama senin için bu çok tehlikeli,
özellikle de Peter’ın hissettiği şekilde. Bir şeyleri alıp çok uzağa
götürmek onun için çok kolay. Geçen gece seni incitmek iste-
mediği için kaçtı. Bu zor olmamalıydı, Alice. Her zaman çok
basit ve temiz bir süreç olurdu. Ama bu, çok çok karmaşık.”

“Elise’den dolayı mı?”

“Evet ve ayrıca senin insan olmaktan dolayı.” Suratı asıldı
ve içini çekti. “Ve Jack’ten dolayı.”

“Jack geçen gece beni ısırmak istediği için mi?”

“Bundan da fazlası.” Anlayışlı bir şekilde yüzüme baktı ve
“Alice, Jack sana âşık oldu,” dedi.

“Ne?” Çok şaşırdım. Ona âşık olma olasılığımı düşünmüş-
tüm ama Ezra açıklarken vampirlerin âşık olmadığını söyle-
mişti. “Ben, ben böyle bir şeyin mümkün olmadığını sanıyo-
r-dum,” dedim.

“Ben de öyle.” Ezra da kabullenmişti. “Sana karşı hiçbir
şey hissetmemesi gerekiyordu. Sen insansın, Peter’a aitsin ve
onun değilsin. Belki de bu durum sen Peter ile tanışmadan

ve onunla karşılaşmadan önce birlikte çok zaman geçirmeniz yüzünden olmuştur.”

“Peki ... bu ne demek? Geçiş mi yapıyor? Peter yerine Jack ile olabilir miyim?” diye sordum. Ezra ise sorularım karşısında şok olmuşçasına yüzüme baktı.

“Yani sen, Peter yerine Jack ile mi olmak istiyorsun? Bunu mu demeye çalışıyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim, aklım tamamen karışmıştı. “Yani eğer Peter beni istemiyorsa zorlamak çok aptalca olur.”

“Peter seni hâlâ istiyor,” diye hemen belirtti Ezra.

“Neden benimle birlikte değil o halde?” diye bastırdım. “Neden dün gece istediğim tek kişi Jack’ti?”

“Bilmiyorum,” dedi sonunda Ezra. “Peter yakında eve döner ve umarım o zaman bunu halledebiliriz.”

Araba artık tanıdığım bir bölgedeydi ve evden çok da uzak olmadığını biliyordum.

“Peki ya Jack?” diye sordum.

“Peter, Jack’in nasıl hissettiğini ya da geçen gece seni ısırmak üzere olduğunu bilmiyor,” diye beni uyardı Ezra. “Ve seni hiçbir zaman ısıramaz. Peter senin kokunu alır ve ikiniz için de iyi olmaz.”

“Jack’in yakınlarında olabilirim ama değil mi?” Peter’a sahip olsam bile Jack’siz bir hayat düşüncesi kalbimi incitiyordu.

“Evet, elbette görüşebilirsiniz. Ama kendinizi kontrol altında tutmalısınız.”

“Peter’a ait olduğuma emin misin?” Ana yoldan çıkarken dikkatle sordum.

“Evet,” dedi, çok kesin konuşmuştu. Garaj kapısı kapanmıştı ama biz hâlâ arabanın içinde oturuyorduk. “Şimdilik bu kadar, başka bir açıklama yok.”

“Tamam.” Bir cümlenin beni aynı anda hem keyiflendirmesi hem de üzmesi çok ilginçti.

“Jack’e âşık mısın?” Sanki birilerinin duymasından korkuyormuş gibi kısık sesle konuşuyordu, fısıltıdan biraz daha yüksekti sadece.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Gözüm yaşla dolmuştu, dudağımı ısırımdı.

“Alice beni şimdi dikkatle dinle. Eğer Jack’i önemsiyorsan bu şekilde davranmamalısın.” Kahverengi gözlerini gözüme dikti, konuşmasının ciddiyetini iletme istiyordu belli ki. “Seni korkutmaya çalışmıyorum ama bir şeylerin bu şekilde olması gerekiyor, üzgünüm.”

“Haklısın.” Ellerimle gözlerimi sildim.

“İçeri girebilecek kadar iyi misin?” diye soru Ezra.

“Evet, iyiyim,” dedim. Kapıyı açmamı ve arabadan inmemi bekledi. “Peki Mae, bu olanlardan dolayı beni yine sever mi?”

“Evet, Mae seni seviyor çünkü o Mae.” Bakıp gülümsedi, düşkün olduğu bir konudan konuşmak belli ki rahatlatmıştı. Ellerini sırtıma koydu ve içeri girdik.

“Vampirleri düşündüğün zaman gözünün önünde ne canlanıyor, bizi nasıl görüyorsun?”

“Çok zor,” deyip dudak büktüm. O da gülümsedi.

“Eve geldiniz sonunda!” diye bağırdı Mae, girişe doğru koşup hemen kolunu omuzuma koymuştu. İlk kez Matilda gelip bizi karşılamadı ama zaten o an Jack yanımda olmadığı için böyle olduğunu fark ettim. “Dün gece seni kaçırdığımız için biraz korktum.”

“Beni kaçırmadınız,” dedim. Sonunda beni serbest bıraktı sonra gerçek miyim değil miyim emin olmak istercesine ellerini yüzüme dayadı.

“Ah, çok yorgun görünüyorsun! Hiç uyudun mu!” Kaygılandığı gözlerinden belli oluyordu bu yüzden evet dercesine başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. “Neye ihtiyacın var tatlım, biliyor musun? Güzel ve ılık bir duş.

Odamızda harika bir Jakuzi var. Ben köpürmesini sağlayacağım ve sen de yağmur kadar sağlam olacaksın.”

“Yağmur ne kadar sağlam ki?” diye soğuk bir sesle sordu Jack. Bakmak için hemen başımı çevirdim.

Kapıya yaslanmıştı ve gülümsüyordu. Onu görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. Geçen gece, kendine bir şey yapacak diye çok korkmuştum, kendimi tutamadım. Hemen ona doğru koşup beline sıkıca sarıldım.

“Hey, iyiyim, iyiyim,” diyerek kibarca uzaklaştırdı kendinden. Bir adım çekilinceye kadar da ellerini omuzumda tuttu. “Tamam mı? İyiyim.”

“Merak ettim sadece.” Gözyaşlarım akmasın diye hızlı gözlerimi kırıp zorla yutkundum.

“Evet öyle görünüyor,” dedi. Endişesi beni de sarmıştı.

“Sadece ılık ve köpüklü bir duşa ihtiyacı var,” dedi ve sıkıca belimden kavrayıp Jack’ten uzaklaştırdı Mae. “Gerginliği alıp götüren leylak tozu da var.”

Mae beni uzaklaştırırken jakuzinin şaşırtıcı özelliklerini anlatmaya devam ediyordu, omzumun üzerinden Jack’e baktım.

“Gerçekten daha dikkatli olmalısın,” diye uyardı Ezra.

“Ben bir şey yapmadım ki!” Jack karşı çıkmıştı. Tüm bunların sonunda işe yarayıp yaramayacağını gerçekten merak ediyordum.

Jakuzinin Mae’nin övdüğü kadar da büyüleyici bir etkisi yoktu ama en azından rahatlamamı sağladı. Tüm her şey çok tuhaftı. Bu insanları tanıyalı çok uzun bir süre olmamıştı ve şimdi ömrüm ne kadar sürerse sürsün onlarsız bir hayat düşünmek imkânsızdı.

Sonunda kendimi jakuzinin rahatlatıcı suyundan çıkardığımda büyük yumuşak havlularından birine sarındım. Mae yatak odasını leylak kokulu mumlarla doldurmuştu ve her şey mum ışığıyla parlıyordu.

Süslü bir yatak örtüsü hazırlamış ve benim için saten bir pijama altıyla mavi bir sabahlık bırakmış. Evleri genelde soğuk olduğu için hemen üzerine kapüşonlu kazağımı giydim ama Mae'nin abartısının üzerine böyle sıradan bir şey koymak saygısızlık gibi olacaktı.

"Ciple kaza yapmandan hiç bahsetmedim bile." Yatak odasının kapısını açtığımda Ezra'nın sesinin koridordan geldiğini fark ettim. "Bu, bedelini ödemen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Sadece evden dışarda olmamı istiyorsun," dedi Jack.

"Bu, seni incitmez," dedi Ezra.

Koridordan geçip mutfığa girdiğimde ikisi de sustu. Mae tezgâhın üzerine yığılmış tabakların ve yiyeceklerin arasında duruyordu. Yanaklarına pudra sürmüştü üzerinde de kırmızı lekeleri olan beyaz bir önlük vardı.

Jack tezgâhın karşısına çekilmiş bir taburede oturuyordu ve kendini yardım ediyor gibi düşündüğünden eminim ama daha çok içindekilerle oyalanarak zaman geçirdiğini biliyordum. İçeriye girdiğimde domates ve limonla hokkabazlık yapıyordu.

"Ah, çok iyi görünüyorsun!" derken gülümsedi Mae. Jack elindeki domatesi tezgâha düşürdü ve bakışlarını benden kaçırdı. "Banyo mükemmel değil miydi?"

"Evet, oldukça güzeldi." Parmaklarımı ıslak saçlarımdan arasında dolaştırdım ve Mae'nin saçlarımla oynamayı istediğini görebiliyordum. Uğraştığı bulaşık yığınına doğru yürürken Jack'ten uzak durmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlıyorum," deyip gülümsedi. "Bir zamanlar harika bir aşçıydım, yemin ederim. Etrafımdaki herkes yemeklerime bayılırdı!" Jack alaycı şekilde suratının şeklini değiştirdi, Mae de Jack'in koluna vurmak için tezgâhın karşısına uzandı. "Öyleydin! Benim yaptıklarımı yemek için delirirdin!"

“Sen öyle diyorsan,” dedi Jack ve Mae’den sakınmak istencesine kolunu hızla çekerek taburesinde geriye doğru kaçtı.

“En son bir şeyler pişirdiğimden bu yana çok uzun zaman geçti.” Etrafındaki yiyeceklere dokunaklı şekilde bir baktı, ki yiyecekler de salatalık, armut ve tart hamurundan oluşuyordu. “Tatlarının nasıl olduğunu unuttum.” İçinde kırmızı bir şeyler olan kâsede bir kaşık vardı ve karıştırır gibi yapıyordu, sonra da bana özür dileyerek baktı. “Senin gerçekten yiyebileceğin bir şeyler yaptığımı sanmıyorum.”

“Peki ya buna ne dersiniz?” Jack, elindeki domatesi bana uzattı ama sadece başımı salladım.

“Aç değilim”

“Hayır!” diye bağırdı Mae. “Kardeşin bir aşçıydı değil mi?”

“Profesyonel olarak değil, ama evet güzel yemek pişirir,” dedim. Milo’yu seviyordum, ama burada olanlar onun için ağırdı ve gelmesini istemiyordum, en azından bu gece gelmemeliydi.

“Ah, harika! Senin en çok sevdiğin yiyecekleri bildiğine eminim!” Kendi dahiyane aklıyla dolup taşmıştı. “Neden ona benim telefon numaramı vermiyorsun ben de onu bir arayayım. Bu arada saat kaç? Çok geç değil, değil mi?” Saatine baktı, daha dokuza çeyrek vardı. “Bu saatte uyanıktır değil mi?”

Başımı salladım, Mae de cebinden telefonunu çıkardı ve numarasını verdim.

“Ah, Milo!” derken kocaman gülümsedi Mae ama biraz acı dolu bir gülümseme idi. “Telefonu açmana çok sevindim! Uyandırmadım değil mi? Üzgünüm tatlım. Seni rahatsız etmek istemezdim.” Olumlu bir cevap vermiş olacak ki Mae hafifçe gülümsedi ve kendimi daha iyi hissetmem için harika bir yemek yapacağından bahsetti.

“Gerçekten aç değilim ben.” Sadece Mae duyabilsin diye alçak sesle söylemiştim. Ama o Milo ile konuşuyor ve ihtiyacı olacağını düşünmüş olacak ki tencere tava hazırlayıp mutfak-

ta dolanıyordu. “Sizin tencereniz falan var mı?”

“Böyle şeylerin olması bizi normal gösteriyor,” dedi Jack. “Aslında mutfağa ihtiyacımız yok ve dört kişilik bir ev halkı olarak yedi tane banyomuz var.”

“Banyolar evi satarken fazladan değer verir!” dedi Ezra. Ses tonundan bu tartışmayı ilk kez yapmadıklarını fark ettim. “Burada sonsuza dek yaşayamayız ve bu yüzden de paramızın değerini arttırmamız gerek.”

“Burada sonsuza dek yaşamayacaksınız ne demek oluyor?” Tezgâha uzanıyordum ama başımı çevirerek ona baktım.

“Komşularımız ne olduğumuzu anlamadan önce ancak yirmi altı yaşında olabilirim.” Kendileri hiç yaşlanmayacaktı ama etraflarındaki herkes yaşlanacaktı. “Her beş yılda bir taşınırız ama uzun bir süredir Minneapolis’te kalıyoruz.”

“Ben başka bir yerde hiç yaşamadım,” diye ekledi Jack.

Ona ilginç bir bakış atarak “Burada mı doğdun?” diye sordum. Gerçek bir nedeni yoktu sadece onun Kaliforniya’dan mı yoksa Vegas’tan mı geldiğini merak ettim sadece.

“Aslında Stillwater, ama aileme yakın yaşamak biraz ustalık ister.” Çok da önemli bir şey değilmiş gibi söyledi ama birden aklıma bir şeyler geldi ve Jack hemen yüz ifademdeki değişikliğin farkına vardı. “Ailelerimizi göremeyiz. İlk başta daha iyi görünmek için değişiriz ve sonra bunları düzeltemeyiz.”

“Ayrıca onları yaşlanırken izlemesi çok zor.” Ezra en azından daha rahatlatıcı görünen bir şeyler söylemeyi başarmıştı ama kalbim hâlâ sıkışıyordu.

Ocağın başında durmuş, kardeşimle konuşan Mae’ye baktım ve söylediği şeyin çok fazla sonucu olduğunu düşündüm.

“Göründüğü kadar kötü değil,” dedi Jack.

Aralarına girerken hiç düşünmediğim şeyler vardı, evet ve bunların daha sonra ortaya çıkacağını biliyordum. Bu konuda hiçbir şey kolay olmayacaktı.

Sanki amacımı pekiştirmek için birden Peter mutfağa girdi. Kot pantolon ve tişörtle oldukça zayıf görünüyor, muhteşem vücudunun ince hatları belli oluyordu. Zümrüt yeşili gözleri hemen beni buldu ama sonra bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını hemen çekti.

Sadece ona bu şekilde yakın olmak bile bedenimin titremesine, kan akışımı duymama neden oluyordu. Gözümün ucuyla bakınca Jack'in geri çekildiğini gördüm. Peter ortalıktayken bazen Jack'ten aldığım hisler de dahil her şeye engel oluyordu.

"Tüm bunlar da ne böyle?" Mae'nin uğraştığı şeyleri gösterdi. Mae yemek yapmaya öyle bir dalmıştı ki Peter'ın içeri girdiğini bile fark etmedi ama konuştuğu zaman hemen dönüp baktı, şaşırmış görünüyor.

"Seni tekrar arayacağım," diye mırıldanıp telefonu kapadı, hemen cebine koydu. "Peter geldin demek ki!"

"Evet." Peter, yanaklarını ısırmağa başladı ve belli ki bilerek bakışlarını benden kaçırıyordu. Bunun için ne kadar uğraştığını merak ettim. Benim için, öyle bunaltıcıydı ki zar zor nefes alabiliyordum. "Bunun dönüşüm için bir kutlama olduğunu düşüneyim mi?"

"Peter, Alice biliyor," dedi Ezra sessizce.

Sertçe bir bakış fırlattı bana, öyle hızlı oldu ki bu, başımın döndüğünü hissettim. Arkamda bir tabure sesi duydum, ama Jack'in odadan çıkışını görmemek için dönüp bakmadım. Peter bunu pek fark etmişe benzemiyordu ama yavaşça yanıma geldi ama bu esnada gözlerini bir an olsun gözümünden çekmedi.

"Peki, şimdi de onu mu besliyorsunuz?" Hâlâ bana bakıyordu, ama başka birine sormuştu ve kimse de cevap verme zahmetine girmede. Uzandı, ıslak saçlarıma dokunup derin bir nefes aldı. "Ve o, burada duş bile almış. Artık burada mı yaşıyor yani?"

"Hayır," dedi Ezra ama sözü havada kaldı.

Peter hâlâ sadece bana bakıyordu. Odada başkalarının olduğunu farkındaydım ve Peter'ın bana bu şekilde herkesin önünde bakmasının normalde utandırıcı olması gerekiyordu ama değildi.

“Peki, artık bizim vampir olduğumuzu biliyorsun, öyle mi?” Peter bana gülümsüyor olsa bile konuşmasının altında bir şeyler yattığını biliyordum. “Bizim öldürdüğümüzü de biliyor musun? Bizim için çok kolay bir yiyecek olabilirdin ama hâlâ burada böyle durduğuna göre şanslı olmalısın.”

Gözlerini kısıtı, bedeninde diğerlerinde de olan ısıyı hissedebiliyordum. Tüm bedenim titriyordu ve bu his, tüm kalbimi sardı. Vücudumun her bir parçası ondan korkuyordu ve onun bu şekilde hissetmediğine inanmaya başlıyordum.

“Neden buradasın?” diye sordu.

“Ben ... sadece bunu istiyorum,” diyebilirdim kekeleyerek.

Beynimi tamamen Peter kaplamıştı ve düzgün cevap vermek benim için imkânsızdı. Kokusu, çekiciliği beni öylesine sarmıştı ki diğer duyu organlarım neredeyse yok olmuş gibiydi.

“Vampir olmak mı istiyorsun?” diye tekrarladı. “Bunu mu istiyorsun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra elini boğazımda hissettim.

Boynumdan tutup duvara yasladı. Gözleri arzuyla yanıyordu ama tüm hissedebildiğim, boğazımdaki parmakları ve onların altındaki nabzımın atışıydı.

“İstedğin gerçekten bu mu?” diye homurdandı.

Elleri boğazımı öyle bir sıkıyordu ki cevap veremedim. Nefes bile alamıyordum. Üzerime baskı yapıyordu ve vücudunun şeklini üzerimde hissedebiliyordum, sarhoş edici kokusu beni boğuyordu. Bu şekilde uzun süre kalırsam muhtemelen ölecektim ama buna bile değdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Jack, Peter'a hızla çarptı ve Peter da odanın karşısına uçtu. Ciğerlerim tekrar havayla dolarken alev alev yanıyorlardı ve sadece duvara yaslanabildim.

Peter sertçe buzdolabına çarptı ama ayaklarının üzerine basar basmaz hemen Jack'e doğru saldırıya geçti. Jack buna hazırdı ve bir kez daha benden uzağa çekmek için Peter'a atıldı.

"Jack!" diye bağırdı Mae, paniklemiş görünüyordu.

Ezra araya girmek için ileri atıldı ve böylece Peter biraz yavaşladı. Jack, Peter ile aramızda duruyor ve vücuduyla beni Peter'den koruyordu.

Peter o güzel halini öfkeyle pek kontrol edebiliyor gibi değildi. Avuçlarını sıkı ve benden tarafa geçen Jack'e baktı.

"Onu incitmeyecek!" dedi Ezra, Jack'e ve her ikisi de bir adım geri çekildiler, ama Jack'in çekilmesini istiyor gibi değillerdi.

"Boğazını sıkı! Alice nefes bile alamıyordu!" diye bağırdı Jack.

"Onun ölmesine asla izin vermem!" dedi Peter. "Kalp atışlarını hissedebiliyordum ve hiç azalmadı!" Sonra Peter'a bir şeyler oldu ve Jack'e bir adım yaklaştı.

"Neyi kafaya takıyorsun? Nefes almadığını nereden biliyordun? Ne yaptın sen?"

“Durun!” Mae ikisinin arasına koştu, bir elini Peter’ın diğer elini de Jack’in göğsüne koydu, Ezra ise kenarda duruyordu. “Hiçbir şey olmadı, tamam mı?”

“Burada ne halt dönüyor böyle?” Peter kendisine bir açıklama yapması için Ezra’ya baktı hemen. “Jack neden onu böyle önemsiyor?”

“Gerçekten henüz ne olduğunu bilmiyoruz,” diyen Ezra da dönerek bana baktı. “Şimdiye kadar karşılaştığım bir şey değil bu.”

Peter dikkatle yüzüme baktı ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. O esnada Jack de bir şeyler mırıldandı. Birden Peter, hızla Jack’e döndü.

“Sen ona karşı tepki veriyorsun!” Peter şaşkın olduğu kadar kızgın görünmüyordu. Jack’e iyice yaklaşıp “Onu ısırmadın değil mi?”

“Hayır!” diye bağırdı Jack.

“Peki, bu nasıl mümkün oluyor böyle?” Peter, tamamen afallamıştı.

Bana tekrar baktığında bakışları yumuşamıştı ve daha da şaşkın duruyordu. Ama bu, kalp atışımı yavaşlatmadı.

“Alice!” diye birden bağırdı Jack.

“Yapamam!” diyerek ağlamaya başladım.

“Jack, hemen şu tarafa geç!” dedi Mae, yemek odasının diğer köşesini göstererek. Önce karşı çıkar gibi oldu Jack ama söyleneni yaptı. Sonra da Mae bana doğru gelip sıkıca sarıldı.

“O, bir şekilde Jack’e bağlı olabilir,” dedi Ezra. Bir bana bir Ezra’ya bakarken Peter’ın yüzüne acı ve şaşkınlık yerleşti. “Hâlâ en güçlü tepkiyi sana veriyor, ama bir şeyler değişmiş olabilir.”

“Bu mümkün mü?” diye tekrarladı Peter ve Jack de suratını astı.

“Bunu neden önemsiyorsun?” dedi Jack. “Onu istemiyorsun bile!”

Kelimeleri bir bıçak gibi beni ikiye böldü ve bir an yana düşecek gibi oldum ve bu yüzden Mae, kollarının arasında daha da sıkıttı beni. En incitici olanıysa Jack'in haklı olduğunu bilmemdi. Peter beni sadece bedeninin onu zorlaması yüzünden istemişti.

Peter kızgındı ve Ezra tekrar Jack'e saldırmayacağına emin olmak için ona bir adım yaklaştı.

"Yeter!" diye bağırdım. "Benim gibi aptal biri için birbirinizi öldürmenize izin vermeyeceğim. İçinizden biri beni eve bırakırsa hepinizi barış içinde bırakacağım için mutlu olacağım."

"Alice hiçbirimiz bunu istemiyoruz." Mae saçlarımı okuyor ve müsaade ettiğim kadar kendine yakın tutuyordu. "Senin gitmeni istemiyoruz."

"Tüm bunları çözmeye çalışıyoruz," diyen Ezra da Mae ile aynı fikirdeydi.

"Ben bırakırım," dedi Jack birden ve mutfağın karşısına geçti. "Lamborghini'yi alıyorum."

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Jack'in ardından Ezra, karşılığında garaj kapısı açıldı ve Ezra kararsız kaldı. "Belki onunla gitmeliyim." Mae'ye baktı, o da zaten başıyla onaylamıştı ve hemen Jack'in ardından koştu.

Mae hâlâ bana sarılmış haldeydi ve çocuklarının yanından ayrılmasına asla izin vermeyen annelerden biri olduğunu biliyordum.

Vampir olmanın faydalarından biri de çocuk sahibi olamasa bile yuvasının hiç boş olmamasıydı. O, anne rolünü yapıyor ve çocuklara bakıyordu; ama aslında onlar yetişkin birer adamdı ve Mae'ye de çok ihtiyaçları yoktu.

Bense nazik ve bağımlı bir kızdım. Ona göreyse büyülmüş bir oyuncaktım, zaten bu da saçlarımı oynayarak zaman geçirmesinin nedenini açıklıyordu.

"Kendini iyi hissettirmem gerekiyor!" Aceleyle ocağın ba-

şına gitti. Neyse ki yeni kapatmıştı yoksa her ne pişiriyorsa yanacaktı.

“Gerçekten hiç aç değilim,” diye onuncu kez tekrarladım.

“Çok saçma!” Mae sırtını bana döndü ve yeniden malzemelerle uğraşmaya başladı. “Neden içeri geçip biraz dinlenmiyorsun, yemek olduğunda ben sana seslenirim.”

“Mae’nin söylediğini yapmak daha kolay,” dedi Peter bana. Oturma odasına doğru birkaç adım attı ve durup beni bekledi. “Haydi gel, biraz konuşmamız gerekiyor.”

Mükemmel kokusunu alarak yanından oturma odasına geçtim. Ona bu kadar yakın olunca tüm bedenim rahatlamıştı. Ondan uzak kalmak çok yorucuydu. Vücudumun her parçası ona doğru çekiliyordu ve uzak durmak için tüm gücümü kullanmak zorundaydım.

“Boğazın nasıl?” diye sordu bu esnada boynuma da hayran hayran bakıyordu.

“İyi,” diyerek yalan söylemeyi seçtim. Sanki kendimi bir kazada büyük bir sarsıntı geçirmiş gibi hissediyordum ama onun da kendini beni incittiği konusunda kötü hissetmesini istemiyordum. Kanepeye oturdum, o da karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Üzgünüm,” dedi. Gerçekten de öyle görünüyordu, yine de hemen sonra gözlerini kaçırdı. “Böyle bir şey yapmamalıydım. Ama ne olduğumu bilmen gerekiyor.” Tekrar konuşmaya başladığında sesi zar zor duyuluyordu. “Ben aslında çok iyi biri değilim.”

“Sana inanmıyorum.”

“Ama inanmalısın.” Göz göze geldik. “Jack’leyken daha iyi olmalısın. Ben...” Başını iki yana salladı sanki bir şey söyleyecekti ama dili varmamış gibiydi.

Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu, bu konuda kontrolüm yoktu ama beni hâlâ kendisinin kötü olduğuna

ikna etmeye çalışıyordu. Seçim çoktan yapılmıştı ve benim için iyi olup olmadığı sorun değildi.

“Ama ben seninle olmak istiyorum,” diye ısrar ettim ve sesim onu biraz yumuşatmaya başlamıştı. Ama hemen değişti ve yüzünde sert bir ifade belirdi.

“Kim olduğumu bilmiyorsun. Onlar gibi değilim, iyi biri değilim ben.”

“Onlardan farkın ne peki?” diye sordum.

Benden bu kadar uzak durmasından nefret ediyordum. Kalktım ve ona doğru yürüyerek önünde diz çöktüm.

Gülümsedi, ki bu oldukça sevimli ve içten bir gülümsemeydi; ardından da yavaşça uzanıp kibarca yanaklarıma dokundu, saçlarımı geriye attı. Bu hareketiyle içimi bir mutluluk kaplamıştı ama gözlerimi gözlerine kilitleyerek açık tutmaya çalıştım.

“Benden korkman gerekiyor ama korkmuyorsun,” diye mırıldandı, şaşkınlıkla. Elleri yanaklarımda yüzüme baktı. “Eğer olmasaydın...” dudaklarını sıkıp içini çekti. “Eğer sana karşı böyle hissetmeseydim öldürmek için hiç tereddüt etmezdim. Anlıyor musun?”

Ona anladığımı söyleyip söylemediğime emin değildim ama konuşamayacak kadar tir tir titriyordum. Bana doğru eğilip elini arkaya kaldırdı böylece parmaklarını saçlarımdan arasına gömdü.

“Ben gerçek bir vampirim. Bir sürü insanı öldürdüm.”

“Sen ... sen, öldürdün mü?” diye fısıldadım. Kalbim tik-sinti ve korkuyla karışık çarpıyordu.

“Hımm,” diyerek tekrar içini çekti, bu kez daha boyun eğmiş görünüyordu. “Sana anlatmamışlar. Jack’in anlatmamasına şaşırdım ama Ezra her zaman beni korumaya çalışmıştır. Ta ki...” Yüzünü belirgin bir acı kapladı, gözlerinden okunuyordu. “Elise öldükten sonra çığırımdan çıkmıştım. Sonunda

kendimi kontrol altına almayı başardım ama hâlâ susuzluk çekiyordum.”

“Ama bu çok zaman önceydi,” dedim yumuşak bir tonla.

“Seni incitmek istemiyorum,” dedi.

“İncitmeyeceksin,” ondan söz vermesini istedim.

Artık dayanamıyordu, bitkin düşmüştü ve kırılğanlığı onu çok daha genç göstermişti. Bir an bana baktı ve hiç beklemediğim anda beni öptü.

Dudakları kuvvetle dudaklarıma yapıştı ve eli saçlarımdaydı. Kanım mutlulukla akıyordu. Beni kendine bağlayışını sevmiştim.

Sonra öpmeye başladığı kadar ani bir şekilde durdu. Bir şeyler mırıldandı ve hızla yanımdan gitti. Ben tek kelime dahi edemeden odadan çıkmıştı.

Her yanım onun peşinden gitmek istedi ama yere uzanıp öylece tavana bakmaya başladım. Öpücüğünün verdiği sarhoş edici duygu başımı fırıl fırıl döndürüyordu, ama onunla ilgili böyle şeyler hissetmek istemiyordum. Peter sürekli beni incitiyor ve hiçbir şey kalmayınca kadar beni kendisinden uzaklaştırıyordu.

İçimde bir şeyler onu seçiyordu ama bunun bir hata olup olmadığını düşünmeye de başlamıştım artık.

Birkaç dakika sonra Mae yemeğin hazır olduğunu söylemeye geldi. Yalnız olduğumu görünce şaşırmadı ama sıkıntılı görünüyordu. Milo’nun tarifini kullanarak bildiğim bir pasta yapmıştı ama onunki öyle güzel olmamıştı.

Yedikten sonra Mae mutfığı temizledi ve bana da izin verdiği kadarıyla yardım ettim. Arada sırada Peter’ın yukarıda sesini duyuyor ve içimde keşkin bir sızı hissediyordum. Hem bu kadar yakın olup hem de sürekli reddetmesi beni tamamen mahvetmekteydi.

Oturma odasında, Mae bir Beatles CD’si koydu ve bu gru-

bun insanın ruh halini değiştirebildiğini iddia ederek kanepeye oturdu. Ben de yere, hemen önüne oturdum ve saçlarımla oynamasına izin verdim. Teorik olarak bunun beni rahatlatması gerekiyordu ama tıpkı yaptığı yemek gibi onu annelikten çıkaracak bir şey haline geldi bu.

Ezra oturma odasına girdiğinde rahatladım. Mae'yi öptü ve ben de böylece kaçmak için bir fırsat yakaladım.

Hemen yanlarından çıkıp Jack'i bulmaya gittim. Matilda'nın karnını okşamak için yemek odasında yere eğilmişti, önüne geçip, kollarımı göğsüme doladım.

"Güzel bir gezinti yaptın mı?" diye sordum.

Bana baktı, sonra da kendi halleriyle meşgul olan Ezra ve Mae'ye, ardından da bir şeyler mırıldandı. O anda bu kadar kolay âşık oldukları için onlardan nefret etim.

"Evet, peki ya sen Peter ile güzel vakit geçirdin mi?" Eğlenmeye çalışıyor gibi yaparak bir kaşını kaldırıp sordu, aslında ama ne kadar incindiğini görebiliyordum. Bundan da fazlası ben de öyle hissediyordum, boğazımda yanan bir pişmanlık gibiydi.

"Öyle olsa iyi olurdu," dedim.

Bunun ardından çok doğal bir şekilde gülümsedi ve aramızdaki gerginliğin biraz azaldığını hissettim. Matilda'ya son kez dokunup ayağa kalktı ve bana baktı.

"Beni eve bırakmak istiyor musun?" diye sordum.

"Bırakırım," dedi ama sesi titriyordu tavana bakıp evet anlamında başını salladı sonra Peter'ın odasına bakıp bu kez başını iki yana salladı. "Bırakmam gerektiğini sanmıyorum. En azından şimdi olmaz."

"Bundan sonra beni alman yasak mı?" Yaptığımız hızlı gezileri ve en son beni öldürmek üzere olduğu andan sonra onu özleyeceğimi düşündüm ama sonra bir daha bunların olmayacağını bilmek gerçekten de çok üzücüydü.

“Hayır,” dedi Jack, birileri sanki onu herhangi bir şeyden yasaklayacakmış gibi. “Bir süreliğine bunu yapmasam iyi olur, diye düşündüm. Peter’ın ne yaptığını anlaması gerekiyor, aynı zaman da senin de.”

“Aslında bu konuda bir seçimim olduğunu sanmıyordum,” dedim, dürüstçe kabullenmiştim.

Peter ve Jack arasında kaldığımı düşünüyordum; hayatlarında olduğum sürece neye izin verirlerse onu yapardım.

“Herkesin iradesi vardır.” Biraz daha yaklaşıp baktı. “Senin bile.”

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

“Öyle yapmak zorundayım.” Gülümsemeyi bıraktı ve Ezra’ya dönüp “Alice, eve gitmeye hazır,” dedi.

“Pekâlâ.” Ezra bana gülümseyerek yavaşça kanepeden kalktı. “Burada yaşamadığını bazen unutuyorum.”

Elini sırtıma koyup beni Jack’ten uzaklaştırdı. Omzumun üstünden Jack’e bakarken her şeyin eski haline dönmesini istedim. Vampirleri, Peter’ı ya da kanımın herhangi biri için uygun olduğunu bilmemeyi diledim.

Okula giderken otobüste konuyu açmaya karar verdim. Yol zaten belirli bir süre alıyordu ve ardından da Milo'nun düşüncelerini öğrenebileceğim koskoca bir okul günü vardı önümde.

Milo kucağına kitabını açıp son anda test çözmeye başladı. Bense her şeyi normal göstermeye çalışıyordum kulağımda kulaklıklar takılıydı ve *iPod*'da Yeah Yeah Yeah çalıyordu ama konuşabileceğim kadar kısıktı.

"Hey, Milo?" Sesimi mümkün olabildiği kadar normal tutmaya çalışıyordum.

"Efendim?" diye mırıldandı, ama kitabından başını bile kaldırmamıştı.

"Vampirler hakkında ne düşünüyorsun?" Kelimeyi söylemeden önce biraz tereddüt etmiştim aslında, sanki başka birine yüksek sesle söylüyormuşum gibiydi ve bu durumu daha da gerçekçi kıldı.

"Hiçbir şey," dedi Milo.

Bu konuyla ilgilendiğine dair en küçük bir belirti bile göstermemişti, ama yine de devam ettim. Ona bir şeyleri anlatmamaktan nefret ediyordum ve değişen hayatımı saklamak benim için imkânsızdı.

"Onların gerçek olduklarını düşünmüyor musun?" Cevabını beklerken sırt çantamın askılarını çekip dudağımı ısırđım.

“Hayır,” dedi aptalmışım gibi bana bakarak. Zaten böyle bir cevap bekliyordum ondan. “Peki sen kurtadamların gerçek olduğunu düşünüyor musun?”

“Kurtadam diye bir şey yok ki,” dedim ben de.

“Evet, işte vampir diye bir şey de yok.” Milo başını sallayıp ders çalışmaya devam etti.

“Ama var olma ihtimallerini bile düşünmüyor musun?” diye sordum bu kez. Başını kaldırdı, neden böyle mantıksızca konuştuğum konusunda kafası karışmış görünüyordu.

“Sadece kanla yaşayan ve hiç yaşlanmayan yaratıklar mı?” Başını olumsuz bir tavırla iki yana salladı. “Biyolojik olarak bu mümkün değil. Ayrıca tabutlarda uyuyorlar, değil mi? Çok gereksiz gibi duruyor.”

“Belki de tabutlarda uyumuyorlardır,” dedim, bir yandan da tırnaklarımın üzerindeki ojeleri çıkarmaya çalışıyordum.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi, bir yandan da gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Tamam, şimdi neyin nesi bu? Dün gece *The Lost Boys* mu izledin yine?”

“Hayır.” Saçlarıma götürmek için elimi kaldırdım, bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. “Dün gece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu.”

“Jack ile geç saatlere kadar dışarıda kalmasaydın böyle komik rüyalar görmeden normal bir insan gibi uyuyabilecektin, biliyorsun, değil mi?”

“Doğru,” dedim. İpucu vermenin en iyi blöfüm olacağına karar verdim. “Gece boyunca.”

“Evet, ben de öyle söyledim.” Milo tekrar kitabına dönmüştü, ama gittikçe sinirleniyordu.

“Çok çekici bir çocukla tüm geceyi dışarıda geçirdiğim için rüyamda vampir gördüm!” Gerekeni anlayabilmesi için her şeyi vurgulamaya çalışıyordum ve tekrar başını kaldırdığında sonunda bir şeyleri algılamasını sağladığımı sandım.

“Bekle! Jack’i çekici bulmadığını söylemiştin, öyle hatırlıyorum. Ne oldu?” diye sordu, bense içimi çektim.

“Unut gitsin,” diyerek başımı salladım.

Mae’nin dün geceki yemeğiyle ilgili sorular sormaya başladı ama onu duymamak için *iPod*’umu açtım. Artık canım vampirlerden bahsetmek istemiyordu.

Öğle yemeği boyunca Jane çok berbat göründüğümü ve hiç de kendim gibi davranmadığımı söyledi. Günlerden beri ilk kez konuyu Jack’e getirdi ama ondan bahsetmeyi istemedi bu yüzden de kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip lavaboya gittim.

Aynada kendime baktığımda gerçekten normal halimde olmadığımı gördüm. Rengim solmuş ve gözlerimin altında siyah halkalar oluşmuştu, fark edilebilir şekilde de kilo vermiştim.

Çoğu geceyi Jack ile geçirdiğim ve onlar da hiçbir şey yemedikleri için karnımı doyurmak aklıma bile gelmiyordu. Belki de midemin artık düğümlendiğini hissedecek kadar kendime zaman ayırmadığımdandır.

Bu şekilde artık ne kadar dayanırım bilmiyordum. Normal yaşantımın bir yalan olduğunu düşünüyor, vampirlerle olan kısmınınsa heyecanlı ve eğlenceli olmasının yanı sıra acıyla dolduğunu hissediyordum.

Herkes bana karşı çok iyiydi ve hepsi de beni gerçekten önemsediklerini iddia ediyordu, peki o halde neden beni bu kadar incitiyorlardı?

Bir kez daha güzel insanların olduğu kasabadaki çirkin kız hikâyesini hatırladım. Ancak bu kez, herkes onu böylesine severken kendini nasıl kullanılmış hissetmesiyle ilgilendim.

Okuldan sonra Milo, artık evde çok kalmadığım ve annemin bunu fark etmeye başladığıyla ilgili söylenmeye başladı. En azından otobüste vampirler konusunda yaptığımız sohbeti unutmuşa benziyordu ve bu da kendimi birazcık daha iyi hissetmemi sağladı.

Her şeyi Milo'ya anlatacak olsam bile birilerinin bunu umursayacağını hiç sanmıyordum. Muhtemelen, Milo'nun beni bir psikiyatri koğuşuna kilitleyeceğini ve onları bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

İyi haberlerim var. Ezra ile Peter iş gezisine gittiler. Jack göndermişti mesajı.

“Jack’ten gerçekten de hoşlandığımı biliyorsun ama bu durumun okul konusunda seni nasıl etkilediğini hiç düşündün mü?” diye gözlerini kocaman açıp sordu Milo.

Ev ödevini yapmak için mutfak masasına oturmuştu, ama ben yarı uyuklar halde kanepeye uzandım. Gece boyu uykusuz kalmam etkisini böyle öğleden sonra uyuklamaları olarak gösteriyordu.

“Hayır,” dedim.

Okul artık gerçekten de önemli değildi Muhtemelen para evliliği yapacak ya da ölecektim. Her ikisinde de eğitim gerekmiyordu.

Bu neden iyi bir haber olsun ki? diye yazdım ben de. Peter’ın incindiğini görmeyeceğimi bilmek beni bir yerde rahatlatmıştı. Sadece ters cevaplara katlanabiliyordum artık.

Birlikte takılabiliriz, ben de Lamborghini’yi alırım. Oyun oynamak ister misin?

Kesinlikle! Dışarıda bekleyeceğim seni! Acele et! cevabını verdim ve hemen kanepeden indim.

Milo ödev yapmam ve uyumamla ilgili ders vermeye kalktı ama dinliyor gibi bile görünmedim. Geçen hafta sonunun ardından artık kesinlikle Jack ile eğlenceli bir gece geçirebilirdim.

Kırmızı araba apartmanın önünde dururken ben de dışarıya çıktım. Arabanın kapısını açmamla koltuğa oturmam bir oldu ve Jack’e kocaman gülümsemeyi de ihmal etmedim. Jack de benim bu halime güldü ve gülüşü kalp atışlarımı hızlandırdı.

“Bugünkü ruh halin çok iyi,” diyerek sırtıttı. Hemen hareket etmedik, bir dakika boyunca oturup bana baktı. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Umurumda bile değil! Olabildiğince hızlı gidelim de gerişi önemli değil!” dedim ve gözleri ışıldadı.

“İki kez söylemene gerek yok.” Arabayı vitesine taktı ve öyle çabuk kalktı ki koltuğumda geriye atıldım.

Bir araba kazası geçirmiş olmamıza rağmen yine de kendimi onunla güvende hissediyordum. Kazanın sebebi olsa bile beni kurtarmıştı.

“Çok uzun bir hafta sonu oldu,” dedim hüznümlü bir sesle.

“Bir de bana sor.” Jack de en az benim kadar yorgun ve üzgündü.

Genelde tüm bu olaylarda onu suçlu gördüm ama artık onun da benim gibi sadece bir piyon olduğunu düşünüyordum. Biyolojik olarak çetin bir savaşın içindeydik.

“Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum.” Onun da benimle aynı fikirde olacağını ummuştum fakat sadece gülümsemekle yetindi.

“En iyi vampir arkadaşınla dolaşmanın normal olduğunu düşündüğünü sanıyordum,” diyerek gülümsedi. “Evet, çünkü bu normal dediğin şey için temel çizgidir.”

“Aslında, kanımın Peter için hazır olması konusundaki tüm bu şeylerden daha normaldir,” diye mırıldandım. “Nasıl oluyor da herhangi bir şey için benim bir parçam hazır oluyor? Buna kim karar veriyor?”

“Keşke bilseydim.” Birden durgunlaştı ama sonra hemen başını iki yana salladı. “Bak, artık bunu düşünmeyelim. Çok bitkin görünüyorsun. Neden bu akşam hoş ve rahatlatıcı bir şeyler yapmıyoruz?”

“Ne gibi mesela?” Ona doğru dönerek başımı koltuğa yaslandım.

“Eve gidip bir film izlemeye ne dersin? Bu konuda epey zengin sayılırım. Eminim izlemek isteyeceğin bir şeyler vardır.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedim. Akşam Jack ile bir şeyler yapma fikri gerçekten harika gelmişti. “Ezra ve Peter ne kadar süreliğine gitti?”

“Bilmiyorum,” diyerek omuzlarını silktilti. “Muhtemelen bir hafta falan, sanırım. Neden sordun?”

“Ne yapıyorlar? İş anlamında yani. Senin harcadıklarını da onlar mı kazanıyor?” Doğaüstü güçlerden bahsederek o kadar çok zaman harcamıştım ki geçimlerini nasıl sağladıkları gibi olağan şeyleri sorma fırsatım olmamıştı.

“Ezra yüzyıllardır farklı işler yapmış, yani ben daha doğmadan zaten büyük bir yatırım yapmıştı. Şimdiyse ticaret yapıyorlar ve onları takip etme zahmetine bile girmedim. Denizaşırı ülkelerde iki tane şirketleri var,” diye açıkladı. “Yaptıkları her şey her zaman değişiyor. Aynı insanlarla uzun süre birlikte kalamazlar, yoksa insanlar onların yaşlanmadıklarını anlar.”

“Peki, neden senin bir işin yok?” diye sordum.

“Çünkü gerçekten de çalışmak istemiyorum. Ne zaman beni ilgilendiren bir şeyler bulsam yapıyorum, ama zaten çok paramız var. Ezra ve Peter bile çalışmak zorunda değiller. Fakat Ezra, sonsuza kadar yaşayacağımız için bu duruma hazırlıklı olmamız gerektiğini düşünüyor,” dedi omuzlarını silkerek, sonra da bana baktı. “Neden? Çalışmamam seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır, sadece hayatını merak ediyorum,” dedim.

Eve yaklaştık ve garaj yoluna girdik. Arabayı kapatıp pis pis sıırttı.

“Aslına bakarsan hayatımla ilgili çok şey biliyorsun.” Cevap vermemden kaçmaya hazırlanarak arabadan indi.

“Hayatınla ilgili çok şey bilmiyorum!” diyerek dudaklarını büktüm ve aceleyle peşinden gittim.

“Bir vampirim, çok hızlı araba kullanırım ve Xbox hastasıyım.” Sanki bunlar her şeyi açıklıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. “İşte, bilmen gerekenlerin hepsi bu.”

“Bunun doğru olduğunu pek düşünmüyorum.” Bir kaşımı kaldırıp ona baktım ama sadece kahkahayla gülmesine neden oldum ve başını sallayarak eve girdi.

Matilda çoktan kapıda onu bekliyordu. Onu eliyle hızlıca bir okşadı ve içeriye yürümeye devam etti, Matilda da peşinden koştu.

“Mae, ben geldim!” diye bağırdı mutfığa girerken.

“Çamaşırları hallediyorum!” diye bağırdı Mae de ve sesi yatak odasından geliyordu.

“Çok sıradan olduğunuzda bundan nefret ediyorum,” diyerek burun kıvırdım. “Vampirler büyük, güçlü, seksi ve tehlikeli varlıklar olduğu sanılır.”

“Ve her gün yeni bir kıyafet almaları gerekiyor değil mi?” Jack yere eğildi böylece Matilda’nın istediği ilgiyi verebildi, ben de tezgâha yaslandım. “Ama bu bizi çok gerçekçi göstermez ki!”

“Aynen öyle! Vampirlerin gerçekçi olduğu düşünülmez. Sizler sihirli güçleri olan doğaüstü varlıklarsınız! Çamaşır yıkamaz, video oyunu oynamazsınız! Tabutlardan atlayarak çıkar ve çok çekici kadınlarla seks yaparsınız!”

“Anladım,” deyip güldü Jack. “Benim de bir vampirin olması gerektiği konusundaki düşüncem bu, ama bunların hepsi Hollywood eserlerinin insanları büyülemesine dayalı. Hiçbir şey her zaman seksi ve havalı olamaz, özellikle de ölümsüz bir şey değilse. Altı yüzyıl boyunca tasarımcı kıyafeti giymenin ve her gün mücevher takmanın ne kadar pahalı ve yorucu bir şey olduğunu biliyor musun? Ayrıca hem bundaki amaç ne? Kimi etkilemeye çalışacağım? Ben kahrolası bir vampirim işte! Siyah göz kalemi çekmeyecek ve sırf bir avuç aptal beni seksi bulsun diye saçlarımı da uzatmayacağım.

Olduğum gibi düşünsünler beni,” diyerek abartılı şekilde göz kırptı ve bu eğlenceli tepkisinin ardından ben de gülüp peşi sıra yürümeye başladım.

“Bu milyonlarca film nerede?” Oturma odasında tek bir film bile görmemiş olmama rağmen yine de orayı gösterdim konuşurken.

“Filmlerin çoğu benim odamda.” Merdivenlerde durdu ve odasını işaret etti. “Bu seni şaşırtabilir ama ailedeki film canavarı benim. Aslında Mae de biraz öyledir ama o sadece Ginger Rogers ve Cary Grant’ı sever.” Gözlerini kocaman açtı: “Bazen gerçekten de sekiz yaşındaki bir kız çocuğu gibi hareket ediyor.”

“Söylediğini fuydum!” Mae, çamaşır dolu bir sepetle bize doğru geliyordu ve elindekileri Jack’e attı. “Neyse bunlar senin. Kanla kaplı kıyafetlerin, çıkartamadım bir türlü.”

“Kulübe gittiğim zaman olmalı,” diyerek sepeti gözünün ucuyla inceledi fakat benim gözlerim kocaman açılmıştı.

Kan içtiğini bilmek bir şeydi tamam, ama bir insandan kan içerek kıyafetlerini kirlettiğini bilmek daha farklı bir şeydi.

Mae yüzümdeki şok ifadesini görünce “Bazen Jack, Hennepin Caddesindeki vampir kulübüne gider,” diye açıklamaya çalıştı. “Orada bağış yapan çok sayıda kız var ve ne olduklarına aldırıyorlar bile. Fakat bazen atardamara çarptığında ortalık birazcık karışabilir.”

“Ama bir atardamara çarparsanız o zaman ölmüyorlar mı?” Hâlâ çok heyecanlı bakmaya devam etmiş olmalıyım ki Jack, şaşırmaya başlamıştı. Sepeti diğer koluna alıp başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Salyamızda kimyasal bir madde var. Sivrisinekler ve vampir yarasalar gibi içinde uyuşturucu bir kimyasal var. Ayrıca bu yaraları daha hızlı iyileştirmeyi sağlıyor. Yaralar, ısırtıktan bir ya da iki saat içinde tamamen geçer.” Uzun konuşmalarından sıkılmış gibiydi, bu yüzden arkasını dönüp merdivenleri

çıkmağa başladı. “Alice, eğer izleyeceğimiz filmi seçmek istersen hadi gel.”

“Onunla gitsem iyi olur yoksa sana *The Lost Boys*’u izletir,” diye uyardı beni Mae.

“Hey, o güzel bir film!” diye bağırdı Jack ve aslında ben de onunla aynı fikirdeydim.

Buna rağmen, daha az kan emici bir film izlemeyi tercih ederdim. Gecenin tüm amacı, şu an olan bu saçma şeyleri düşünmemekti.

Hemen ardından çıktım ve Peter’in odasına bakmamaya çalıştım. Koridorda dururken bile Peter’in ardında bıraktığı o keskin ve tatlı aroma kokusunu hissedebiliyordum fakat kalbim daha hızlı çarpmaya başlamadan aklımdan çıkardım.

“Bunları hızla yerlerine koyacağım,” dedi içeri girdiğimde. “Vampir imajımın kırıksık giysilerle bozulmasını istemiyorum.”

Büyük dolabının kapısı açıktı ve tişörtlerini toplamaya başladı. İçeri dikkatle bakmak için ilerledim ve gardırobunun tamamen tişörtler, Dickies ve Converse’den oluştuğuna hiç şaşırmadım.

“Milyar dolarların var ve on iki yaşındaki bir çocuğunki gibi bir dolaba sahipsin.”

“Evet, ruhsal açıdan hâlâ on iki yaşında bir çocuğum.” Dilini çıkarıp çamaşırlarını asmaya gitti.

“Gösterdin işte,” dedim. Kendimi hemen aşırı yumuşak yatağına attım.

Yatağı bozuktu, yapılmamıştı ama şimdiye dek uzandığım en rahat şeydi. Çarşaf, işçiliği pahalı bir Mısır ürünüydü. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bir şeyleri rahatlatmak adına yapıldığı açıktı. Benim çarşaf, Target’den geliyor ve onların üzerinde de gayet güzel uyuyorum.

“Yatağıma beğenmene sevindim.” Çamaşırlarını asmayı bitirip içeriye girdi. “Yuvarlanacağını bilseydim düzeltirdim.”

“Yuvarlanmıyorum,” diye mırıldandım fakat hemen kalktım.

Odasına şöyle bir göz gezdirdim. Koyu mavi renkli duvarlarında birkaç tane poster asılıydı, içlerinden biri 12 Temmuz 1982 yılında First Caddesi’nde çalan Cure grubunun bir turne posteriydi ve gerçekten de orada olup olmadığını merak ettim. Düz ekran televizyonunun altında çok sayıda dağılmış oyun araçları vardı ama hiç film filan göremedim.

“İyi de ben ortalıkta film filan görmüyorum?”

“Şey, şimdi şuna bir bak.” Eğlence merkezinin uzaktan kumandasını alıp bir tuşa bastı. Tüm duvar birden televizyonun sol tarafına kayıverdi, tıpkı sürgülü bir kapı gibiydi ve bu arada DVD’lerle dolu kocaman bir raf ortaya çıktı. “Güzel değil mi? Bu, Mae’nin fikri, çünkü açıkta bırakılmış tüm filmlerin ‘kötü’ olduğunu söyledi.”

“Ama Peter’in odasında tonlarca kitabı var,” dedim.

“Öyle mi?” Başını olumsuz bir tavırla sağa sola salladı ve film koleksiyonunu incelemek için ilerledi. “Kitaplar çok ‘karmaşık’ şeyler. Televizyon icat edilmeden önce doğmuş insanlarla yaşamaya alıştım. Onlar modern dönemi hiç anlamıyorlar.”

“Evet, senin de aslında çok sert bir hayatın var,” diyerek dalga geçtim.

“Hey, en sevdiğim iki şortumu attım!” Kalbi kırılmış gibi görünüp dönüp bana baktı. “Çok üzücü bir gün olabilirdi.”

“Bununla ilgili...” Ona kulüple ilgili daha fazla soru sormak istiyordum ama sorsam mı sormasam mı emin değildim.

“Eğer düşündüğün buysa, onu öldürmedim,” dedi hemen. “Vampirlerin çoğu insanları öldürmez. Eğer her yemek yediğimiz zaman birilerini öldürseydik Minneapolis’teki vampirler haftada en az bin kişiyi öldürürdü. Böylece de on yıl içinde açlıktan kıvranıyor olurduk.”

“Onu öldürdüğünü düşünmedim ama yine de bunu bilmek güzeldi.” Tüm bedenim titredi.

Bir şeyler yemek isteyen bin vampir olması demek, her hafta bin kişinin ısırılması demekti. Bazıları kan bankasından beslense bile yine de bunu kavramak imkânsız bir şeydi.

“Tüm bu insanlar nasıl ısırılıyor? Neden bundan hiç bahsetmiyorlar?”

“Çünkü çok azı ısırıldığını anlar.” Bana bakmıyordu bile ve rahatsızca ağırlığını değiştirdi. “Onları kanlarını almak için kaçırmıyoruz. Sadece randevuda olduklarını sanıyorlar. Ben hariç vampirlerin çoğunun kız ya da erkek arkadaşı vardır, fakat aslında bu bir ineğe sahip olmak gibi bir şey ve aradaki tek fark fazla sütlerini satmak zorunda kalmayışımdır.”

Birden aklıma Jane geldi ve durumu hemen anladım. O da çok farklı insanlarla görüşüyordu, üstelik çoğu da çekici ve hemen karşısındakine sokulan türdendi. Jane de kolaylıkla bir vampirin ineği olabilirdi.

“Ama nasıl olur da bilmezler?”

“Aslında, sadece...” Eliyle alnını ovuşturdu ve içini çekti. “Sadece çok iyi sevgilileri olduğunu düşünüyorlar. Bu da onlara kendilerini iyi hissettiriyor. Eğer gerçekten de sarhoşlarla birlikte oluyorsan o zaman hiçbir ipucu olmaz. Ve onları bu ısırik incitmez bile. Sadece biraz zayıf ve sersemlemişsindir ama bunun tersiyse sıkıntı olmaz.”

“Peki, ısırığın şu kız...” İlginçtir ama kıskandığımı hissettim. Jack’in bir kızla birlikte olduğunu ve birinden beslendiğini bilmek mideme ağrılar girmesine neden oldu. “Onunla seks yaptınız mı?”

“Hayır,” dedi, ama hemen yüzünü benden çevirdi ve birazcık utanmış görünüyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve onun da başını hafifçe yana eğişine bakılırsa bunu fark etmişti. “Evet biz ... bir şeyler yaptık, fakat önemli olmayan

şeylerdi bunlar. Bizim için gerçek olduğunu söyleyen insanlar tanıyorum.”

“Senin için öyle. Çünkü bu seks anlamına gelmiyor. Hepsi kanla ilgili bu, gizli ve erotik.” Bunu söylediğimde gerçekten de kötü şeyler yaptığını fark etti ve suratını ekşitti. “Ne gibi peki?”

“Kan içmek gibi,” diyerek içini çekti.

Gözlerini ovuşturdu, durumun onu nasıl gerdiğini hissedebiliyordum. Bu konu hakkında konuşmak beni üzüyordu, Jack de farkındaydı. Çünkü her şeyden önce kalp atışlarımı duyabiliyordu.

“Açıklaması çok zor. Bir vampir olduğun zaman anlayabilirsin ancak,” dedi sonunda.

“O zaman bu kız için neydi? Isırılmak bir insan için nasıldır?” Ona doğru eğilmiş dizlerimin üzerinde oturuyordum. Açlığı tüm odayı bir sis gibi kaplamıştı ve benim de içime işliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi ve yutkunurken zorlandı. Sonra bana baktı ama hemen gözlerini çekti.

“Bu kızın hoşuna gitmiş miydi?”

Jack ile birlikte olan, yüzünü bile bilmediğim bir kızın var olduğu düşüncesi beni rahatsız etmedi. Belki de bu, şu an yaptığım şeyin nedeniydi. Her şekilde de bilmek istiyordum ama aynı zamanda bu kızın benim yapamadığım şekilde Jack’e karşı bir şeyler hissetmesinin pek de adil olmadığını düşünüyordum.

“Evet, sanırım hoşlanmıştı, bilmiyorum.” Parmaklarını saçlarının arasından yavaşça geçirip acı dolu gözlerle bir süre bana baktı. “Neden bilmek istiyorsun? Ne öğrenmeye çalışıyorsun?”

“Ne hissedeceğimi?” Sesim birazcık daha alçalmıştı ve yumuşak bir tondaydı benim için özellikle yatıştırıcı gibiydi. Gerçekten de amacımın bu olduğundan ya da Jack’in his-

settiği gibi hissettiğimden emin değildim, aklım karışıyordu. “Eğer beni şimdi ısıırırsan canım yanar mı?”

“Sadece bir saniyeliğine,” dedi. Dudaklarını yalarken gözlerini bana dikti, gittikçe daha ağır nefes alıyordu. “Ama sonra şimdiye kadar hissettiğin en muhteşem duygu olduğunu anlarsın. Isırıktan bir sıcaklık yayılır ve kalp atışın çok hızlanır, aslında ısırığın acıtması gerekir ama öyle olmuyor. Tüm duygu organların sevinir ama hepsi oldukça şaşırtıcıdır.” Sesi titriyordu ve zorla yutkundu.

“Peki, sen ne hissederdin?” diye sordum. Dudaklarının kenarını hafifçe araladı.

“Benim hislerim de buna benzer olur, sadece biraz daha iyidir. Hiçbir şeyle kıyaslanamaz.”

Gözlerinde, Peter’ın beni ısırarak istediğinde gördüğüm bir açlık vardı ve Peter’ı düşünmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de düşündüm.

Jack derin bir nefes aldı ve kalp atışımın daha hızlı, daha gürültülü olduğunun farkındaydı ve sonra alt dudağımda sert bir acı hissettim. Bunu kasten mi yaptım bilmiyorum ama Jack hemen fark etti. Gözbebekleri büyüdü, derin ve onu neredeyse sarsan bir soluk aldı.

Kan gelmesi için dudağımı daha sert ısırdım. Çok olmasa bile Jack’i bu noktaya çekebilecek kadar kan geldi.

Bana doğru öyle hızlı geldi ki hareket ettiğini göremedim bile. Yüzü birden yüzümün tam önüne gelmişti ve mavi gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerinde tamamen açlık okunsa bile aslında daha fazlası vardı.

“Beni öldüreceksin,” diye mırıldandı ama öyle kısık bir sesle konuştu ki kulaklarımdaki zonklama yüzünden zorla duydum.

Küstağça ve kışkırtıcı şekilde boğazımdaki yumuşak cildi göstermek için çenemi havaya kaldırdım. Ölümümüze neden olacağını bilmeme rağmen onu vahşice kışkırtıyordum.

Gözlerini kapadı, öne doğru eğilip kibarca tenimdeki taze kanı yaladı. İçebildiği kadar kanımı içmek için dudaklarımı ağzıyla kapladı ve yumuşak bir tonla inledi.

Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda tüm bedenimi bir zayıflık hissi kapladı, sırtımı yasladım. Önce kalbim titremeye başladı sonra tüm vücuduma geçti.

Beni öptüğünde havaya uçağımı sandım. Dilinde kendi kanımın tadını ve beraberinde gelen o yoğun heyecanı alabiliyordum.

Dudaklarında açlığı hissedilebiliyordu fakat bir sertlik ya da kuvvet yoktu. Tüm kasları geri çekilme isteğiyle titriyordu. Yapmamı istediği, onu memnun edeceğim şeyleri biliyordum ayrıca bununla mücadele etmesinin ne kadar zor olduğunu da farkındaydım.

Dudaklarını dudaklarımdan hiç çekmeden beni iterek yumuşak yatağa bastırdı. Üzerime uzanmıştı, kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Parmaklarımı saçlarının içine gömüp kendime çekmeye çalıştım. Ne kadar yaklaşırsa yaklaşırsın yetmiyordu, asla daha yakın olamayacağını biliyordum. Onu bedenimin içinde istiyordum ve derin bir nefes aldığımda Peter'ın kokusuna benzettiğim o mükemmel kokuyu aldım.

Ellerim tişörtünün altına kaydı, onu hissedeceğime dair bir umudum yoktu. Normal vücut ısısı oldukça sıcaktı. Çok şaşırtıcıydı bu yüzden parmaklarımla daha etli yerlerini tuttum, inledi. Elleri, tişörtümün altında nereye gideceğini biliyor gibi yolunu buldu.

Dudaklarını çekmeyi başardı ve boğazımda gezinmeye başladı. Dudaklarını damarlarımdan üzerine dayadı, nabzımı hissediyordu.

İçinde öyle güçlü bir açlık vardı ki benim için bile çok acı vericiydi. Vücudumu, kanımı içmesi için yalvararak üstüne çıktım, ama birden homurdandı ve kollarımın arasından çekildi.

Tekrar dizlerimin üzerine çöküp “Ne?” diye bağırdım. Odanın diğer köşesinde durmuş, ağır ağır nefes alıyor ve başını sallıyordu.

“Seni öldürecek!” diyebildi, gözleri ihtirasla yanıyordu. “Çok istiyorum, ama Peter seni öldürür.”

“Ne olmuş yani?” Benim için nefes almak da konuşmak da çok zordu ama başardım. “Buna değer. Seni istiyorum ve sonu ne olursa olsun, umurumda bile değil.”

“Öyle mi?” Kararsız görünüyordu, sonra başıyla onayladı. “Evet. Ben de.”

Yatağın hemen kenarındaydım. Tekrar üzerime gelip öyle sıkı sarıldı ki nefes bile alamadım. Zaten oksijenin çok da gerekli olduğunu hissetmiyordum.

Tek sorun dudaklarını bastırma şekliydi. Öyle sert öpüyordu ki dudaklarımdan kan aktı ve umutsuzca inledi.

Parmaklarım saçlarının arasındaydı ve beni ısırmasını bekliyordum.

“Kendinizi öldürteceksiniz!” diye bağırdı Mae. Başımı kaldırıp baktığımda kapıda durup bize baktığını gördüm. Jack beni öpmeyi bıraktı ama kendimi kollarından çekmeyi hiç istemiyordum.

“Bir şey yapmadık,” dedi Jack. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu, sesi kısıktı bu yüzden hâlâ kana yoğunlaşmış olduğunu anladım.

“Henüz,” deyip ters ters baktı Mae.

“Evet, henüz.” Jack de kabullenmişti ve tekrar boğazımdan, tam nabzımın attığı yerden öptü.

Hâlâ kollarının arasındaydım ama Mae hızla geldi ve Jack daha bir şey yapmadan hemen hızla koluna vurdu.

“Jack Allen Townsend!” diye bağırdı Mae.

“Tamam, tamam!” Jack bir adım geri çekildi. Böylece ben de yatağın üzerine düştüm ve savunmasız bir şekilde ellerinden tuttum ama Mae tekrar Jack’e vurdu.

“Şunu kes artık! Bıraktım işte!” dedi Jack.

“Bıraksan iyi olur!” Mae belli ki Jack’e güvenmiyordu çünkü Jack’in bana gelmesini engellemek için tam karşımda duruyordu. “Onu öldürteceksin! İstedğin bu mu?”

“Böyle bir şeyi istemediğimi biliyorsun,” diye mırıldandı Jack, ama yüzünde bir suçluluk ifadesi de vardı. O anın ateşi hızla azalıyordu ve bana yani bize ne yaptığı, şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

“O halde ne yaptığını sanıyorsun?” Mae bilmek istiyordu.

Jack şakaklarını ovup derin bir nefes aldı. “Bir vampir olarak mı?” dedi. Ses tonu alaycıydı ama aslında korktuğunun da farkındaydım.

“Tam bir aptalsın!” Mae sonra ısırık olup olmadığına bakmak için bana döndü. Dudaklarımdaki kanı gördüğünde güçlkle nefes aldı ve yüzünü Jack’e çevirdi. “Ona bunu mu yaptın? Kanını mı akıttın?”

“Hayır!” diye bağırdı Jack, gözlerini kocaman açmıştı. “O yaptı! Kendi dudağını ısırıldı!”

“Neden böyle bir şey yaptın?” Mae, şimdi de bana dönmüştü ve sonunda kendimde oturabilecek gücü bulmuştum. “Ona ne yaptığına dair bir fikrin var mı senin? İkiniz de ölmek mi istiyorsunuz?”

“Bir kazaydı,” diye mırıldandım.

“Duş alıp ağzını iyice yıkaman gerekiyor.” Ellerini yüzüne kaldırdı, gerçekten de sinirli görünüyordu. “Eğer Peter, kanının kokusunu Jack’te alırsa...” Gözlerinden korku okunuyordu, yatak odasının kapısını gösterdi ve birden bağırdı: “Git! Hemen şimdi! Alt kata in, banyomu kullan!”

“Üzgünüm,” dedim Jack’in yatağından inerken. Ayaklarım Jack’in battaniyesine dolandığı için bunu yapmak, söylemekten çok daha zordu aslında. “Üzgünüm.” Merdivenlerden inerken Mae’nin bağırdığını duydum.

“Bu kızın hayatına karşı nasıl böyle dikkatsiz olabiliyorsun? Kendi hayatına karşı da?” Belli ki Mae, Jack’i azarlıyordu. “O, sadece bir kız çocuğu Jack! Ne düşünüyordun?”

“Bir şey düşünmüyordum!” dedi Jack.

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum...”

“Ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok!” diye bağırdı Jack ve ben de hemen kenara çekildim.

Onu öperek bir şeyleri daha da çıkmaza sokmuştum. Benimle olmak onun için imkânsızdı; eğer elbette ömrümüzü sadece saatlerle sınırlandırmayı istemiyorsak. Yine de bu öpücük, kalan saatlerimizin ne kadar harika olacağının bir göstergesiydi ve belki tüm bunlara değerd.

Bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için başımı iki yana salladım ve hızla Mae'nin banyosuna girdim. Ecza dolabını açıp Listerine çıkardım. Alkol dudaklarımı yaktı ama uyuşuncaya kadar yine de kullandım.

Vücudum kızarıncaya kadar kaldığım uzun bir düşün ardından Mae, oturup benimle konuşma yapmanın zamanı geldiğine karar vermişti.

Jack ile benim ne yapmaya çalıştığımızı anlamadığını, çünkü Ezra ile tanıştıklarında sadece altı aydır vampir olduğunu ve o zamandan beri de sadece onunla birlikte olduklarını söyledi.

Bizimle ilgili farklı bir şeylerin olduğu ortadaydı, ama Peter bana karşı bir şeyler hissettiği sürece Jack ile hiçbir şey yapamazdım, yoksa hayatlarımızı riske atmış olurum.

Jack'le arkadaş olmamızın bir yolunu bulmamız gerekiyordu ve ben dudagımı ısıırıp kan akıtmak gibi aptalca şeyler yapmadığım sürece daha kolay olurdu.

Gece orada kaldım, ama hiç uyuyamadım. Bu yüzden de hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim.

Jack, *The Crow* ve *The Dark Knight* filmlerini koydu; Mae ile birlikte kanepeye kıvrıldım. Jack de Matilda ile odanın diğer köşesine geçti, çünkü onun için en güvenli yer orası gibiydi.

Bütün bu olanların ardından Mae, Jack'in beni eve bırakmasına izin verdi. Mae, Ezra'ya 'olay'dan bahsetmemeye karar vermişti, ki bu yüzden de normal davranmak zorundaydık, yani aptal gibi davranmadan birlikte olmamız gerekiyordu.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında sonunda artık eve gitmeye karar vermiştim.

"Bu benim en sevdiğim zamandır," diye belirtti Jack, Lamborghini'nin penceresinden dışarı bakarken. "Gökyüzü rengi değişmeye başlamadan tam önce, böyle çok hoş."

“Bana bir rüyayı anımsatıyor,” diyerek döndüm ona. “Gerçekten, olanlar için üzgünüm.”

“Üzülme. Benim hatamdı. Dürtülerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekiyor. Buna inanmayabilirsin ama mücadele etmem gereken bir şey bu,” dedi ve gülümsedi.

“Dudağımı ısırđım. Yapmamalıydım. Özür dilerim.”

Bunu kasten yapmıştım, hazır olup olmadığımı anlamaya çalışıyordum. Beni istedi ve kendi kalp atışımı hissettiğim şekilde bunu da hissedebildim. Tam olarak neye yol açabileceğini bilsem bile bir seçim yaptım.

“Hayır, tamam, sorun yok.” Başka bir şey söylemeden önce bir an durdu sonra “Tadın çok güzel,” dedi.

“Bundan bahsetmiyoruz. Bunu hiç düşünmedik bile,” diyerek konuşmasını düzelttim.

“Ben de öyle bir şey söylemiyorum, söylemedim de zaten. Sadece konuşuyorum.” Böyle söylese bile onu durdurduğumda açlığının farkındaydım.

“Aslında bunları konuşmamalıyız. Kan, ısırma ya da seks dışında başka şeylerden konuşabiliriz.”

“Elbette, haydi, eğlenceli bir şeyler at ortaya.”

“Bu, benim olduğu kadar senin güvenliğinin içinde gerekli.” Uyarıcı bir bakış attım ve o da biraz söylendi.

“Tamam, haklısın, üzgünüm.”

“Birlikte dolaşmayı bırakmamız gerektiğini düşünüyor musun?” Böyle bir şeyi zerre kadar istemiyordum ama yanlış bir şeyler yapmaktan kaçınmanın en güvenli yoluydu.

“Hayır,” dedi çabucak. Derin bir nefes alıp bıraktı sonra sinirle bana baktı. “Neden? Sen istiyor musun?”

“Bilmiyorum, yani hâlâ seninle birlikte dolaşmak istiyorum, ama...”

Cevabım onu incitmişti ve böyle zamanlarda onun gibi hissetmekten nefret ediyordum. Üst katları belirlerken bu çok

eğlenceliydi ama bu durumlar kanlı olaylardı. Jack'in duyguları her zaman çok sert ve yoğundu. Bir şeyleri hissetmeye başladığında kendini aslında pek de kontrol edemiyordu.

"Açıkçası, istediğim zaman durup duramayacağımı bilmiyorum," diyebildi sonunda.

Güneş ufka doğru yaklaştıkça gökyüzü, mavimsi gri rengini aldı. Jack bana baktığında gözlerinin gökyüzünün rengiyle aynı olduğunu fark ettim.

"Evet, ben de öyle," dedim; durumu kabullenmiştim ve zorla gülümsedim.

İyi ya da kötü, hayatımı önceki haline getirebilmeme imkân yoktu. Eğer bu durum, böyle yaşamaya çalışarak ölmem gerektiği anlamına geliyorsa o zaman ben de ölürüm diye düşündüm.

Ama kana susamışlık hissinin yanı sıra hayatımda vampirler ve coşku varken partilere katılıp sarhoş adamlarla flört etmeyi ya da tarih sınavına çalışmayı kim isterdi ki?

Ölümsüzlüğe açılan kapıları kim kapatabilirdi?

Sonunda beni apartmanımızın önünde bıraktığında gülümsedi ve daha sonra tekrar görüşeceğimizin sözünü verdi. Asansörle yukarı çıkarken her şeyin öyle ya da böyle yoluna gireceğine inanmak zorundaydım.

Ezra çok akıllıydı ve sonsuza dek etrafımızda olabilirdi. Yani sonuçta hiç kimsenin ölmeyeceği bir çözüm yolu bulmak zorundaydı. En azından Peter'ın, Jack'in ya da benim ölmediğim bir yol.

Her şeye rağmen onlar vampirdi. Bunun tam tersine beni ne kadar ikna etmeye çalışırlarsa çalışsınlar, aslında hayatlarındaki insanlar için belirli bir ölüm oranı olması gerektiğini biliyordum.

Saatın kaç olduğu ancak apartmanın kapısını açarken aklıma geldi, onun öncesinde hiç düşünmemiştim bile. Milo üze-

rini giyinmiş bir halde okula gitmeye hazırды ve beni görünce rahatlamıştı. Mutluluğu kısa sürdü çünkü annem yüksek sesle boğazını temizledi ve Milo da yüzünü ekşitti.

Oturma odasının karanlık bir köşesinde oturması yüzünden bana bir an için James Bond'un o acımasız kötü karakterlerinden birini anımsattı. Pencereden vuran ılık, başının üzerindeki sigara dumanını aydınlatıyordu ve mutfaktan gelen ışıksa sadece terlikli ayaklarını gösteriyordu, geri kalanı da sanki gizlenmiş bir haldeydi. Eğer kocaman beyaz bir kediye seviyor ve üstüne bir de Alman aksanıyla konuşuyor olsaydı harika olurdu.

"Eve gelmen ne güzel," diyerek karşıladı beni.

"Bir şey değil," diye aynı şekilde yanıtladım. Milo bana o uyarı bakışlarını atmasına rağmen yine de böyle konuştum.

"Tüm gece neredeydin?" Ses tonu gittikçe sertleşiyordu hatta beni gördüğüne sevinmesi bile uçup gitmişti.

Milo ortalıkta olmadığım için çok üzgündü, özellikle de sabah ilk iş annemle uğraşmak zorunda kaldığı için hatta hayatta olduğumu görünce rahatlamış olsa bile. (Ve daha uzun süre canlı kalamayacağıma dair gerçek bir tehdit de vardı.)

"Neden mesajlarıma cevap vermedin?" deyiverdi Milo. Bana mesaj attığına ve annemin söylenmelerine karşı beni uyardığına kesinlikle emindim.

"Üzgünüm, telefonum sessizdeydi."

"İyi ama bu, bana nerede olduğunu açıklamıyor!" diyerek azarladı annem.

Güneş sonunda, yan binanın üzerine çıkmıştı, pencereden içeriye ışık giriyor, annemin yüzündeki kızgın ifadeyi açığa çıkartıyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti, okul günü sabahın yedisine kadar nerede olduğumu açıklayacak kadar iyi bir cevap bekliyordu.

"Jack'teydim," dedim. Jack'e karşı hâlâ içinde duyguları-

nın olduğunu ve bu duygunun da bana Hapishaneden Çıkış Kartı alabileceğini umuyordum.

Ne yazık ki daha da sinirlenmesine neden olmuştum böylece ve artık şansımı tamamen kaybettiğimi biliyordum.

“Yani senden yaşça büyük bir erkekle seks yapmak için tüm gece dışardaydın ve benim bunu göremeyecek kadar kör mü olduğumu sanıyordun?” En son kullandığı ‘sanıyordun’ kelimesinde bağırıcaya kadar, gittikçe artan bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Evet,” dedim boş boş.

Sinirlerini yatıştırabileceğim bir yol yoktu artık bu yüzden deneme zahmetine bile girmedim. Milo, sorgularcasına bakıyordu ama intihar eğilimimi mi sorguluyordu yoksa Jack ile gerçekten birlikte olup olmadığını mı, tam anlayamadım. Ama eğer onu tanırıyorsa, muhtemelen ikisini birden yapıyordu.

“Alice!” Annem, işaret parmağını bana sallayarak ayağa kalktı. “Git üzerini değiştir, okul için hazırlan!”

“Hayır,” diyerek karşı çıktım. “Yorgunum! Yatacağım!”

“Alice, sanırım gerçekten onu dinlemelisin,” diye sakince fısıldadı Milo.

“Ben de çok yorgunum ama seni beklemek zorunda kaldım,” diye konuşmasına devam etti annem. “Ve sen, sonunda kendine bir erkek arkadaş buldun diye ortalıkta böyle gezip tozacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun! Burada, benim çatım altındayken benim kurallarına uymak zorundasın!” Öylesine kızgındı ki gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyordu ama birkaç gün önce gördüğüm şeyden sonra bana hiç de korkutucu gelmiyordu.

“İyi, o halde artık senin çatının altında yaşamıyorum,” diyerek omuzlarımı silkdim.

Jack’in yanına taşınmam ya da ölmem zaten an meselesiydi, yani burada kalmaya ihtiyacım yoktu. Artık çok az evde

duruyordum. Aslında Jack ya da Mae'ye danışmamıştım, bu yüzden bu fikrin nasıl görüneceğini bilmiyordum, ama bir kere söylemiştim işte.

"Alice!" diye bağırdı Milo.

"Hâlâ on sekiz yaşından küçüksün, bayan!" Annem tek bir atışı bile kaçırmıyordu. "Hiçbir yere gidemezsin, eğer bunu düşünüyorsan, küçük erkek arkadaşına reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkiye girdiği için dava açarım."

"Bu, bağlamayacak bile," dedim. "Neden beni burada istiyorsun? Zaten her zaman dışardayım, sana yük oluyorum. Hem beni, geçen tüm hafta boyunca sadece beş dakika gördün. Tam olarak benden ne istiyorsun?"

"Sonuç olarak her şeyi anladın yani, ha?" Annem, bana bakarak omuzlarını silktilti. "Çok parası olan bir erkek arkadaşın var. Sana şimdi o mu bakacak? Düşündüğün şey bu mu? Evet, belki unutuyorsun ama bir zamanlar benim de bir erkek arkadaşım vardı. Elime ne geçtiğini biliyor musun? İki tane nankör çocuk! Ve ondan geriye tek kuruş bile kalmadı bana! Bu yüzden de şimdi bana bilmediğin şeyleri anlatmaya sakın çalışma!"

"Sana hiçbir şey anlatmaya çalışmıyorum! Sadece sırtına yük olduğumu söylüyorum! Beni burada istemiyorsun, ben de olmayacağım işte, o halde neden durayım ki?" diye sordum.

Söylediklerime incinmiş görünüyordu ama sözlerimin doğru olduğunu da biliyordum. Birbirimizi nadiren görüyorduk ve benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bu durumdan incinecek tek bir kişi varsa o da Milo idi, çünkü sadece onu görüyordum.

"Git! Defol git!" diye bağırdı annem. Odama doğru yürümeye başlamıştım ki elini kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme! Odan benim aldığım eşyalarla dolu. Hayatın boyunca onların hiçbirinin parasını vermedin. Bu yüzden de madem gidiyorsun, o zaman sadece üzerindikilerle gideceksin, hepsi bu!"

“İyi, neyse.” CD’lerim, günlüğüm, iç çamaşırlarım ve sahip olduğum her şeyi ardımda bırakmak beni pek rahatsız etmemiş gibi davranmaya çalıştım. Ama kararımı vermiştim, dediğimi yapacaktım. “Görüşürüz ... belki de hiç görüşmeyiz.” Sonra arkamı dönüp evden çıktım.

“Alice!” Milo, asansör gelmeden arkamdan çıkmıştı. Ağzı tam kapanmamış haldeki sırt çantasını kapmış, arkamdan koşuyordu. “Şimdi neden bunu yapıyorsun?”

“Artık burada kalmak için bir sebebim yok.” Ona bakmaya çalışıyordum böylece yüzündeki acı dolu ifadeyi görmeyecektim. Evden ayrılmak, Milo’yu da bırakmak demekti.

“Gerçekten Jack ile birlikte mi yaşayacaksın?” Bu fikre aynı anda hem şaşırmış hem de kabullenmiş gibi görünüyordu.

“Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.” Asansörün kapısı açıldı ve içinde birkaç yabancı kişi vardı, buna çok memnun oldum. Milo, muhtemelen cevap almak için daha az baskı yapacaktı bana böylece detayları bir kenara bırakmak benim için çok daha kolay olacaktı.

“Kesinlikle bir seçeneğin var!” dedi ve ısrarcıydı, asansördeki kalabalığı tamamen görmezden gelmişti. “Jack ve ailesinin harika insanlar olduğunu biliyorum fakat onları pek de uzun zamandır tanıımıyorsun. Yani, onlar neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiler. Mutlaka gizli bir yönleri vardır.”

Gülümsememek için dudağımı ısırıldım ve o anda canımın acımadığını fark ettim. Dilimi dudağımda gezdirirken önceden ısırduğım zamanlardaki gibi bir yara aradım ama hiçbir şey yoktu. Jack’in salyası o minicik yarayı iyileştirmiş olmalıydı.

“Hadi ama, Alice,” diye kapılar açıldığında konuşmaya devam etti Milo. “Mantıklı ol lütfen.”

“Mantıklı olduğumu ne zaman gördün?” Asansörden çıkarken sertçe baktım Milo’ya.

Soğuğa çıktık ve kazağıma daha da sıkı sarındım. Tüm sahip

olduklarım sadece üzerimdeki giysiler ve cebimdeki telefonumdu. Gidecek tek yerim, yeni yatmış bir çift vampirin eviydi.

“Ne olacak şimdi?” Milo otobüs durağına yürüyordu ve yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını fark edince ben de onunla yürüdüm. “Bu mu yani? Seni son görüşüm bu mu olacak?”

“Hayır, elbette böyle olmayacak!”

“Ciddi ol biraz.” Çantasını omuzuna atıp askılarını düzeltti. “Jack’e taşınacak ve orada çok güzel anlar yaşayıp beni unutacaksın.”

“Sen benim kardeşimsin, Milo. Seni asla unutamam.” Unutmazdım, ama bu söylediğimin gerçek olmadığını düşündüğüne dair küçük bir şüphe vardı içimde. “Bak, bir şeylerin farklı olmayacağını ya da seni daha az görmeyeceğimi söylemiyorum. Ama bu, bir şeylerin kötü olacağı anlamına gelmiyor.”

“Belki de birkaç gece orada kalabilirsin,” dedi Milo, umutla. “Anneme sakinleşmesi için bir şans ver, sonra da eve dönersin. Ayrıca annem haksız da sayılmaz, Alice. Okulun var ve sabahın yedisine kadar dışarıda kalıyorsun. Jack ile ne yaptığın ya da ne yapmadığın gerçekten umurumda değil, sen iyi ol bana yeter. Bana nasılsa sonradan her şeyi anlattırırın. Ama önemli olan bu değil. Sen hâlâ lise öğrencisisin. Güneş batmadan önce evine dönmeli ve eğitimini almalısın.”

“Bana okulla ilgili ders vermeni dinleyemeyecek kadar yorgunum, tamam mı?” diye mırıldandım.

“Sadece bir düşün, olmaz mı?” diye sordu otobüs bize yaklaşıırken. Şoförün beni bindirmeye çalışmasını istemiyordum bu yüzden biraz ondan geride kaldım. “Telefonunu açık tut! Bu akşam gelmezsen belki annem isteyken eşyalarını alabilirsin.”

“Tamam!” diyerek el salladım ona ve sonra evimden, kardeşimden, hayatımdan birkaç blok öteye doğru yürümeye başladım.

19

Ağaçlı yol boyunca ilerledim. Havanın ılıması ve günlerin uzamasıyla baharın yaklaştığı belli oluyordu. Geceler de kısalmıştı ve Jack'in bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum.

Kesinlikle üşüyordum ve yorgundum ama aklım son olaylara takılıp kalmıştı. Dudaklarım hâlâ onun öpüşüyle sızlıyordu ve onu yeniden öpüp öpmeyeceğimi merak ediyordum.

Annemin evinden sinirle ve hızla çıkmıştım, ama kabul etmeliyim ki öfkesinde çok haklıydı. Öte yandan benim de artık önemli olmayan şeylerle uğraşacak gücüm yoktu.

Eğer şu anda aklımda dolanan ve Jack'in söylediği o sözleri hatırlamamış olsaydım belki anneme birazcık daha iyi tepki verebilirdim. Bir vampiri ısırmanın nasıl bir şey olduğunu sorduğumda “Bunu ancak vampir olduğunda anlarsın,” diye cevaplamıştı.

Yani eninde sonunda vampirliğe geçmem doğal gibiydi. Onlara hemen bugün katılmasam bile bir gün mutlaka yaparım. Henüz bilmediğim bir neden yüzünden beni aralarına isteyerek alıyorlardı ve Jack, ne olduklarını ben daha anlamadan söylediği için demek ki sonuç olarak onlardan biri olmamı istiyorlardı.

Bir bankın üstüne oturup dizlerimi kendime çektim. Güneş artık binaların ardından sıyrılmış, vücudum ısınmaya

başlamıştı ve güneşi bu şekilde daha ne kadar süre sevebileceğimi düşündüm.

Onlarla birlikte olmak, aslında birçok şeyi özlemek demekti ama karşılığında alacağım öyle çok şey vardı ki.

Telefonumu cebimden çıkartıp Jack'in uyanık olmasını umarak aradım. Hissettiğim yorgunluk ve soğuk, artık gücümü bitiriyordu.

"Alo?" dedi Jack, sersemlemiş halde.

"Pardon, uyandırdım mı?"

"Hayır, yeni yatmıştım. Neden? Neye ihtiyacın var?" Çok yorgun geliyordu sesi ve konuşurken esnediğini duyuyordum.

"Ben sadece bir süreliğine sizde kalıp kalamayacağımı soracaktım." Kendi soruma yüzümü buruşturmuştum. Belki de onlardan çok şey istemiştim. Belki de annem kilitleri değiştirmeden eve gidip annemden özür dilemeye çalışmalıyım.

"Evet, elbette ki, evde bir sorun mu çıktı?" diye sordu Jack, hiç düşünmeden cevaplamıştı.

"Dün gece eve geç geldiğim için annemle tartıştık ve artık orada kalamam."

"Şey, dostum, çok üzgünüm," diyerek özür diledi. "Evet, elbette. İstedığın kadar burada kalabilirsin. Şimdi gelip almamı ister misin?"

"Bu güzel olurdu ama gerek yok." Güneşle ilgisini tam olarak anlayamamıştım ve beni almak için dışarıya çıkıp çıkamayacağından emin değildim.

"Peki, peki, tamam. Beş dakika sonra orada olacağım." Tekrar esnedi ve yataktan kalkarken çıkardığı hışırtıları duydum, bu da çoktan yatmış olduğu anlamına geliyordu.

"Ama şu anda evde değilim. Birkaç blok ötedeki bir bankın üzerindeyim." Hangi kavşakta olduğumu söyleyebilmek için sokak işareti aradım ama zaten nasılsa her zaman bir şekilde beni bulabiliyordu.

“Hava soğuk. Sıkı giyin,” diyerek telefonu kapadı ben de telefonumu tekrar cebime koydum.

Evsiz biri gibi tüm gün bu bankta yapışıp kalmayacağımı bilmek kendimi çok daha iyi hissettirdi ama doğru şeyi mi yapıyordum, işte bunu hiç bilmiyordum.

Hayatımda hiçbir şey, bu gibi durumlarla başa çıkmak için beni hazırlamadı. Şu ana kadar yaşantım sadece Milo ile evde oturmaktan, alışveriş yapmaktan, partilere gitmekten ve Jane ile birlikteyken kendimden nefret etmekten ibaretti, hepsi bu.

Oğlanlarla çok az öpüşmüş, hiç araba sürmemiş ve buradan başka bir yere gitmemiştim, hiç şehir dışında bulunmamıştım. Babam ben daha iki yaşındayken evi terk etmiş ve bu yüzden de annem tüm hayatını sürekli çalışarak geçirmişti, ki ancak böyle hayatta kalabilmiştik.

Hayata dair neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve şimdi bunu, gerçekten anlamadığım bir şeylerle değiştirmek adına sahip olduklarımdan vazgeçmeye hazırlanıyordum.

Jack, onu aradıktan tam altı dakika sonra önümde duruyordu ve bu kadar hızlı nasıl gelebildiğini anlamamıştım. Ama sonuçta buradaydı işte, kocaman güneş gözlüklerinin ardından bana yorgun bir şekilde sırtıyordu. Hemen arabaya bindim ve ona herhangi bir soru soramayacak kadar yorgun olduğuma karar verdim. Sadece evine gidip güzel ve uzun bir uyku çekmek istiyordum.

Evine vardığımızda Jack, odamı gösterdi. Burası üst katın sonundaki misafir odasıydı, yani kuledeki yatak odasıydı. Kendimi birden Juliet ya da Rapunzel gibi hissettim.

Oda tamamen duvardan oluşuyordu ve arkada bir tane de balkon vardı. Kendi odamın duvarlarıyla uyumlu açık leylak rengine boyalıydı ve sayvanlı karyolada beyazlar içindeydi. Mae yatağın üzerine saten pijama bırakmıştı.

“Vay canına, bu gerçekten harika.” Battaniyeye dokundum

ve odaya gerçekten hayran kalmıştım. “Tıpkı sevdiğim gibi.”

“Öyle olmalı,” dedi Jack, her şeyimin tamam olduğundan emin olmak için kapıda bekliyordu. “Mae, senin için yaptı,” diye ekledi esneyerek.

“Şimdi mi? Aradım ve odayı mı boyadı yani?” Kaşlarımı çatmıştım, hayretler içindeydim ama inanamıyordum da.

“Hayır, elbette,” dedi Jack kahkahalarla gülerken. “Aslında o, Peter’ın odasında kalacağını düşünüyordu ama bir şeyler farklılaşmaya başlayınca burayı senin için hazırladı. Gelip, nihayetinde burada kalacaktın, değil mi?”

“Evet,” dedim, ama yine de birilerinin daha ben bile bilmeden benim için bir şeyler hazırlaması tuhaf gelmişti.

“Mae dekorasyonu sever,” dedi Jack, rahatsızlığımı fark etmişti ve rahatlatmak için de gülümsedi. “Bu, onun işidir. Dekorasyon hep onun tarzı olmuştur. Kızlar için her zaman bir oda hazırlamıyor, sen de biliyorsun.”

“Evet, öyle olmadığını sanıyorum.”

“Pekâlâ, ben şimdi yatacağım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan kapıda olacağım.” Bir adım geri çekildi ve sırttı. “Ama aklına hiçbir şey gelmesin, tamam mı?”

“Tamam, öyle yapmaya çalışacağım.” Dalga geçiyordum fakat aslında düşünmemem gerektiğinin de farkındaydım.

Gülüp odasına geçti ki burası benim kaldığım odadan sadece incecik bir duvarla ayrılıyordu. Peter yoktu ve Mae de alt kattaydı. Yan kapıya girip başladığımız şeyi bitirmek çok kolay olurdu.

Ama neyse ki, bedenim ne kadar yorgun olduğunu hatırlattı. Yatak odasının kapısını kapadım, ödünç aldığım pijamayı giydim ve başımı yastığa koyar koymaz da uykuya dalıverdim.

Ertesi gün kıyafetlerimi evden alırken Milo bana belki yüz kez sarıldı ve gözleri yaşla doluydu. Eşyalarımı toplarken Jack de beni mutfakta bekliyordu. Jack’in gelişinin Milo’yu sevin-

direceğini düşünmüştüm ama bunun tam tersi etkisi oldu. Bu ona beni ve dolayısıyla Jack'i daha az göreceğini hatırlatmıştı.

Sonunda onu tekrar göreceğime ikna ettiğimde bana bir kez daha sımsıkı sarıldı, sonra da evden ayrıldım.

"Sana yeni kıyafetler satın alabilirdik," diye belirtti Jack, evlerine dönerken. "Bu, muhtemelen çok daha kolay ve daha az üzücü olurdu."

"Biliyorum ama Milo'nun beni görmeye ihtiyacı vardı ve benim de onu unutmayacağımı kanıtlamam gerekiyordu." Duygularımı anlayıp anlamadığını görmek için ona baktım ama o sadece karşıya bakıyordu ve hiçbir şey söylemedi. "Onu tekrar göreceğim."

"Bu konuda seninle tartışmıyorum." Aslında tam olarak da tartıştığı söylenemezdi zaten ama ses tonundan söylediklerimin tam tersi anlaşıyordu.

"Ama göreceğimi düşünmüyorsun," dedim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsan o zaman neden Milo'ya söz vermeme izin verdin?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım, biz dönünceye kadar Ezra da eve gelmiş olacaktır. Onunla konuşmak sana iyi gelecektir."

"Her zaman söylediğinden daha fazlasını biliyorsun, o halde söylesene," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde kvturup koltuğa iyice gömülmüştüm. "Gerçekte olduğundan daha aptal görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Gerçekten de bu şekilde aptal olabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu oyunbaz bir sesle.

"Evet, çok kez."

Bu sözüme güldü ve evlerine varıncaya kadar hiçbir şey söylemedi. Zaten beni rahatlatmak için söyleyebilecek çok az şey vardı. Onunla birlikte olmanın bedelini belki de pek düşünmediğimi fark etmeye başlıyordum.

Eve vardığımızda Jack, Ezra ve Mae'ye seslendi, onlar da hemen oturma odasına geldiler. Mae sanki beni yıllardır görmüyormuş gibi sıkı sıkıya kucakladı, aslında daha ayrılalı bir saat falan olmuştu.

Ezra gülümserken samimiydi ve nedendir bilmem bu yaklaşımı yüzümün kızarmasına neden oldu. Mae'den daha fazla uzak durmaya dayanamayacağına atıfta bulunarak bu sabah erken saatlerde dönmüştü, fakat Peter birkaç gün daha kalacaktı. Belli ki zamanın sonuna dek benden uzak durmaya çalışıyordu.

"Bir süre bizimle birlikte kalacağını duydum," dedi Ezra. Ben de kullandığı kelimeleri düşünerek bunu uygun bulup bulmadığını anlamaya çalıştım.

Kanepeye oturdu ve Mae de hemen yanına kıvrıldı. Sadece birkaç gün ayrı kalmışlardı ama Ezra ile olmak onu daha şimdiden sersemletmişti bile.

Peter'ın da döndüğünde böyle davranıp davranmayacağını merak ettim fakat bana gözünün ucuyla bile baksa kendimi muhtemelen şanslı sayardım. Kalbimde bir sızı vardı ve ne kadar şaşırtıcı da olsa bunu hâlâ istiyordum.

"Evet," diyerek onların karşısındaki bir sandalyeye oturdum. Jack de Matilda'nın karnını severek yere, ayağımın yanına oturdu. "Bu, sizin için sorun olur mu?"

"Sorun olacak bir neden göremiyorum," dedi Ezra, bir yandan da Mae'nin uzun kıvrıcık saçlarıyla oynuyordu. Mae de başını Ezra'nın göğsüne gömmüştü. Özellikle benim 'aşk' hayatım gereksiz şartlarla çıkmaza sürüklendiği zamanlarda aşkını böyle rahatça yaşayabilen insanlardan nefret ettiğimi fark ettim.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye açık açık sordum.

"Birazcık daha belirleyici olmak zorunda kalacaksın. Çünkü şu anda senin için birçok şey havada duruyor." Kötü bir şey kastetmemişi elbette, ama üzücü bir sözdü bu.

Benim için hiçbir şey değiştirilmiyordu, aslında bunun

beni rahatlatması gerekirdi ama belirsiz ve tutarsız şeylerin olmasını sevmiyordum.

“Aynen öyle,” diyerek derin bir nefes aldım. “Sonsuza dek burada mı yaşayacağım? Peter döndüğünde ne olacak? Benim ortalıklarda olmamı istemiyordu. Burada onunla mı kalacağım? Yine beni terslemeye devam ederse? Hayatıma geri mi dönmemliyim? Bir gün beni de vampir yapmayı planlıyor musunuz?”

“Peter’in nasıl hissettiğini önemsemeksizin, burada istediğin kadar kalabilirsin. Gerek olursa onun gidecek başka yerleri de var. Kendini bu ailenin ayrılmaz bir parçası olarak görebilirsin.” Ezra başını öge eğip Mae’ye bakıyor ve kelimelerini dikkatle seçiyordu.

“Biz nasıl hissederek hissedelim, Peter ile senin aranda ... kolaylıkla kırılmaz bir bağ olacaktır. Hem onun hatırı hem de ayrıca elbette bizim hatırımız için senin hayatımızın bir parçası olarak kalman gerekiyor.” Kızıl kahverengi gözleriyle bana içtenlikle baktı. “Ayrıca evet, vampire dönüşmen herkesin isteği.”

Bakışlarımı yere çevirdim, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıp sık sık nefes alıp verdim. Kalp atışlarımı hepsinin duyabileceğine emindim ve özellikle de Jack buna karşı duyarlıydı.

Vampir olma düşüncesi, hayal ettiğimden daha çok aklıma gelse de hem heyecanlı hem de korkunç bir şeydi ama sürecin bir parçasıydı. Aralarındaki neredeyse her şey de aynı zamanda heyecanlı ve ürkütücüydü ayrıca ikisini uzlaştırabilecek gibi de görünmüyordum.

“Alice, bu gerçekten de müthiş bir şey,” dedi Jack yardım etmek istercesine. “Beni gördün. Müthişim.”

“Jack,” diye azarladı Mae.

“Bu, hiç de hafife alabileceğin bir karar değil,” diyerek konuşmaya devam etti Ezra ve Mae’nin yüzünde de ciddi bir ifade vardı. Bunun nedenini tam olarak anlayamıyordum, özellikle de beni ne kadar çok sevdiğini düşündüğümde. “Bu

hayatındaki her şeyin değişeceği anlamına geliyor ve bir daha geriye dönük değiştirilemez. Sana yapmamızı istediğin şeyin geri dönüşü yok. Ama eğer dönüşmemeye karar verersen de bunu sana karşı kullanmayız.”

“Ama hayatını daha da zorlaştıracak,” diye tekrar araya girdi Jack.

“Jack!” diye bağırdı Mae. “Onun adına seçimi sen yapamazsın!”

“Yapmaya çalışmıyorum zaten!” Jack derin bir nefes alıp başını iki salladı.

“Eğer dönüşürsen susuzluk biraz zor gelebilir tıpkı Jack’in kanıtladığı gibi,” deyip Jack’i işaret etti zaten o da Ezra ile aynı fikirde olduğunu göstermek için başını sallıyordu. “Tüm duyuların artacak ve hareketlerinin abartılı olduğunu hissedeceksin. Duyguların da güçlenecek. Hepsi görünürde olacak ve sen de istikrarsız bir hale geleceksin. Genelde seni her şeyye susatan libidondaysa yükseliş olacak.”

“Bu neredeyse yeniden çocuk olmaya benziyor,” dedi Jack. “Her şeyi yepyeniymiş gibi hissedersin, ayrıca sakarlaşırsın.”

“Bedenin yeni durumuna alışmak zorunda. Basit bir süreç değil bu,” diye devam etti Ezra. “İlk başta uğraşılması gereken en zor şey de kana susamış olmaktır. Şu anki hissettiğin açıklık o zaman hissedeceğin açlık kıyaslanamaz bile. Bunu kontrol etmeyi öğrenmesi zor ama yapılabilecek bir şeydir.”

“Peki, siz her zaman aç mısınız?” diye gergin bir şekilde sordum.

“Bir bakıma,” diye kabullenmişti Ezra. “Ama yoğun değil. Eğer öyle olsaydı bu kadar uzun süre hayatta kalamazdın.”

“Teşekkürler.” Onlarla kendimi bu evde nasıl böyle güvende hissettiğimi bilmiyordum.

“Bunu tehdit olarak algılama,” diyerek güldü Ezra. “Bu şekilde oluyor sadece. Bir vampir olmak, muhteşem bir yetenek-

tir. Ama iki kenarlı bir kılıca benzer ve kenarlardan birisi kan,” diye devam etti Ezra konuşmasına. “Bu, sana yaşamı verir ve seni ne kadar harika hissettirdiğini anlatmaya kelimeler yetmez. Fakat kendini birkaç hafta gibi uzun bir süre besleyemediğinde en dayanılmaz acıyı çekersin. Kana susamışlığını kontrol altına almadan önce beslenme mutluluğunun müthiş sonuçları olabilir. Bu, tarif edilemez bir mutluluktur. Ama eğer doğru bir şekilde kontrol edilemezse, yıkıcı ölçüde tehlikeli olur.”

“Bunu bilmem iyi oldu,” diyerek zorla yutkundum.

“Ben büyük bir kısmını kontrol altına aldım ve harika bir dürtü kontrolüm var,” dedi Jack.

“Kenarlardan ikincisiyse ölümsüzlük.” Ezra derin bir nefes alıp Mae’ye baktı ama Mae uzaklara dalmıştı ve üzgün görünüyordu. Bunun nedenini birinin bana açıklamasını umuyordum. “Aslında tam olarak ölümsüz sayılmayız. Eğer beynimiz ya da kalbimiz zarar görür veya uzun süre beslenmezsek ölürüz. Ama bize saldıran diğer vampirler dışında, bizi durdurabilecek çok az şey vardır. Bunun sonucunda da diğer vampirleri dönüştürme konusunda biraz daha yavaşız. Bu yüzden lütfen, bu yaptığımız normal ve sıradan bir davet olarak algılama.”

Kendimi aşağılanmış hissetmişim. Vampir üyeliğinde bir sınır olabileceği şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti fakat aralarına alınmaya düşünüldüğümü bilmek bile inanılmaz derecede pohpohlayıcıydı.

“Bunun çok ağır bir bedeli de var,” diye ciddi bir sesle konuşmasını sürdürdü Ezra. “Etrafındaki her şey ölecek. Bu kasaba bile değişecek ve sevdiğin, değer verdiğin her şey zarar görecektir. Sen de tüm bunlara dayanacaksın. Hayal ettiğinden çok daha ağır bir yük bu aslında.”

“Bu, kardeşimi göremeyeceğim anlamına mı geliyor? Ya da onun yaşlanmasını izlemek çok acı verici mi olacak?” Sesim keyifsiz çıkıyor, ellerim titriyordu.

Ezra ile Mae bakıştılar ve Mae, başını onaylar bir tavırla sallayıp ayağa kalkarak “Sana bir şey göstermem gerek,” dedi.

“Onu götüreceksin?” diye homurdandı Jack ve ayağa kalktı. “Bunu görmesi gerekmiyor.”

“Fikrini değiştireceğini düşündüğün için böyle konuşuyorsun,” dedi Mae.

“Ah, evet!”

“Eğer bu, onun fikrini değiştirecekse o zaman öyle olsun!” dedi Mae. “Eğer ondan sakladığın tüm gerçekleri bilmeyecekse ve daha sonra pişman olacağı bir karar verirse o zaman geri kalan zaman boyunca hep sana içerleyecektir. İstedğin şey bu mu?”

“Hayır,” diye mırıldandı Jack ve boynunu ovuşturdu.

“Ne oluyor?” diye sordum ayağa kalkarak.

“Sana bir şey göstereceğim,” dedi Mae ve gülümsemek için de kendini zorladı. Sonra Ezra’ya dönüp öptü. “Çok uzun kalmayacağız.”

“Tamam. Dikkat et.” Ezra da Mae’nin ardından üzgün üzgün baktı ama sonra beni rahatlatmak için gülümsedi. “Her şey yoluna girecek.”

“Ne oluyor?” diye sordum Jack’e. Oturma odasından çıkan Mae’nin peşinden giderken kendimi çok garip hissediyordum.

“Sanırım sana gösterecek,” dedi Jack ve tekrar yerine oturdu. “Biraz sonra görüşürüz.”

“Nereye gidiyoruz?” Mae’nin hemen arkasıydım ama yüzünün asık olduğunu görebiliyor ve onun bu kadar solgun görünmesine neden olan bu gittiğimiz yerden korkuyordum.

“Sana arabada açıklayacağım.”

20

Jetta'sına bindiğimde tüm bedenimi bir gerginlik sarmıştı. Göstermek istediği şey her ne ise, vampir olma konusunda beni korkutabilirdi. Korkunç bir canavar görmeyi, insan cesetlerinin saklandığı yeri ya da bunlara benzer dehşet verici bir şeyler bekliyordum aslında. Yoksa vampir olma konusunda başka ne fikrimi değiştirebilirdi ki?

Radyoda Nina Simone'nin yumuşak müziklerinden birinin çalıyor olması beni biraz rahatlatmıştı ve kaygıyla Mae'ye baktım; o ise tam karşısına bakıyor ve üzgün görünüyordu.

"1928 yılında İngiltere'de, Reading'de doğdum," diye açıklamaya başladı Mae, sesinde son derece üzgün bir ton vardı. "Ben daha çok küçükken İkinci Dünya Savaşı başladı. Savaşın sonuna doğru Amerikalı askerler tüm İngiltere'ye konuşlanmışlardı. Philip, hayatımda tanıştığım en atak gençti." Bu sözüne hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme hissi gözlerine hiç yansımadı. "Namuslu olmaya çalışmama rağmen on altı yaşında hamile kaldım. Philip çok asil bir adamdı, bu yüzden hemen evlendik. İlk çocuğum, ki adını Samuel koymuştum, Philip savaştayken doğmuştu.

"Philip, askerliğini bitirdiğinde Samuel sadece beş aylıktı. Sonrasında Amerika'ya, Philip ve ailesinin yaşadığı St. Paul'de küçük bir apartman dairesine taşındık," diye anlatmaya devam etti. "Orada birlikte yaşadığımız ilk birkaç ay, gerçekten

de harikaydı. Sonra bir gece, Samuel'in ilk doğum gününden sadece üç hafta önce kontrol etmek için odasına gittim. Nefes almıyordu." Gözünden yanaklarına ince bir yaş aktı ama buna hiç aldırmadı bile.

"Acı asla hafiflemiyor. Sana kim ne derse desin dinleme bile. Bir çocuğu kaybetmek ... bu katlanılamaz bir kayıp."

"Çok üzgünüm," dedim. Başka ne söylenir, bilmiyordum.

"Herkes aynı şeyi söylüyor, 'tekrar çocuk sahibi olabilecek kadar gençsin' deyip duruyorlardı." Kederle gülümsedi, sonra dönüp bana baktı. "Ama tekrar denemek istemiyorum.

"Samuel öldükten sonra aylarca yatakta kaldım. Ailem, sevdiğim ve bildiğim her şey, benden milyonlarca mil uzaktaydı ve beni çok seven kocam, hâlâ gençti, işlerle uğraşmaya ve bize yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu..." Bir an gözleri çok uzaklara daldı ama sonra yanında benim olduğumu hatırlayıp, bunları aklından çıkarmaya çalıştı.

"Senden sadece birazcık büyüktüm, bu yüzden nasıl olduğunu anlayabilirsin," diyerek içtenlikle baktı bana, ama bakışlarının altındaki uyarıyı da almıştım. "Çok çekici bir yabancıyla yepyeni bir hayatın sunulmasının seni ne kadar heyecanlandırıldığını anlıyorum. Ama kendini bildiğin ve tanıdığın her şeyden yalıtılmak zorundasın."

"Kendimi bir şeylerden yalıtılmış hissetmiyorum," dedim.

Bana bu hikâyeyi anlatmasının nedenini anlamaya çalışıyordum. Tahminlerime göre beni, Samuel'in mezarına götürüyor ve onlar hâlâ yaşarken sevdiğin birini kaybetmenin tarif edilemez ölçüde acı verici bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Ama zaten vampir olsa da olmasa da bebeğinden daha uzun süre yaşardı. Bunun, yaptığı seçimlerle bir alakası olduğunu sanmıyordum.

"Yine de," diyerek tekrar yola bakmaya başladı, direksiyonu sımsıkı kavradığı için parmaklarının eklem yerleri bembe-

yaz görünüyordu. “Philip, ailemle görüşmem için tekrar beni gemiyle evime götürdüğünde hep yanımdaydı.

“Neyse sonunda depresyondan kurtulup hayatıma devam etmeyi başarmıştım. Kendimi meşgul tutmak için bir şarküteride işe başlayıp birkaç da arkadaş edinmiştim. Ve bir gün, tekrar bir aile olmayı denemenin zamanı geldiğine karar verdim.

“Hamile olmak, başıma gelen en mucizevi şeydi. İçinde büyüyen bir canlıyı hissetmek, harika bir şey.” Mutlu görünüyordu ama bana döndüğünde bakışları bu kez sertleşmişti. “Bu vazgeçebileceğin bir şey, biliyorsun. Vampirler hamile kalamaz. Onların çocukları olamaz. Bu hayatı seçersen asla bir ailen olamaz.”

“Çocuk istediğimi sanmıyorum,” dedim. Aslında bunu çok fazla düşünmemiştim, bir çocuğa sahip olma fikri pek de çekici gelmiyordu.

“Olabilir, ama seçim hakkı elinden alındığında, zaman içinde bu fikrini değiştirebilirsin,” dedi. “Bu, sadece düşünmen gereken bir şey.”

“Düşüneceğim,” diyerek söz verdim ama kararımı etkileyeceğini pek sanmıyordum.

Haklı olsa bile, bir gün hiç çocuğum olmadığından pişmanlık duyarsam kararı şu anki aklımla almış olurum. Ve şu anda çocuğumun olması bana o kadar önemli görünmüyordu.

“Kızımın doğduğu gün, hayatımdaki en mutlu gündü.” Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve gözleri de mutluluk gözyaşlarıyla doldu. “Çok güzeldi. Tıpkı Philip’inki gibi kocaman ve masmavi gözleri, yumuşacık dalgalı saçları vardı, doğduğum zaman benimki de öyleymiş. Onu kollarıma ilk aldığım ve ağırlığını ilk hissettiğim ânı hatırlıyorum. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğime söz verdim.” Derin bir nefes verdi, üzüntüsü yüzüne yansımıştı.

“Adını Sarah koydum, annemin adıydı.” Gözyaşını düşme-

den yakalayabilmek için hemen yanaklarını sildi. “Onunla geçirdiğim her gün adeta cennette geçiyor gibiydi. Her anne çocuğunun mükemmel olduğunu düşünür, ama Sarah gerçekten de öyleydi. Pek ağlamazdı, tombul yanaklarında kocaman gülümsemeyle uyanırdı. Şarküterideki işimi bıraktım ve onunla elimden geldiği kadar uzun zaman geçirmeye çalıştım. Onunla geçirdiğim her dakika benim için kesinlikle harikaydı.

“Bir gece, akşam yemeği hazırlıyordum ve sütümüzün bittiğini fark ettim,” diyerek anlatmaya devam etti. “Evimize süt getiren bir adam vardı ama çocukla normalden de hızlı süt tüketiyorduk. Sarah neredeyse iki yaşındaydı ve artık emzirmeyi de bırakmıştım.

“Philip işten eve yeni gelmişti ve onun tekrar dışarı çıkmasını istemedim. Ayrıca market sadece iki blok ötedeydi ve güzel bir geceydi, hava almak bana çok iyi gelecekti.

“O gece, bir örnekten çıkarttığım mavi çiçekli güzel bir bahar elbisesi giydiğimi hatırlıyorum. En sevdiğim kıyafetlerimden biriydi ve Sarah için de aynısının küçük bir modelini yapmaya hazırlanıyordum.”

. Konuşmaya başlamadan önce bir an tereddüt etti ve artık devam etmeyeceğini düşündüm. Söylemek istediği neyse, çok acı dolu bir şey olmalı ama sonunda tekrar konuşmaya başladı.

“Öylesine çekici biriyle karşılaştım ki, onunla her yere gidebilirdim,” dedi acı dolu bir sesle Mae, fakat kendisine de kızgın olduğunu hissedebiliyordum. “Henüz evden bir blok uzaklaşmıştım, o aniden karşıma çıkıvermişti.

“Şu anda karşılaştırırsam eğer, Ezra’nın yarısı kadar bile yakışıklı değildi, ama o anki insan hislerime göre de o Adonî’si. Mücadele bile edemedim. Beni doğruca ağaçlık alana götürürken Sarah’ı düşünemeyecek kadar beni sersemletmişti. Orada dişlerini boynuma batırdı ve bir an için öldüğümü sandım ama sonra geçti, ben de hiç umursamadım bile. Sarah

için hayatıma devam etmeliydim ama...”

“Hiçbir şey yapamazdın,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Onunla aynı konumda olmama rağmen bir vampir kanınızı istediğinde, bu konuda düşünmenin nasıl imkânsız olduğunu da biliyordum. “Senin hatan değildi.”

“Ama Sarah’ı çok seviyordum!” dedi Mae şiddetle. “Hayatımın geri kalanını onun büyümesini izleyerek ve hayatının bir parçası olarak geçirmeyi istedim! Oysa bunun yerine ağaçlıkların arasına girip bir vampirin ısırmasına izin verdim.

“Kanımı emdikten sonra, iyileşmem ve ailemin yanına dönmem için beni orada bırakmak yerine, bana kendi kanını sundu. Bana tadımın bir insan hayatı geçirerek ziyan edilemeyecek kadar iyi olduğunu söyledi. Ne demek istediğini anlamadım, ama hâlâ onun büyüleyici etkisinin altındaydım ve bu yüzden de bana söyleneni yaptım.” Acıyla gülümsedi ve o zamanki cehaletini hatırlayarak gözlerini devirdi.

“Bir seçim şansım vardı!” Sesi çok keskin çıkmıştı. “Bizimkilerden sadece benim seçim şansım vardı. Ezra buna zorlanmış, Peter ve Jack ise hayatlarını kurtarmak için yapmışlardı. Ama birisi, o bana sormuştu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, yine de kabul ettim. İsteyerek hem de.”

“Ama bilemezdin.” Ona dokunmayı düşündüm fakat çok sinirliydi.

“Olayın ardından iki gün boyunca ağaçların arasında yat-tım, kıpırdamaya bile korkuyordum,” diye devam etti Mae. “Virüs tüm bedenimi etkilemişti. Her şey değişti ve bitti. Güçsüzdüm ve acı içindeydim, bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sonunda gücümü toplamayı başarabildim ve eskisine göre çok daha iyi hissediyordum kendimi. Ardından da o bastırılmaz susuzluk hissi çullandı. Acı içinde kıvranırken tek düşünebildiğim Sarah ve onu ne kadar çok istediğimdi.

Bu açlık hissini fark eder etmez ona tekrar gidemeyeceğimi anladım. Kendime güvenemiyordum.

“Vampir olarak ilk birkaç saat içinde neredeyse komşularımızı öldürüyordum o denli açtım. Kana susamışlığım biraz yatıştır yatışmaz Sarah’ı kontrol edebilecek kadar güvende hissettirm kendimi. Arka bahçeye geçip pencereden baktım.

“Eve yaklaşmadan önce de Sarah’ın ağladığını duymuştum. Philip kucağına almıştı da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Anneyi bulacağız, senin için dönecek, diyordu.” Gözyaşları iyice boşalmıştı artık ve araba yavaşlamaya başladı.

Daha önce hiç görmediğim bir mahalledeydik. Mae arabayı yolun kenarına, bir ağacın altına park etti.

“O gün ve gece boyunca ağaçların arasında uyudum, pencerenin dışında durup Sarah’ı izledim. Bir ay boyunca her gece benim için ağladı. Philip, beni bulmaları için polisi aramıştı ve bu yüzden de kimsenin bulmaması için daha dikkatli olmalıydım.” Derin bir nefes aldı. “Bu şekilde altı aydan fazla yaşadım. Aynı kıyafeti giydim, komşularımızla beslendim. Eğer Ezra beni bulmasaydı bana ne olurdu bilmiyorum. Belki de hâlâ evimin arkasında yaşıyor olurdum.”

“Ailene ne oldu?” diye sessizce sordum.

“Philip, sonunda şarküteriden tanıdığım bir kızla yeniden evlendi. Çok hoş biriydi ve Philip’e uygun olduğunu düşündüm. İki çocukları daha oldu ve Sarah sonunda ona anne demeye başladı. Beni artık hatırlayıp hatırlamadığını dahi bilmiyorum. Hatırlamaması muhtemelen daha iyidir.”

Mae, başıyla önümüzdeki evi gösterdi ve pencerede yaşlı bir kadın silueti gördüm. Kucağında küçük bir erkek çocuk taşıyordu ve mutlu görünüyordu. Onda bana tanıdık gelen bir şeyler olduğunu hissediyor, ama taşları yerine oturtamıyordum.

Sonra birden aklıma geldi. Gri, dalgalı saçları, solgun teni, hatta gülüşü bile Mae’ye benziyordu.

“O senin kızın!” dedim nefesim kesilmiş bir halde, bakakalmıştım.

“Evet, o.” Aralarındaki benzerliği görebilmeme sevinmiş gibiydi. “Bir öğretmen. Evliydi, ama kocası yıllar önce onu terk etti. Ezra, ona bir ders vermek için tehdit etmeyi istedi ama bunu kabul etmedim. Sarah kendi hayatını yaşamak zorunda. Şimdi elli dört yaşında. Elizabeth adında bir kızı var ve bu kucağındaki de onun küçük oğlu, torunu yani, adı da Riley. Benim torunumun oğlu.” Acı acı gülümsedi. “Elizabeth çalışırken ve okula giderken Sarah da torunlarına bakıyor. Riley, üç yaşında ve Daisy de beş.”

“Peki, hep buraya gelip onları izler misin?” diye sordum.

“Bu, onun büyümesini izleyebileceğim tek yol,” dedi. “Sarah daha küçükken geceleri odasına girer ve uyumasını izlerdim. Elizabeth varken bile bunu yaptım, ama Ezra artık onları izlemeyi bırakmam gerektiğini söylüyor. Sarah’ın mükemmel bir hayatı var ve ben de bununla mutluyum.

“Ezra’nın haklı olduğunu biliyorum,” diye devam etti Mae. “Onun yaşlanmasını ve gittikçe hassaslaşmasını, ölmesini izlemek çok daha güç olacak.” Acıyla yutkundü. “Kızımdan daha uzun yaşamak istemiyorum. Çocuklarımdan hepsinden uzun yaşadım ve bunu bir daha yapmayacağıma yemin ederim.”

Bana dönüp sertçe fısıldadı, “Sevdiklerinin ölmesini izlemek, kendi ölümünden çok daha zordur. Ölümsüzlük şükredilecek bir şeyden ziyade tam bir lanettir aslında.”

“Ama Ezra, Peter ve Jack var,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Doğurduğun çocukla aynı şey olmasa bile onları da çok seviyorsun ve onlarla birlikte sonsuza kadar kalabilirsin.”

“Biliyorum ve onlara sahip olduğum için de çok mutluyum. Ezra olmasaydı bu kadar uzun süre dayanamazdım.” Mae tekrar kızına baktı. Açık perdeden Sarah’ın, yumuşak ve sarı kıvrık saçlarıyla küçük bir kızı kovaladığını görebiliyorduk.

“Üç yıl önce Philip öldü. Bunca yılın ardından, düşünebileceğimden daha fazla ağladım onun için. Bana her zaman iyi davranmış ve kızım için harika bir baba olmuştu.

“Bunun ardından da Ezra, şu an yaşadığımız evi inşa etti ve Minneapolis’in yaşayacağımız son yer olduğunu söyledi,” diyen Mae, derin bir nefes alıp verdi. “Bir şehirde normalde bu kadar uzun süre kalmayı sevmiyor, özellikle de orada ailesi olan biri varken. Jack’in annesi, Jack dönüştükten sonra onu aramaları için kayıp ilanları verdi. Ama donmuş bir göle düşen başka sarhoş bir çocuk olduğunu sandılar.”

“Jack ailesini ve annesini ardında bırakma konusunda nasıl hissediyor?” diye sordum. Ailesinden hiç bahsetmemişti, aslında şimdiye kadar Mae de öyleydi ve Mae için ailesi inanılmaz derecede önemliydi.

“Dönüştükten sonra annesiyle bağlantısını kesti,” dedi Mae. “Ona hiçbir şekilde yakın olmadı. Jack daha küçükken annesi Jack’in kız kardeşini alıp gitmiş ve Jack’i babası büyüttmüş. Anladığım kadarıyla babası çok da hoş bir insan değilmiş. Sonrasında babası kanser olmuş ve annesi Jack’i geri almaya zorlanmış. Aslında, annesini görmemek için bir mazereti olduğu için de mutlu, sanırım.”

“Peki, neden burada uzun süre kaldınız?” diye sordum, aslında cevabını biliyordum.

“Gitmeyi reddettim,” dedi. “Çocuklar huysuzlanıyordu. Jack başka hiçbir yerde yaşamamıştı. Peter başka yerlere de gidip kalacak bir avareden çok daha fazlası olmuştur daima. Oysa birkaç yıl içinde taşınmaktan başka şansım kalmayacak ve aslında kızımı bu şekilde hatırlamam benim için daha iyi olacak.”

“Nereye taşınacaksınız?”

“Henüz bilmiyorum. Jack’te gitmek istediği yerlerin listesi var ama Ezra ile ikimizin de doğduğu yer olduğu için İngiltere olabilir ve on altı yaşımdan beri görmemiştim.” Dönüp ciddi

bir ifadeyle bana baktı. “En az iki ya da üç yıl içinde taşınacak ve Minnesota’ya bir daha tekrar gelmeyeceğiz. Hatta birkaç yıl boyunca Amerika’ya dönmeyebiliriz bile.”

“Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum,” dedim. Başka bir ülkeye taşınmak çok heyecan verici görünüyordu ve bunu neden bir tehditmiş gibi gösterdiğini bilmiyordum.

“Kardeşini tekrar göremeyeceksin,” diye açıkladı sonunda. “Buralarda olsan bile umabileceğin en iyi şey, onun gittikçe nasıl yaşlandığını izlemek olacaktır. Dönüştükten sonra bir daha Milo ile konuşamayacaksın.”

“Ama...” Sesim titriyordu ve onun kazanacağı bir tartışmaya girmeye çalışıyordum. “Ama o, hepinizi tanıyor! Neden ona da ne olduğunuzu söylemiyorsunuz? Anlayacaktır ve kimseye de söylemez.”

“İnsanlara anlatmak, sadece onların hayatlarını daha da kötüleştirir,” dedi Mae. “Eğer dönüşmemeye karar verirsen ya da sana bu teklifi hiç sunmazsak o zaman nasıl hissedebileceğini düşünüyor musun? Bir iki yıl içinde seni arkamızda bırakacağız. Oysa sen ne olduğumuzu ve var olduğumuzu bileceksin.

“Ne zaman bir erkeğin aklını başından alsan onun bir vampir olup olmadığını düşüneceksin. Zaman içinde yaşlanacak ve sonsuza dek genç kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak edeceksin. Delirdiğini, bunları kendinin uydurduğunu sanacaksın.”

“Ama Milo’nun kaçırıldığını ya da öldürüldüğümü sanmasının daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordum. “Daha iyi bir olanak var mı?”

“Onun ölümünü izlemek istemezsin, Alice!” Mae, gözyaşlarıyla konuşuyordu. “Sen de onu, benim kızımı sevdiğim gibi seviyorsun. Ama Philip’in öldüğünü bilmek bile berbat. Onları ardında bırakmak zor, hem de çok zor. Üstelik bu kararını sonsuza dek sorgulayacaksın. Başka bir seçenek yok. Ölümsüzlük, sahip olduğun her şeyi ardında bırakmayı gerektiriyor.”

“Peki, sırf vampir olmak için, teklif etmeniz gerektiğinden ve Milo öleceği için tüm bu hayatı arkamda mı bekliyorsun? O her halükârda ölecek! Benim insan kalmam, onu sonsuza dek yaşatmayacak ki,” diye karşılık verdim. “Ama sen, Peter ve Jack, ölmeyeceksiniz. Sizlerin dışarıda bir yerlerde olduğunuzu ve yanınızda olmadığımı bilerek normal hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.”

“Sadece bilmen gerekiyordu,” diyerek ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Tam olarak nelerden vazgeçtiğini bilmen gerekiyordu. Anlamadığın bir şeyi yapmanı istememiz adil olmazdı. Sana sadece bir şans vermek istedim, ki böylece benim yaptığım hatayı yapmayacaktın.”

“Dönüşmemi istemiyor musun yani?” diye sordum sertçe.

“Hayır, hayır, tatlım,” diyerek uzanıp yanaklarıma dokundu. “Senin nasıl harika bir kadın olacağını izlemekten daha çok bir şey istemiyorum. Ama dönüşmenin bedelini herkesten daha iyi biliyorum ve acını paylaşabildiğim kadar paylaşıyorum.”

“Ama etrafımdaki insanlar sürekli ölecekler,” dedim. O da ellerini yüzümden çekti ama hâlâ gözlerime bakıyordu. “Vampir olduğum zaman, insan halime göre ölümden daha az etkileneceğim. En azından siz yaşarken ben ölmeyeceğim.”

“Doğru, ama tüm bunlar kardeşini geride bırakmanı kolaylaştırmayacak.” Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi sonra arabaya geçip kızının evinden uzaklaştık. “Bunun, düşünmen gereken bir şey olduğuna karar vermiştim.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

Gözlerimi karanlığa dikerek yanından geçtiğimiz evlere, ağaçlara baktım. Mae eve vardığımızda üzüntüsünü azaltması için radyodaki şarkıya yavaş yavaş eşlik ediyordu. Beni çok zor bir tercihle baş başa bırakmıştı. Kardeşimi mi yoksa onları mı ardımda bırakacaktım...

Üzerimdeki battaniyeleri, güneş ışığının girmesini engellemek için kafama kadar çektim, ama en sonunda başımı kaldırdığımda içeride zaten hiç ışık olmadığını fark ettim. Bu kısmen evin tüm pencerelerinin kalın perdelerle örtülmüş olmasından kaynaklanıyordu, ama asıl neden başucu sehпасının üzerindeki saate göre, altıyı sadece birazcık geçmesinden, yani güneşin daha doğmamış olmasındandı.

Dün gece yine Jack ile geç saatlere kadar uyanık kalmış, *Mystery Science Theater 3000*'i DVD'den izlemiş ve asıl meselemiz olan vampir olmayı planlayıp planlamadığımı konusunda hiç konuşmamıştık.

Vereceğim kararın tüm sonuçlarını tam olarak anlayamayı bir kenara bırakalım, olayların gerçek olup olmadığına henüz inanamıyordum ki. Aklında dönüp dolanan iki düşüncenin arasını nasıl bulacaktım? Doğüstü güç sahibi olmak mı yoksa sıradan biri olmak mı? Sadece birini seçmeliydim.

Bu konuyu üstelemek yerine kabullendim ve sehpanın üzerindeki cep telefonumu aldım. Telefonun titremesinin uykumu böldüğünü şöyle böyle hatırlıyordum ama cevap vermeyecek kadar yorgundum. Hâlâ insan olduğunuz için tüm gece ayakta kalmak, oldukça yorucuydu.

N'aber? Hasta falan mısın? Mesaj Jane'den gelmişti. Bunun dışında Hey? Yoksa artık umursamıyor musun? mesajı da vardı. En

azından beni hâlâ önemsiyordu, ki bu çok şaşırtıcıydı.

Üç tane de Milo'dan mesaj vardı ve bunları okumayı pek istemiyordum. Onun tüm gün boyunca evde yalnız olduğunu düşünmek istemiyordum. Hiç arkadaşı yoktu, bunlardan da önemlisi cinsel seçimiyle ilgili sorunları vardı. Onu yalnız bırakmak için berbat bir zamanlamaydı.

Şimdi okula gidiyor musun?

Annem seni sordu. Senin için endişeleniyor. Belki de ondan özür dilemelisin.

Ben de çok merak ediyorum. Ne zaman eve geleceksin?

Kendi kendime söylendim ve battaniyeyi tekrar başımın üstüne çektim. Buna nasıl cevap verebilirdim? Muhtemelen bir daha eve gitmeyecek ve onunla da konuşmayacaktım.

Ama ona bunu söyleyemezdim. Çok değil daha dün, hayatımda olacağına söz vermişim ve belli ki tam bir yalanmış.

“Uyandın mı?” diye sordu Jack, kapıda durduğunu düşündüm.

“Uyanmak denilirse.”

“Bunu ‘ever’ olarak algılıyorum.” Jack de oturunca yatak ağırlaştı, onu görebilmek için battaniyeyi biraz aşağı indirdim. Odam oldukça karanlıktı, sadece koridordan çok hafif bir ışık geliyordu. Yüzünde kibirli bir gülümseme olduğunu görebiliyordum. “Günaydın, güneş ışığı.”

“Eğer böyle keyifli olacaksan hemen git,” diye mırıldandım ve o da kakhaha attı.

Gülüşünün bu kadar muhteşem olup beni hoş tınılarla sarmasından gerçekten nefret ediyordum. Mutlu olmak istemiyor, bugün benim için bir karar verilinceye dek dünyadan uzaklaşıp huysuz biri olarak tüm gün yatakta kalmak istiyordum.

Hayatımın geri kalanıyla ilgili önemli bir seçim yapmak, benim için çok büyük bir sorumluluktuk.

“İyi uyumadın mı?” Dirseğiyle dayanıp bakarak sırtıttı.

“Aslında çok iyi uyudum.” Telefonum hâlâ elimdeydi bu yüzden kolumu uzatıp ona verdim. “Milo mesaj atmış.”

“Anlıyorum.” Telefonu elimden aldı ve mesajı okudu. “Jane hâlâ seninle konuşuyor mu? Ondan koptuğunu sanıyordum.”

“Ben hiçbir zaman ondan kopmadım. Okulda öğle yemeğimizi falan birlikte yiyoruz,” onaylamayan ses tonunu bir kenara bırakıp “Zaten beni hiç önemsemez. Üzüldüğüm bu değil.”

“Milo’ya cevap vermemişsin?”

“Ona ne söyleyebilirim ki?” diye sordum dürüstçe.

“Ne istersen,” diyerek omuzlarını silkti ve telefonumu verdi. “Ne de olsa kardeşin.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun!”

“Eve dönecek misin?” diye sordu sessizce.

“Hayır ... bilmiyorum.” Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok!”

“Neden kalkıp güzel bir duş almıyorsun. Muhtemelen kendini daha iyi hissedeceksin. Ayrıca şu an bir şeye karar vermek zorunda değilsin.” Yataktan kalkıp baktı. “Hadi, kalk.”

“Evet, muhtemelen haklısın,” dedim ve yavaşça üzerimde kileri çektim.

“Keşke hep haklı olduğum gerçeğine takılsaydın.” Daha da hızlanmam için ışıkları açtı ve ani parlaklık yüzünden gözlerimi kırpıttım.

“O zaman dışarı çık ki banyoya girebileyim.”

Yatak odamda banyo vardı böylece ben kıyafetlerimi hazırlarken Jack’i dışarı çıkardım. Diğer odalar gibi kocaman bir dolap vardı ve değersiz giysilerim de orada çok kötü durmuştu. Mae alışverişe gitmeyi teklif etmiş, ama cömertliklerinin çok ezici olduğunu düşünüp teklifini geri çevirmiştim.

Hazırlanmayı bitirdikten sonra yatağa uzanıp Milo’ya cevap verebileceğim bir yol düşünmeye başladım. Bir gün onu hayatımdan çıkaracaksam bile bugün olmasına hazır değildim.

Ama bu, eve gidip hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğim anlamına da gelmiyordu. Hayatım değişiyordu ve geri dönüp bir şeyler önemliymiş gibi yapamazdım. Milo hâlâ önemliydi ama okul ve diğer şeylerin hiçbir değeri yoktu.

“Yıkandın mı?” Jack kapıyı çalmış ama cevap filan beklemeden kapıyı da açmıştı. Açık kapıya yaslanıp sırtıtmaya başladı. “Yine yataktasın? Daha yeni uyanmıştın.”

“Uyumuyorum, sadece düşünüyorum.” Telefonum hâlâ elimdeydi ve sadece boş gözlerle öylesine bakıyordum, sanki hayatımdaki sorunları çözecek bir sihir bekliyormuş gibiydim.

“Şey, umarım aldırış etmezsin ama ben zaten düşüncelerini bölmek için buradayım.” Kapıyı biraz daha açıp içeri girdi, böylece arkasından kimin geldiğini görebildim. Sersem gibi bakarken Milo, kapıda duruyordu ve hafifçe el salladı. “İşbirliği yapabileceğimi düşündüm.”

“Milo!” Hemen ayağa kalkıp gülümsedim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Jack aradı ve bir süreliğine seninle olup olmayacağımı sordu,” diyen Milo omuzlarını silktili ve odama girdi. “Umarım sorun olmaz.”

“Hayır, bu harika!” Onu görünceye kadar, gergin kahverengi gözlerini, tombul yanaklarını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Gideli sadece iki gün olmuştu, aslında evdeyken de onu çok fazla görmediğim için bu uzun gelmişti.

“Sizi biraz yalnız bırakayım,” deyip odadan çıkıyordu ki minnetle gülümsedim. Jack sadece başını sallayıp arkasından kapıyı kapadı.

“Güzel oda.” Milo yeni odama hayran kalmıştı ve benimle aynı şeyi düşüneceğini biliyordum. “Bunu senin için mi hazırladılar?”

“Mae sanırım dekorasyonla ilgileniyor,” dedim.

“Peki, sana nasıl davranıyorlar?” Çekinerek yatağın ucu-

na oturdu, bir an onu yatağımdan kovacağımı falan düşündü sanırım.

“Gerçekten iyi. Burada olmamdan mutlular.” Telefonu elimde evirip çevirdim, bir yandan da dikkatle Milo’yu izliyordum. “Annem nasıl?”

“İyi, seni özlüyor. Yani, sanırım. Bir şey söylemiyor ama eve dönmeni istiyor.” Bana baktığında gözlerinde üzüntü vardı. “Gelecek misin?” Sonra odama bakınmaya devam etti. “Hayır, sanırım gelmezsin. Küçük evimize nispeten burada faydalanacağın çok şey var. Oradaysa sadece ben varım. Seninse artık Jack’in var.”

“Böyle değil,” dedim. İçimi suçluluk hissi kaplamıştı. Milo’yu evde bir başına üzgün üzgün oturur ya da kendi için güzel yemekler yaparken düşündüm ve ağlamak istedim.

“Sonra ne olacak?” Milo bilmek istiyordu. Kızgın değildi, sadece hayatımda ne olacağını bilmek istiyordu, ki bu da en doğal hakkıydı. “Dürüst olmak gerekirse, Jack ile senin ayrı yatak odalarında olmanıza şaşırdım. Yoksa sadece göstermelik falan mı?”

“Burada göstermelik yapacağımız kimse yok,” diye mırıldandım.

“Alice, neden buradasın?” diye sordu bitkin bir halde.

Bu, hepsinin tam ortasında ve cevap veremeyeceğim bir soruydu. Peter’a ‘ait olma’ ve Jack’e de ‘bağlı’ olmam arasında bana verdikleri gerçekten de Milo için uygun bir cevap değildi. Sadece burada, onlarla birlikte olmak istediğim içindi ama böyle bir cevap, daha fazla soruya neden olabilirdi.

“Sadece şimdilik olmak istediğim yer burası,” dedim. Yeteri kadar iyi değildi, yüz ifadesine bakınca öyle olmadığını da anladım zaten. “Gerçekten de bana karşı çok iyiler.”

“Ben değil miydim?” diye hemen cevabı yapıştırdı. Biraz incinmiş ve kuşkucu görünüyordu. “Yani, Jack ile birlikte de-

ğilsen ve parayla ilgili bir durum da değilse o zaman tüm gece burada ne yapıyorsun? İçiyor musun? Uyuşturucu mu yoksa?”

“Hayır, hayır. Böyle bir şey değil,” diyerek başımı salladım ve ‘içme’ kelimesine gülümsemek için kendimi zorladım.

“Sadece neden eve gelmediğini anlamaya çalışıyorum.” O âna değin neredeyse bana yalvarıyordu ve bu sözü kalbimi kırmıştı. Eğer o yapmadan önce eve gelmeye çalışırsan annemden kurtulabilirim. Ve her zaman benimle takılmak zorunda da değilsin, fakat ödevlerinde sana yardım eder ve akşam yemeği hazırlayabilirim. Sonra sadece buraya gelip onlarla birlikte olabilirsin. Burada yaşamak zorunda değilsin.”

“Burada yaşamıyorum.” Zorla yutkunup ona bakmamaya çalıştım. Milo, üzgün olduğunda çok küçük görünüyordu. Masum, kahverengi gözleri vardı ve çok üzgünlerdi. “Sadece bir şeyleri halletmek için burada biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Ama seni ardımda bırakacağımı bir an bile düşünme. Senden uzaklaşmak bana çok ağır gelir, biliyorsun. Ne para ne de çekici bir erkek için yaparım bunu.”

“Bir şeyleri halletmek için ihtiyacın olan ne?” Milo, kaşlarını çatmıştı ama biraz rahatladığını da söyleyebilirim.

Ona bu kez gerçeği söylemeye karar verdim. “Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşünüyorum.”

“Üniversiteyi mi düşünüyorsun?” Birden yüzü aydınlandı ve gerçekten dinlemek dahi istemediğim üniversite türünde şeyler için açık kapı bırakmıştı.

“Diğer şeylerin arasında, evet.” Zengin bir vampir olup üniversiteye gitmem gerekmeyeceği için çok da düşünmemiştim.

“Genelde böyle alaycı olduğunu biliyorum ama senin için psikiyatri bölümüyle ilgili araştırma yaptım ve Mayo Kliniğine çok yakın olduğumuz için harika fırsatlar var.” Ellerini sallayarak, heyecanla konuşuyordu.

“Milo notlarımın nasıl olduğunu biliyorsun,” diyerek

hevesini azaltmaya çalıştım. “Psikiyatri bölümüne girmeme imkân yok.”

“Her şeyi değiştirecek zamanın var,” deyip tersledi beni. “Minnesota Üniversitesinin çok güzel programları var ve gerçekten şu iki yıl boyunca çok sıkı çalışırsan orası senin için harika olur.”

“Öyle olduğuna eminim,” diye mırıldandım.

Konuşmanın gerektirdiği sürece başımı sallamaya ve onunla aynı fikirde olduğumu göstermeye çalışarak konuşmasına izin verdim. Uzman olduğu konulardan bahsettiği için mutluydu ve geleceğine beni de dahil ediyordu.

Bir süre sonra yorulmaya başladı ve bana yiyecek bir şeyler getirdiğini söyledi. Mae dün manava gitmişti bu yüzden evde benim için yiyecek bir şeyler vardı, ama Milo’nun yaptıklarıyla kıyaslanamazdı bile, özellikle de burada yemek pişirmeyi bilen kimse yokken.

Bir şeyler yemek için aşağı indiğimizde önceden yediğini söyleyip hiçbir şey yemeden Jack de bize katıldı. Matilda’nın başını okşayıp Milo ile sohbet ederek masada yanımızda oturdu.

Milo ile sohbet etmeyeli iki gün olmuştu bu yüzden bize anlatacak çok şeyi vardı. *World of Warcraft*’taki bir seviyenin ne kadar zor olduğu (Jack ve benim için tamamen rastgele görünen ama Milo bunları söylerken bile çok cesur görünen kelimelerin kısaltmalarıyla ilgili bir şeydi) ve okula gitmediğim günden beri Jane’in nasıl gıcık olduğu gibi şeylerden bahsetti.

Milo’nun “oldukça seksi” olduğunu düşündüğü Troy adında bir çocukla ilgili dedikodu yaptı ama sonra yüzü kızardı.

Belli ki bu genç adam, jimnastik dersinde Milo’ya yakınlık göstermişti ve o da buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Jack ona okulda böyle davranışlarda bulunmamasını tavsiye etti ve bir şeyler yanlış anlaşılırsa buna şahit olan kimseyi istemeyeceğini söyledi. Milo da Twitter ya da Facebook’u kontrol

etmesi gerektiğini belki mesajları oradan gönderebileceğini kabul etti.

Saat artık geç oluyordu, Ticarete Giriş testini çözmekten bahsediyordu, bu yüzden Jack onu eve bıraktı. Sırf eğlence olsun diye ben de onlarla gittim, ama Milo'nun bitmek bilmeyen sohbet isteği vardı. Küçük bir işyeri işletmenin ince noktalarını açıkladı, Jack de nasıl oluyorsa bunlarla ilgili görünmeyi başarıyordu.

Milo arabadan çıkar çıkmaz, "Eğlenceliydi," diyerek sırtıttı.

Alay edip etmediğini bilmiyorum ama benim için öyleydi. Sonra ben de ona memnuniyetle gülümsedim. "Teşekkür ederim, onu gerçekten özlemiştim."

"O da seni özlemiş gibi görünüyordu." Üzücü bir şekilde içini çekti, ilk başta nedenini anlamadım. Çok eğlenmiştik bu yüzden bunda kötü bir taraf göremiyordum. "Senin için bunlardan vazgeçmek kolay olmayacak, tıpkı benimki gibi."

"Ailenden ayrılmayı mı söylüyorsun?" diye sordum. Mae geçen gün ailesinden bahsedinceye kadar onlar hakkında hiçbir şey duymamıştım. Jack'in bana söylediği tek şey, Stillwater'dan olduğuydu.

"Evet, babam alçak herifin tekiydi, sonra öldü gitti. Annem benden nefret ediyordu çünkü tüm erkeklerden nefret ediyordu, kız kardeşim beni tanımıyordu bile. Özleyecek, ardımda bırakacak bir şey yoktu." Dudaklarını büzüp bana döndü. "Senin gibi değil yani. Sen gittiğin zaman Milo yıkılacak."

"Biliyorum," dedim. Kırpıştırdığım gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

"Dönüşmeni istemediğim için böyle söylediğimi düşünme sakın. Seni ne denli istediğimi biliyorsun." Bunu söyleme şekli, vampire dönüşmem konusunda umutsuz olduğunu gösteriyordu ama anlıyordum. "Senin için kolay olmayacağını biliyorum. Kararını bana ya da başkasına göre vermeni istemiyorum."

“Öyle yapmayacağım ben de zaten.”

Kalbim ikiye ayrılmıştı ve elimdeki tek seçenek, her ikisi için kalbimi parçalamak gibiydi.

Peter iş gezisinden hâlâ dönmemiş ve ben de hâlâ bir karar verememiştim. Tüm hayatım kördüğüm gibiydi.

Beni oyalamak için Jack sürekli oyuna, hayvanat bahçesine götürüyordu ama tüm bu olanlar, hafiflemiyordu. Her şeyin askıda kaldığını hissediyor ve belirsizlik beni öldürmeden bunlarla uğraşmam gerektiğini biliyordum.

Uyanır uyanmaz darmadağın saçlarım ve pijamalarım ve uykulu gözlerimle aşağıya indim. Ezra geniş bir koltukta oturmuş kitap okuyor, Mae de onun hemen yanında oturmuş yerde büyük yapbozlardan yapıyordu.

Uyandığımda Jack’in odasından düş sesi duydum bu yüzden onun da orada olduğunu biliyordum.

“Sorun mu var?” diye sordu Ezra bana bakarak.

“İyi misin, tatlım?” Mae de biraz endişeli görünüyordu.

“Peter ne zaman eve geliyor?” diye sordum.

“Kesin tarihi bilmiyorum,” dedi Ezra ve oturuşunu düzeltti. “Onu arayıp bulmamı ister misin?”

“Eve geldiğinde ne olacak?” Sert görünmeye çalışarak ellerimi göğsümden kenetledim ama aslında komik olduğumun da farkındaydım.

“Tam olarak bilmiyoruz,” diye cevapladı Ezra, dikkatli bir şekilde.

“Benden nefret ediyor.” Yüksek sesle söyleyince biraz incici olmuştu ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. “Ya da şöyle söyleyeyim, bana karşı hissetme şeklinden nefret ediyor. Geldiğinde bu değişmeyecek değil mi?”

“İkinize ne olduğunu biz anlamıyoruz. O yüzden buna cevap veremem,” dedi Ezra.

“Ne öğrenmeye çalışıyorsun?” diye sordu Mae.

“Peter beni istemiyorsa o zaman benim dönüşmemin amacı ne?” diye sordum. Birbirlerine baktılar ama hemen cevap vermediler. “Geri döndüğünde birden fikrini değiştirmiş olmasını mı bekliyorsun?”

“Hayır aslında,” diyerek kabullendi Ezra.

“O halde tüm bunların amacı ne?” Etrafımdaki her şeyi gösteriyordum, beni misafir ederek ve bu şekilde takılarak ne elde edeceklerini merak ediyordum.

“Ne olmuş tüm bunlara?” Jack merdivenlerden inip oturma odasına gelmişti. Saçlarını karıştırıyordu, içten içe yüzümü ekşittim. Bu konuyu o anda konuşmaya karar vermiştim çünkü Jack ortalıklarda değildi.

“Peter, eve döndüğü zaman ne olacağını bilmek istiyor,” diye açıkladı Ezra.

Huzursuzca dönüp Jack’e baktım, birden gerilmişti. Mavi gözlerini bana dikmişti ama sonra yardım için Ezra ve Mae’ye döndü.

Ezra kitabını koltuğa koydu ve Mae de çaresizce gülümse-di. Verecek iyi bir cevapları olmadığını biliyordum. Bir şeyler harekete geçmişti ve bunu değiştirecek hiç planları olmasa da ileri hamle yapacak bir nedenleri de yoktu.

“Beni istemeyecek, Jack,” dedim. “O zaman dönüşmemdeki amaç ne?”

“Dönüşmendeki amaç mı, ne?” diyerek somurttu ve sonra bakışını benden kaçırdı. “Hadi ama Alice. Bunun zaten bir amacı yok ki.”

“Ama bir amacı olmalı!” diye bağırdım. Sesimin titremesine ben bile şaşmıştım. Söylediklerim de reddettiklerim de doğruca bana çarpıyordu, Jack’in yüzünde sersemlemiş, incinmiş bir ifade olduğunu söyleyebilirim. “Kardeşimin hayatına bir zarar vereceksem o zaman bir nedeni olmalı!”

“Onun hayatına zarar vermeyeceksin ki!” diyerek alnını

ovuşturdu Jack ve sonra da gözlerini kapadı. “Peki, hadi Peter fikrini değiştirmesze? İyi! Umarım değiştirmes o zaman! Senin burada olmanı istiyorlar! Ben de seni burada istiyorum!”

“Dönüşmemek için bir nedenden daha fazlasını vermiyor mu bu bana?” Sertçe baktım. Öpüşmemiz tekrar aklıma geldi ama buna izin veremezdim yoksa Jack tekrar kalp atışına tepki verebilirdi.

“Bu mantıklı bile değil!”

Anlamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu fakat gözlerini hızlı hızlı hareket ettirmesi, anladığını düşünmeme neden oluyordu. Öpüşmemiz harikaydı ve bunu tekrar yapma riskimiz çok fazlaydı. Eğer Mae gelmeseydi, beni ısırdı, ayrıca yalnız kaldığımız anda onun odaya gelebileceğini de hiç hesaba katmamıştı.

Gözyaşları içinde, “Jack, burada kalmam benim için de ikimiz için de iyi değil,” dedim.

“Hayır!” diye bağırdı. “Bu çok aptalca! Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Kanının neden onun için uygun olduğunu bilmiyorum, ama bir hata! Tamam mı? Onun olmak zorunda değilsin! Mutlaka bir çıkış yolu olmalı! Şimdi verecek bir cevabım olmadığı için bunu öylece bir kenara mı atacaksın?”

“Neden beni onunla tanıştırdın?” dedim. “Onu tanımasaydım bunların hiçbiri olmazdı! Bu sorun olmazdı! Beni neden ona ittin?”

“Ben seni asla ona itmedim!” Bana doğru bir adım atıyordu ki fikrini değiştirdi ve geri çekildi. Başını sallarken derin bir nefes aldı. “Bunu bilmiyorum. Sana karşı düzgün tepki veremiyorum ve onlar da senin Peter’a ait olduğunu düşündüler. Ve ben de fark etmedim...” Sesi titriyordu, bakışlarını yere dikti.

“Her ikiniz de başka kimsenin fark etmeyeceği bir şekilde birbirinize bağlısınız,” dedi Ezra. “Neler olduğunu anlama-

mız ân da Jack'in Peter'den korkmaya başlamasıyla oldu ve artık çok geçti.”

Yavaşça ayağa kalkıp yanımıza geldi, ortadaki gerilimi biraz azaltmaya çalışıyordu.

“Hiçbirimiz kararın konusunda sana baskı yapmıyoruz ama Jack'in geçerli amaçları var,” diyerek devam etti Ezra. “Dönüşümün Peter'la ilgili değil ve olmamalı da. Eğer bunu seçersen bizimle bir geleceğin olur.”

Bana bir kez başını sallayıp Mae'ye yöneldi. Mae de hızlı ayağa kalktı ve Jack ile ikimizi yalnız bırakarak odadan çıktılar.

Bir şeyleri konuşup çözüme ulaştırmamız gerekiyordu; iyi de nasıl olacağını bilmiyordum. Jack'e bağırıncaya kadar, Peter ile olmamı istemesinin beni inciteceğini dahi bilmiyordum.

Ezra'nın iddia ettiği gibi Jack'in bana âşık olduğundan şüpheliydim. Çünkü beni gerçekten seviyorsa o zaman neden kardeşiyle olmamı istesin ki?

“Sana karşı çok yanlış şeyler yaptım,” dedi Jack sessizce. “Ama şimdi bunları telefî etme fırsatına ihtiyacım var. Eğer zaman verirsen yemin ederim her şeyi düzeltirim.” Bana baktığında mavi gözleri kalmam için resmen yalvarıyordu.

Onunla olmaktan çok başka bir şey istememiştim, peki ama gerçekten buna değer miydi? Kardeşimden vazgeçmek zorundaydım, üstelik onun kardeşi konusunda da hâlâ kaçınılmaz ve acı dolu bir haldeydim. Ne karar verirsem vereyim gerçekten birlikte olamazdık.

“Eğer bana zaman verirsen Ezra, ben ve Peter'ın buna bir çözüm bulabileceğimizi biliyorum.” Bir adım yaklaştı, tam tersi karar vermeden önce bana dokunup dokunmamaya karar vermeye çalışıyordu. “Söz veriyorum. Bir çıkış yolu olacak.”

“Bu, her şeyi açıklamıyor ama,” dedim. Aslında hiçbir şeye cevap vermiyordu. Sadece bir gün bir şeyleri çözeceğine dair belirsiz bir sözdü ama yine de karşı koyması zor bir teklifti.

“Milo senin kardeşin, o çok akıllı bir çocuk. Sonsuza dek sana ihtiyaç duymayacak,” dedi kibarca. “Birkaç yıl içinde birileriyle çıkmaya başladığında ve üniversiteye gittiğinde senin yanında olmayacak. Sana sadece şu an ihtiyacı var.”

“Belki de doğrudur.” Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kabul etmek üzereydim ki ne demek istediğini anladım. “Gerçekten hâlâ gencim. Milo ile üç ya da dört yıl daha kalabilirim. Dönüp senden de genç kalabilirim.”

“Biz de üç yıl daha taşınmak zorunda değiliz,” dedi Jack. “O zamana dek Milo ile yaşayabilirsin Ezra ile bu konuda ne yapacağımızı kararlaştırabiliriz.”

“Bu, sorun olmaz mı?” diye sordum, ona bakıyordum.

“Neden olsun?” Omuzlarını silkti, bu düşünceye sırtacak kadar rahatlamıştı. “Sadece birkaç yıl. Bizim için hiçbir şey.”

“Seninle aynı fikirde olduğum sürece ne söylediğime aldırış etmiyorsun,” deyip gülümsedim.

“Muhtemelen öyle.”

“Peki ya değişmemeye karar verirsem? Yaşlanır ve cildim kırılırsa? O zaman da beni hâlâ isteyecek misin?”

“Hangi kırışıklıktan bahsediyoruz?” diye dalga geçti.

Ona şakadan vurmaya çalıştım, ama kolumu tutup beni kendine çekti. Kolları güçlü ve güven vericiydi. Ellerini yanaklarıma koydu, gözlerime bakmak için hafifçe zorladı. Teni ısınyordu ama bunu fark etmemeye çalıştı.

“Bu, işe yarayacak,” diye söz verdi.

Mae ve Ezra’yla da konuştuk, onlar da kararımı kabul ettiler. Onlar için zamanın önemi yoktu ve Mae her şeyi düşünmem için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledi.

Hem Jack’in hem de benim hatırım için ikisi de kabullendi, Peter ile bir şeyleri düzeltinceye kadar evde kalırsam daha iyi olacağını düşündüler. Mae, Ezra’ya öpüşmemizden bahsetti ve böyle riskli bir davranış için ikimizi de azarladı. Peter,

Jack'ten güçlü bir vampirdi ve ikimizi de tehdit edebilecek kapasitedeydi.

*

Omzuma attığım büyük valizimle içeriye girdiğimde Milo, bilgisayar başında oturuyordu. Beni görür görmez yüzü ışıldadı, sevinçten öyle bir sarıldı ki neredeyse düşüyordum.

“Geri geldin!” diye bağırdı.

“Evet, buradayım işte,” dedim. Gösterdiği aşırı sevince karşılık ben de gülümsedim. “Annemin bunu önemseyeceğini düşünüyor musun?”

“Ne yapacağını gerçekten bilmiyorum!” Milo neredeyse mutluluktan patlayacak haldeydi. Dönmeyeceğime inanıyordu, aslında bir süreliğine ben de öyle sanıyordum. “Şimdi işte, ama önemsemeyecektir.”

“Umarım.” Aslında bu konuda içimde pişmanlık da vardı bu yüzden de gelmesini dört gözle beklediğimi söyleyemem. Çünkü özellikle de birkaç gündür bir vampir programına göre hareket ettiğim için ertesi sabah okul saatinde kalkmak zor olacaktı, o yüzden bekleyemezdim şimdi annemi.

“Neden döndün?”

“Birilerinin burada olup sana bakması gerektiğini düşündüm.” Uzanıp saçlarını karıştırdım ve tam da düşündüğüm gibi o da geri çekildi.

“Küçük bir çocuk değilim.” Saçlarını düzeltti ama aslında hiç bozmamıştım bile. “Ayrıca daha çok ben sana bakıyor gibiyim.”

“Bak, işte bu doğru!” diyerek gülümsedim.

Milo gerçekten de kimseye ihtiyaç duymuyor, sadece yanında birilerinin olmasını istiyordu, ki en azından bunu ben başarıyordum.

“Konusu açılmışken, bu akşam için biraz yemek hazırlamalıyım.” Ne pişireceğini abarta abarta anlatarak buzdolabına

yöneldi, ben de tezgâha yaslanıp çalışmasını izledim, onunla kalmakla doğru seçim yaptığımı biliyorum.

Ertesi gün okula gittiğimde Jane'in beni gördüğüne mutlu olmuş bir hali vardı. Dolabımın önünde durmuş kitaplarımı düzenliyormuş gibi yapıyordum. Yanımdan geçerken her zamanki o çekici gülümsemesiyle baktı. "Geri gelmen çok iyi, Alice," diye mırıldandı.

Okula en son gelmemin üzerinden sadece üç gün geçmişti, ama kabul etmeliyim ki onunla dışarıya çıkmayalı çok daha uzun zaman olmuştu, zaten kendi hayatımda da çok aktif değildim. Okulda da evde de sadece zombi gibi takılıyordum.

Sürdürdüğüm bu iki hayat arasında benim için hiçbir fark yoktu. Onların hepsi benim birer parçamdı. Tüm yaptığım okula gitmek, evde kardeşimle oylanmak, Jane ile dedikodu yapmak ve boş zamanlarımda da vampirlerle takılmaktı.

Hayatımda değişen bir şey yoktu ve olaylar geçen ay boyunca akıllara durgunluk veren haldeyken bile ben yine aynı Alice Bonham'dım ve bu şekilde kalacaktım. En azından birkaç yıl daha.

Bu yüzden Jane, yanımdan geçtiğinde kitaplarımı alıp hemen peşinden koştu. Beni gerçekten özlemiş olmalı, çünkü ona seslendiğimde beni bir süre bekledi. Okula dair dedikoduları yaptıktan sonra vampirler kısmı hariç hayatımda neler olup bittiğini anlattım.

Eve döndüğümde Milo, gerçekten çok gereksiz görünen bir ders olan Yüksek Matematik ödevime yardım etti. Akşam yemeği için çok lezzetli bir somon balığı yaptı ve yerken de yeni aşkı Troy'a dair gelişmelerden bahsederek beni aydınlatmayı ihmal etmedi.

Hayatım sanki zor bir süreçten geçiyordu ve belki de bütün bunların en sonunda rahatlayabilirdim.

Jack mesaj attı, yirmi dakika sonra beni almaya geliyordu.

Hazırlandım ve Milo da ertesi gün okul olduğu, erken kalkmam gerektiğini hatırlattı, ben de saat birden önce döneceğime dair ona söz verdim. Bu saat bile ona çok geç gelmişti. Altı saatlik bir uyku bana pek yetmeyecek gibi görünüyordu, ama bir şekilde bir denge kurmak zorundaydım.

Dışarıda Jack'in gelip beni almasını beklerken bir düşünce beni ürpertti. Dışarıda Jack'i bekliyordum. Hazırlanmak için ne kadar hızlı davransam bile her zaman onu beni beklerken bulurdum. Şimdiyse uzun süredir bekliyordum ve gelmemişti. Birazcık da üşümüştüm ve kazağıma sıkıca sarıldım.

Tam telefonumu çıkartıp Jack'e mesaj atacaktım ki önümde gümüş rengi bir Audi durdu, o an kalbim yerinden çıkacak sandım.

Arabanın camları siyah olmasına rağmen, Peter'ın o yeşil gözleri beni yakıyordu. Bu çekim gücü, çok değil daha birkaç gün öncesine kadar duyduğum intikam ateşini söndürdü.

Derken tüm bedenim titremeye başladı ama soğuktan değil. Kalbim Jack'i delirten şekilde atmaya başladı ve onun da Jack gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. Kapıyı açıp koltuğa oturdum.

Hiçbir şey söylemeden arabayı hemen vitesle takıp hareket etti, gözünü bir an olsun önümüzdeki yoldan ayırmıyordu. Çenesi gergindi ve direksiyonu sıkı sıkıya tutuyordu.

Arabanın içini ondan yayılan ve ağzımı sulandıran güzel bir koku sarmıştı. Daha öne hiç bu kadar yan yana oturmamıştık, ki bu zaten kötü bir fikirdi.

Ona yaklaştıkça kalbim daha fazlasını istiyordu, uzanıp parmaklarımı sakalsız yanaklarında dolaştırmak için can atıyordum ve bu yüzden hemen ellerimi birbirine kenetledim.

“Yeni geldim,” dedi sonunda Peter.

Aramızdaki sessizlik daha da uzadı ve bunu nasıl aşacağımı bilemedim. Başım dönüyordu. Ona karşı aç olduğumu hissediyordum; tıpkı bir adrenalin patlaması gibi, ama daha çok sarhoş ediciydi. Eve vardığımızda onun için deliriyor haldeydim.

“Konuşmamız lazım,” diye mırıldanıp bir an bana baktı.

“Biliyorum.”

Aklımda sürekli onunla konuştuğumu hayal etmiştim. Fakat Jack ile öpüştüğümünden bu yana Peter’ı benimle olması konusunda ikna etmeyi düşünmemiştim bile. O evde yokken kalbim ne söylerse söylesin, bedenimin her zerresi gerçekten ona ait olduğumu haykırıyordu.

Konuşmamız gerekiyor demiş olsa bile arabada gelirken tek bir kelime bile söylememişti.

Gözlerimi ondan çekemiyordum, dikkatini bana vermediğinin farkında olduğumu dahi söyleyemem. Onsuz geçen günler aslında nasıl heyecan verici biri olduğunu unutturmuştu.

Eve girdiğimizde Jack'i görürsem ne olacağına dair bir endişe içindeydim. Onun buna nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu, ama neyse ki ortalıkta görünmüyordu. Evde bir yerlerde olduğunu biliyordum fakat Peter'in varlığı dış dünyayla ilgili tüm bağlantılarımı kapattığı için yakınlarda bir yerlerde kaygılanarak gizlendiğini hissedemiyordum.

Mae ve Ezra, oturma odasındalardı fakat yukarıya, Peter'in odasına çıkarken bize baktıklarını görebildim. Peter hâlâ hiçbir şey söylememişti ama yine de peşi sıra gidiyordum.

"Ben yokken sana ne anlattıklarını bilmiyorum," dedi en sonunda. Yatağının kenarına oturdum; o da karşımda, kollarını göğsüne bağlamış halde ve bana hiç bakmadan öylece duruyordu. "Ama bu şekilde olmaz."

"Ne?"

Masum ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmeye çalıştım fakat çoktan içimi umutsuzluk kaplamıştı. Yanımda o olmadan bunca zamandır hayatta kalmam bile çok tuhaf geliyordu bana. Sürekli saçma bir ağrı hissediyordum ama bu zaten yaşamadığım bir şey değildi.

Fakat birlikte olduğumuz zaman yakalandığım o olmadan nasıl yaşayabileceğim düşüncesi benim için dayanılmazdı.

"Bu artık daha önceki gibi değil," dedi sessizce. "Sana hissettiklerim doğru değil. Bedenim seni istiyor ama ben..." Başını iki yana salladı. "Artık buralarda olman gerektiğini düşünüyorum."

"Bu eve gelmemi yasaklıyor musun?" Nihayet neler olduğunu anlamıştım, benden her şeyi alacaktı.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorum." Başını kaldırıp doğruca bana baktı. Gözlerinde hem istek hem de ihanet vardı.

“Seninle olamam ve Jack de olamaz. Sana hissettiklerini benden saklıyor, ama ne olduğunu biliyorum. İkimiz de seninle olamayız bu yüzden buralarda olman işkence gibi gelecek.”

“Bu hiç de adil değil!” Ayağa fırladım, gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzülmeğe başlamıştı. En sonunda beni yıkmayı başarmıştı. “Ezra ve Mae de sana katılıyor mu? Yapamazlar! Ezra...”

“Evet, onlar da kararımı destekliyor,” diyerek sözümü kes-ti. “Hepsi sana çok düşkün ama böyle olamaz. Benim olduğun için seninle ne yapacağımız da tamamen bana bağlı.”

“Benimle ne yapıyorsun?” diye bağırdım. “Bu benim hayatım! Benimle ilgili bir şeye neden sen karar veriyorsun?”

“Senin hayatın, benim hayatım demektir.”

“O halde senin hayatın da benim değil mi?” Avuçlarımı sıktım, umutsuzca bir çare bulmaya çalışıyordum.

“İşler bu şekilde yürümüyor.” Peter başını iki yana salladı. “Sen bir insansın. Başımızda bu şekilde dikilip duramazsın.”

“Siz hepiniz sadece...”

Oda dönmeye başlamıştı, düşmemek için elimi yatağa dayadım. Her şeyi benden alacaktı. Bedenimin onun için yalvarmasını, kalbimin Jack’i istemesini, Mae ve Ezra’dan edindiğim rahatlığı, kendim için kurduğum parlak geleceği ... her şeyi birden benden alacaktı.

Kısa ve soğuk cümlelerle her şeyi lime lime ediyordu. Yer sanki ayağımın altından kayıyordu, midem bulanmaya başladı ve kusmamak için yutkundum.

“Alice seni incitmek istemiyoruz.” Üzgün görünüyordu ama sel gibi akan gözyaşlarım arasından onu göremiyordum.

Bir yanım koşup evin içinde Jack’i aramak istedi. Benim için mücadele edeceğini, fikirlerini değiştirebileceğini biliyordum ama bunu yapacak halim yoktu. Bundan da ötesi, eğer Peter beni istemiyorsa o zaman ortada savaştacak bir şey kalmamıştı.

“Beni öldürüyorsun,” diye mırıldandım.

Abartısız beni öldürüyordu. Her bir parçam acı içindeydi, hem fiziksel hem de duygusal anlamda. O an aklıma geldi. İçinde bana karşı duyduğu bir açlık hissi vardı. Jack’in gözlerinde bunun nasıl olduğunu görmüştüm, ki Peter’da bu daha güçlü olmalıydı.

“Peter neden beni ısırmıyorsun?” diye sordum, nefes bile almadan.

“Hayır,” dedi sert bir şekilde. “Bu korkunç bir düşünce.”

“Hayır, Peter. Dinle!” Ona doğru yürüdüm, kalp atışlarımı isteyerek daha da hızlandırdım; böylece bu ses onu mahvedecekti. “Senin de istediğini biliyorum! Beni ısırabilirsin ve o zaman her şey biter. Hayatınızdan sonsuza dek çıkarım ve hiç kafa takmam bile. Hem senin için çok mu önemliyim? Sadece aptal, zayıf bir insanım, ki önceden bunlardan çok öldürdün.”

“Seni öldürmeyeceğim.” Bu fıkirden tiksiniş görünüyordu ama açlığı onu bekliyordu. Bakışlarını benden çevirdiğinde kolunu tutup bana bakması için zorladım.

“Lütfen,” dedim.

Hâlâ karşı çıkıyordu bu yüzden Jack’i tam sınıra getiren şeyi hatırladım. Dudağımı ısırdım, hem de sertçe; ben daha bunu yapmadan önce bile kanadığını söyleyebilirim ve gözleri kocaman açıldı. Onun için kokum ve tadım karşı konulamazdı.

“Gerçekten bunu mu istiyorsun?” diye mırıldanırken gözlerinde keder ve açlık vardı. “Ne istediğini bile bilmiyorsun?”

“Hayatımın kalanını sensiz yaşayamayacağımı biliyorum.”

Eğer aklım karışmasaydı bir şeyleri çok daha iyi çözebilirdim. Tüm bedenim Peter olmadan yaşamayacağını söylemese dahi yine de böyle bir durum benim için çok yıkıcı olurdu.

Gerçekten de sonsuza dek Jack ile vakit geçirmeyi planlamıştım. Okula, üniversiteye gitmek, sıkıcı, küçük yaşantıma

dönmek, her gün gittikçe yaşlanmak, hastalanmak ve vampirleri unutmaya çalışmak imkânsız bir şeydi. Yapamazdım, denemek bile istemiyordum. Bu çok fazla gelirdi, canımı acıttırdı.

“Affet beni,” diye fısıldadı Peter.

Bir şey söyleyemeden dudaklarını boynumda hissettim sonra sert bir acı saplandı, tıpkı bir iğnenin batması gibiydi. Ama hemen sonra hoş, ılık bir zevk kapladı içimi. Öyle müt-hiş bir histi ki acıdığını bile düşünemedim.

Tüm vücudum titremeye başladı, kollarına gömülüp inlediğimi duyuyordum. Her yanıma bir uyuşukluk kaplamıştı ve bu anın sonsuza kadar sürmesini istedim.

Ne kadar güçsüz olduğumun farkındaydım. İlk başta büyük bir mutluluk tüm bedenimi sardı ve şaşırtıcı olsa bile öldüğümü hissedebiliyordum.

Bir yanıma bunun farkındaydı ama korkacak bir şey yoktu. İçime bir huzur doldu ve her yanıma saran bu uyuşturucuya boyun eğdim.

Aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti. Güneşin binaların üzerinden parıldaması, Peter’ın yeşil gözleri, Jack’in gülüşü gibi saçma sapan görüntüler geldi gözümün önüne. Kardeşimi düşündüm ve beni anlayacağını umdum.

Sonra, ılık bir battaniyenin üzerime örtülmesi dışında başka hiçbir his yoktu. Kalbim çok yavaş atıyordu, ciğerlerim bomboştu.

Derken farklı ağırlar saplandı ve bir soğukluk hissettim. İlginçtir ki beynim hâlâ tetikteydi, ama gözkapaklarımı açacak gücüm yoktu.

Etrafımdaki gürültüleri duyabiliyordum. Peter artık beni tutmuyordu ama orada bir yerlerde olduğunu söyleyebilirim. Kollarının arasında taşımadığını ve ağzının da artık boynumda olmadığını biliyordum. Kısa bir süre önce durmuştu ve ben hâlâ hayattaydım.

Ayak sesleri ve bağırtilar vardı, tüm bunlara odaklanabilmem bir dakikamı aldı.

Jack, Peter'a bağırıyor, ona hakaret ediyor ve Peter da kendini savunuyordu. Sonra Ezra'nın sesi duyuldu ve gürültü kesildi. Kavgayı ayırmıştı.

"Onu öldürmeye çalıştın!" diye bağırıldı Jack, sesindeki korkuyu hissedebiliyordum.

"Ama ölmedi," diye onu sakinleştirdi Ezra. Güçlü ellerinin yüzüme dokunduğunun farkındaydım, nabzıma ve ne kadar zarar gördüğüme bakıyordu. Onlara bağırarak ve ölmediğimi söylemek istedim ama bırakın konuşmayı nefes alacak gücüm bile yoktu. "Çok kan kaybetmiş."

"Bunu yapmamı kendi istedi," diye mırıldandı Peter ve sonra sert bir vurma sesi geldi.

"Jack! Peter!" diye bağırıldı Ezra. "Alice'nin hayatını kurtarmak istiyorsanız o zaman beni dinleyin!"

"Onun hayatını kurtarmak istediğime pek emin değilim," dedi Peter ağzının içinde.

Ezra kavgayı ayırabilmek için elini yüzümden çekmişti. Birbirlerine tekrar vurduklarını duydum ve Jack acımasızca hırıyordu.

"Peter dışarı çık," dedi Ezra. "Mae'ye AB pozitif kana ihtiyacımız olduğunu söyle. Aşağıda soğutucuda olacaktı."

"İyileşecek mi?" diye mırıldandı Jack, ağlıyor gibiydi.

"Peter doğru söylüyor..." diyebilirdim sadece.

Jack hemen yanıma oturdu, onun ne kadar yıkıldığını ve kendini nasıl güçsüz hissettiğini biliyordum. Bana bir şeyler söylemeye başladı, ama son enerjimi de o üç sözcüğü söylemeye kullanmışım. Birden her taraf kararıp sessizleşti.

Yavaşça ve isteksizce havaya kalktığımı, yüzeye doğru yükseldiğimi hissettim. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve yatak odasındaki loş ışığa alışmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda

kendimi Araf'ta bulacağımı düşünüyordum.

Bunun yerine, kuledeki odada, yani kendi yatak odamdaydım. Ağır bir battaniyenin altında yatıyormuş gibiydim ve hâlâ Peter'ın beni ısırdığındaki o hoşnutluğu yaşıyordum.

Tuhaftır ama kendimi fazlasıyla rahat ve hassas hissediyor ama nedenini bilmiyordum. Sanki tüm bunlar olmamış gibiydi, sonra biraz ayılır gibi olduğumda bu duygunun kaynağını buldum.

“Hey,” diye fısıldadı Jack. Odanın köşesindeki sandalyede oturuyordu. Beni görünce hemen ayağa kalktı ve gelip yatağın başucuna oturdu. “Nasılsın?”

“Gerçekten çok yorgunum,” dedim, sersem gibiydim. Bana gülümsediğinde gözlerinin yaşardığını fark ettim.

Gözlerimin üzerine düşmüş olan saçlarımı çekti, parmaklarıyla yüzümün kenarını okşadı, çene çizgimi geçip Peter'ın ısırtığının boynumda bıraktığı ize dokundu. Yüz şekli birden acıyla sertleşti, yutkundum ve gözlerimi çektim.

“Gidecek miyim?” diye sordum.

“İstedığın kadar kalabilirsin.” Elini boynumdan çekip, örtüleri düzeltti ve karnımın üzerini örttü.

“Peter seni artık göremeyeceğimi, buna izin vermediğini söyledi,” dedim. Bunu düşündüğüm an, göğsüme incecik bir sızı saplandı, burada aklımı karıştıran Peter olmasa bile yine de intihar, kötü bir fikir gibi durmuyordu.

“Hayır, böyle bir şey olmayacak,” dedi Jack. “Bir şeyleri halledinceye kadar bu konuda ben de onlara katıldım. Sonra, Peter senin çevrende olamayacağına ikna edildi ve belli ki bu doğru bir kararmış.” Peter'den bahsederken Jack'in öfkesi yüzünden okunuyordu. Ondan bana yayılan kıskançlığı hissedebiliyordum. “Son olay yaşandıktan sonra da bunun korunç bir karar olduğuna anladık, bu yüzden de Peter gitti.”

“Gitti demekle neyi kastediyorsun?” diye sordum, hüzün-

lenmiştim. Peter'ı sormam belli ki Jack'i incitmişti ama yine de saklamaya çalıştı.

“Bir süreliğine tek başına kalacak. Bunu önceden de yapmıştı.” Jack omuzlarını silkti, sanki beni ilgilendiren bir şey değilmiş gibi davranıyordu. “Hepimiz, onun senin yanında olmasının ona iyi gelmeyeceğini düşünüyoruz, özellikle de hâlâ insan olmayı sürdürürken, olmaz.”

“Peki sizi üç, dört yıl görmeyecek mi?” Bir aileyi parçalıyordum ve ilginçtir ki, bu kendimi biraz iyi hissetmemi sağladı. Kabul etmeliyim ki hayatta kalmaktan çok Jack'in ve ailesinin yakınlarında olmak istiyordum ama elbette hayatlarını dağıtmak pahasına olmamalıydı bu.

“Hayır, o sadece üç ya da dört yıl seni görmeyecek,” diye düzeltti konuşmamı. “Ve belki beni de. Ama inan içimde onu görme isteği dahi yok.”

“Onun hatası değildi,” dedim sessizce. Jack suratını asıp bakışlarını kaçırdı. “Gerçekten değil. Yapmasını ben istedim.”

“Ne yapması gerektiğini o çok daha iyi biliyordu.” Büyük bir ciddiyetle başını hayır anlamında salladı. “Ne kadar çok kan emebileceğini...” Sadece ölebileceğim düşüncesi bile, Jack'e işkence gibi geliyordu. “Eğer ölseydin, ben de onu öldürürdüm. Burada sahip olduğumuz her şeyi yıkardım ve o da bunu biliyordu.”

“Beni ezmeden onu öldüremezsin,” dedim. “Ailenin yıkımına neden olmak istemiyorum.”

“Peki, o zaman kendini öldürtmek gibi saçma sapan şeyler yapma.” Şaka yapıyor gibiydi ama bana daha çok yalvarır gibi geldi. “Artık çok geç Alice. Bizim için zaten çok şey ifade ediyorsun. Ölmen bunu değiştirmez.”

“Nasıl hayatta kaldım?” Konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Ezra kan torbalarımızı kullanarak sana kan nakli yaptı,” diye açıkladı.

“Böyle bir şeyi yapabiliyor mu?” Gözlerimin kocaman kocaman açıldığını hissettim. Kan nakletmek normalde pek de zor bir işlem değildi belki ama Ezra hayatımı kurtarmıştı işte.

“O her şeyi yapabilir,” diye beni tersledi. “Üç yüzyıl boyunca sen de hayatta olsaydın ve yaşamın sürekli kanın etrafında dönüp dursaydı, sen de bir iki şey kapardın.”

“Peki, şimdi ne olacak peki?”

“Biraz dinlenmen gerekiyor çünkü kan kaybı seni yorgun ve zayıf düşürür. Sabah seni bırakırım, böylece okula gidebilirsin.” Mavi gözlerinde şefkatle bana baktı.

İlk kez beni ne kadar çok sevdiğini hissettim. Beni saran ılık, güven verici bir battaniye gibiydi ve göğsümde Peter için devam eden acıyı unutmaya çalıştım.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Bana teşekkür edeceğin bir şey yok ortada.”

Yatağa biraz daha yerleştikten sonra uzanıp kendine doğru çekti beni. Kollarını güvenle dolarken ben de başımı göğsüne dayayıp onun yavaş kalp atışlarını dinledim.

Kendimi onunla tamamen güvende hissediyordum ve sonsuza dek bu şekilde kalmak istedim.

Aramızdaki hiçbir şey gerçekten hallolmamıştı. Şimdilik, en iyi çözümümüz Peter’ı göndermekti ama Peter’ın gerçekten ne kadar süreliğine gittiğini kim bilebilir ki?

Bir şeyler çözülmünceye kadar hayatımı normal şekilde yaşamak zorundaydım. Annemi ve Milo’yu mutlu ettiği için okula gitmeye ve Jane ile takılmaya çalışacak, böylece mutluluğumu Jack’e bağlamış olmayacaktım. (Aslında içimde bunun için artık çok geç olduğunu söyleyen bir his vardı ama iş isten geçmişti.) Hâlâ bir şansım varken elimden geldiğince Milo ile zaman geçirmeliydim.

Her şeyin değişmesi an meselesiydi. Kollarının arasına iyice sokuldum ve o an hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.